

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

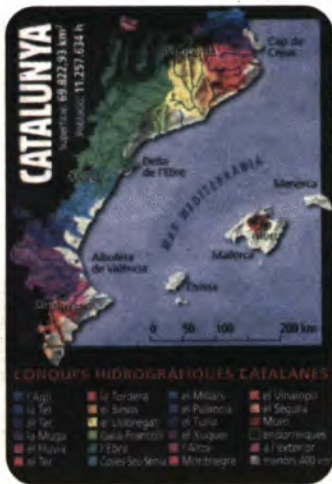
www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL esteldemallorca@racocatala.com

ANY XXIII. NÚMERO 507

15 DE MAIG DEL 2003

PREU: 2 €

"Ai las, la generació els jutges de la qual mereixen ser jutjats!" (Talmud) "Felicíssim país el nostre, on la levita ministerial, la toga i el blasó no delinqueixen mai!" (Ramon y Cajal) "Mai els nostres jutges no són millors que nosaltres" (Betti) "El deure d'un jutge és fer justícia; el seu art rau a donar-hi llargues" (de la Bruyère) "Si el jutge fos just, potser el criminal no seria culpable" (Dostoievski) "És tan bon jutge que tenia ràbia per no poder damnar totes dues parts" (Mazzarino) "Què espereu d'uns jutges que sols apliquen les lleis creades pels homes i no la justícia de Déu?" (El boig)

FIRA DE SINEU

Fa 24 anys que n'Alexandra Ximenes és ballarina i coreògrafa. La seva companyia, La Trògola va actuar el el passat dia 11 a l'Estació des Tren amb motiu de la inauguració del tren de Sineu, conjuntament amb el pintor Miquel Aguilar que pintarà un quadre d'onze metres quadrats. El seu fill Aaron de 9 anys dibuixa hi ha exposat per primera vegada a la fira de Sineu. Na Tàlia, l'altra filla s'ho mira tot i aprèn. Tel. 971 855 275

Fa 16 anys que en Julià Xavier Gaia va obrir el taller de restauració de mobles al carrer Tramuntana de Sineu. En Julià és militant d'Esquerra Republicana i se presenta amb el número 7 al Parlament Balear. Tel. 670 062 174

Dues esglésies, l'una davant l'altra al llogaret de Pina on hi viuen uns 600 habitants. I és que temps enrera, la gent pensava més en l'anima que en el cos.

El Papa de Roma

El Papat no apareix enlloc a la Bíblia. Quan Crist diu a Pere el famós joc de mots "Tu ets Pere -Kefas en grec- i sobre aquesta pedra-kefas- edificaré la meua església", segons quasi tots els pares de l'Església dels primers 5 segles, es refereix no pas a Pere, sinó a la declaració que acabava de fer reconeixent la divinitat de Jesús. És a dir, la pedra és Jesús, la fe en Jesús, no pas en Pere ni el Papat.

Altrament Papa -pope a Orient- és un mot familiar per al clergat antic. El Papa per excel·lència era el bisbe de Roma des del s. IV per raons polítiques, però no manava més que els altres bisbes, si bé ocupava un lloc central en les disputes eclesials. Amb Teodosi el bisbat de Roma hereta les prerrogatives del culte pagà (el mateix símbol i títols de Summe Sacerdot, la tiara i vestits... són herència pagana en un sincretisme cesaropapista). Pipí el Breu, rei franc, s. VI, dona al Papa els Estats Vaticans: el Papa-bisbe esdevé ara també rei, i comença l'aliança entre França i el Vaticà. Lluita per la supremacia episcopal contra Constantinoble fins al Cisme (s.XI). Els països germànics s'alliberen de la colonització llatina amb la Reforma protestant, pacte Castella-Vaticà contra els protestants: Castella s'esdevé manu militari del Papa i dona l'Imperi al catolicisme a canvi del vistiplau per fer el que vulgui a tot arreu -Catalunya inclosa. Al s. XIX s'instaura el nou dogma de la infal·libilitat, prou contestat llavors al si de la mateixa Església, un nou intent de donar al papa-rei poders absoluts i centralitzats. Ω

LA REVISTA DELS
EMPRESARIS

el Català,
una llengua
d'Europa

Amb 10,8 milions de parlants, el Català és la 7ena llengua més parlada d'Europa.

de tu a tu,
sempre en català

NO VOLEM SANG
PER PETROLI

NO ALS VAMPIRS DEL PETROLI

ATUREM
LA GUERRA
CONTRA IRAQ

PAREM LES MATANCES
DE NINS I CIVILS
LA GUERRA ÉS EL
TERRORISME DELS RICS

NATALITAT, AFOLLAMENT I FUTUR NACIONAL

Joan: Relacionar natalitat i avortament és pura demagògia

R.: Estimats Joan:

Jo he estat regidor a Ca la Vila de la meua ciutat per una coalició de nacionalistes i esquerres prou extremes i d'altres herbes i hi he defensat per propi convenciment el dret a no penalitzar les dones que avortaven (per cert que les ínclites feministes d'on vingué la idea no van dir ni mu quan tot el fatxam ens posaren a parir per la premsa local).

Jo mateix he ajudat amb informació, etc. dones a avortar (ara no ho faria pas, segurament), etc. etc.

Però és clar que, encara que el nombre d'afollaments no sia altíssim, sí que influeix en la demografia. Certament hi ha més coses per enmig.

Jo sols deman que hi hagi un control de la natalitat més responsable (abans d'arribar a l'afollament hi ha uns altres mètodes, com tothom pot saber si vol) i a més sóc partidari d'un major ajut econòmic de l'Estat als per tenir fills: dos punts que no crec que a ningú us semblin dolents ni demagògics.

I, si de cas, abans d'amollar això de demagògic i au, podries explicar-te una mica més a veure si et comprenc on rau la demagògia. Perquè hi has estat ben lacònic i no puc endevinar-ho.

Cordialment,

Joan: Renoi, com t'enrotlles.

R.: Explic el que hi ha. Què no hem de pensar a fons les coses? Les implicacions i brancatge de les opcions i decisions que prenem, xe. Geoestratègia és preveure bé les coses. Estudiar la realitat. "Enrotllar-se" és lliure. Qui té raons a exposar "s'enrotlla" (i qui no, calla i és lacònic, potser, o diu coses inde-mostrables, sense aportar-hi proves ni pistes).

Enrotllar-se... però amb contingut. O no? O trobes q parl per no callar?

Si quelcom no és el que explic, sempre m'ho pots intentar rebatre. Jo vull conèixer pros i contres: qui els coneix té informació per orientar-se.

Joan: La demagògia està en què no hi ha cap relació entre la baixa natalitat i l'avortament.

R.: Com que no?

La demografia catalana és de les més baixes del món i la taxa d'afollaments al Principat ara mateix és de les altes. Per tant, és evident que sí q influeix, no d'una manera totalment dràstica, però influeix amb certa importància, sobretot perquè la demografia és molt baixa.

Fem nombres per demostrar-ho, algunes dades prèvies:

	Indicador Conjuntural de fecunditat	Edat mitjana a la maternitat	% de fills nascuts fora del matrimoni
1975	2,72	28,30	2,20
1986	1,37	28,50	7,40
1990	1,24	29,10	10,80
1991	1,22	29,30	11,40
1992	1,23	29,50	10,90
1993	1,19	29,80	11,70
1994	1,16	30,00	12,30
1995	1,14	30,30	12,80
1996	1,15	30,50	13,60
1997	1,19	30,70	15,30
1998	1,18	30,80	16,40
1999	1,23	30,90	18,40
2000	1,31	30,90	20,10

Les dades d'afollaments al Principat de l'any 1990 al 1999 són aquestes

<<http://www.idescat.es/scripts/sqldequavi.dll?TC=444&V0=2&V1=5>>

Avortaments legals realitzats a Catalunya: 7849 9228 10809 10973 10762 11362 11592 10913

11501 12707

Avortaments a dones residents a Catalunya *: 6987 7941 9378 9643 9474 10483 10537 9993 10508

11738

Per tant podem concloure que no són pas unes xifres desestimables, perquè l'índex de natalitat de l'any 2000 al Principat ha estat de l'1'3%.

L'1'3% de 6.200.000 habitants vol dir que han nascut 80600 nins aprox., les dades d'afollaments del 1999, les més pròximes q tenim, de dones residents a Catalunya són d'11738, la

qual cosa vol dir q l'índex aproximat d'afollaments al Principat és del 12'7% dels embarassos. No és, doncs, qualsevol cosa: sí que influeix en la demografia i més si tenim en compte que gran part dels afollaments deuen provenir de catalanes, no pas de magrebines, etc.

Qui no vulgui tenir nins que agafi altres mesures abans d'afollar: és molt més recomanable.

Però tenir nins és una joia. I fas país amb plaer i alegria.

R.: > Avortaments legals realitzats a Catalunya: 7849 9228 10809 10973 10762 11362 11592 10913

>11501 12707

Avortaments a dones residents a Catalunya *: 6987 7941 9378 9643 9474 10483 10537 9993 10508

>11738

J.: El principal problema del teu raonament es que consideres que tot els avortaments són interrupcions voluntàries de l'embaras. Molts d'aquests avortaments són involuntaris. Una cosina meua va tenir dos avortaments entre el primer i el segon fill, i en cada cas va fer falta un raspai així que a les estadístiques hospitalàries consta que va tenir dos avortaments.

Considerant l'increment de l'edat a la que les dones decideixen tenir fills, es d'esperar que el nombre d'avortaments involuntaris seguirà augmentant en paral·lel. Hi ha una correlació clara entre l'edat de la mare i la probabilitat d'un avortament espontani.

El jovent cada vegada te més problemes per trobar una feina digna. Combinat amb l'increment del preu de la vivenda això fa que la gent cada vegada es casi més tard. Si has de pagar una burrada per comprar-te un pis de dues habitacions, com vols que la gent comenci a tenir fills? A on esperes que els tinguin, tancats a l'armari?

Casar-se i posar casa es tan car que la gent retarda l'edat del casament, i això fa que augmenti el numero de relacions sense matrimoni. Una de les conseqüències d'això és també l'augment dels naixements de fills de pares no casats.

No et dic que aquestes siguin les úniques causes de tots els avortaments o el naixements fora del matrimoni, però si que en són un component important. Si augmenta el nombre d'avortaments i fills nascuts fora del matrimoni, això no vol dir que la causa sigui la decadència espiritual de Catalunya sino que l'economia va molt però que molt malament. Ja posats a jugar amb estadístiques, segur que podries demostrar que la intel·ligència de la població catalana està baixant perquè el percentatge de naixements amb mongolisme està pujant també (i el numero de mares majors de 35 anys)...

Si vols arreglar el problema de la natalitat lo primer que s'ha de fer es millorar la economia, l'accés a una vivenda digna, i l'accés a un treball digne.

Tinc un grup d'estudiants interns que estan fent feina a alguns dels meus projectes. Tots tenen 22-24 anys i tots estan casats. Si visques a l'Estat Espanyol consideraria que casar-se als 21 o 22 anys es un desbarat, però al cas d'aquesta gent no ho consider. La majoria feia un parell d'anys que festejaven, i una volta acabada la carrera tenen entre els dos uns sou d'uns 10 milions de pessetes i es poden permetre comprar una casa decent.

Salut,

R.: Deu ser com tu dius que una part dels afollaments no són desitjats, llàstima no tenir-ne més dades.

Dius: "Si augmenta el nombre d'avortaments i fills nascuts fora del matrimoni, això no vol dir que la causa sigui la decadència espiritual de Catalunya sino que l'economia va molt però que molt malament". Bé, això té prou lectures diverses.

Que Catalunya està en decadència és palès per a qualsevol que hagi voltat món i tingui nocions d'història. Que la decadència és, sempre, espiritual, a mi em sembla més clar que l'aigua.

Sobre l'economia està malament però la majoria del món ho tenen molt pitjor que nosaltres... Que la gent més pobra tingui més fills és com una dura ironia que el destí fa als ben nodrits que ens queixem de l'economia.

Per a mi els fills nascuts fora del matrimoni no és cap gran desastre (a més, normalment el pare i la mare acaben formant una família que dona estabilitat als fills), quant als avortaments voluntaris potser sí que és un cert indicatiu d'irresponsabilitat.

L'accés a l'habitatge i treball dignes és més probable en països germànics i anglosaxons, molt millor organitzats, perquè pensen millor, tenen millor metodologia de treball, etc., això ja ho hem parlat diverses vegades i vull insistir que n'hem de fer

els nostres referents per modernitzar Catalunya, avui dia molt provinciana i de vena hippytercermundista. I així ens va: la decadència i el subdesplegament són sempre, sobretot, endògens. Per això l'antinordamericanisme és un absurd: tot imperialisme, sia el ianqui, l'espanyol o el rus o el català de l'Edat Mitjana és el resultat d'una nació q funciona millor que les altres per raons endògenes (bona autoorganització i estructuració mental).

A mi em sembla bé que la gent tingui misericòrdia per la gent del Tercer Món, que els ajudi (és més, ho veig molt necessari tant per ells com per nosaltres), que es vestesquen de rastafaris, de hippies o com vulguin, però si abans no tenen una ment analítica i dialèctica clara i creativa (que per a mi ve d'una exègesi seriosa de la Bíblia i també d'altres lectures i fets de la vida), no tenim futur com a nació lliure. És a coses com aquestes que estic dedicant ma vida i no em dol.

I finalment...

DADES MUNDIALS PER REFLEXIONAR.

Si la major preocupació d'avui ha estat com t'ha costat de matinar, el fred polar que t'ha deixat les orelles més vermelles que el cul de les mones, que el menjar ha estat una porqueria, que tens molt de treball o has suspès 4 exàmens, potser no estiguis tan malament com penses.....

Si poguéssim reduir la població de la Terra a un petit vilatge d'exactament 100 habitants, mantenint les proporcions existents en l'actualitat, seria alguna cosa com això:

Hi hauria 57 asiàtics, 21 europeus, 14 persones de l'hemisferi oest (tant nord com sud) i 8 africans.

52 serien dones. 48 homes

70 no serien blancs. 30 serien blancs

70 no cristians. 30 cristians

6 persones (nordamericanes) posseïrien el 59% de la riquesa de tot el llogaret.

De les 100 persones, 80 viurien en condicions infrahumanes, 70 serien incapaces de llegir, 50 sofririen de desnodriment, 1 persona estaria a punt de morir, 1 nin estaria a punt de néixer.

Sols 1 tindria educació universitària.

En aquest llogaret hi hauria 1 persona amb ordinador... Fotut, oi?....

En analitzar el nostre món des d'aquesta perspectiva tan comprimida és quan es fa més aparent la necessitat d'acceptació, de comprensió, i d'educació. És demanar massa?....

Més qüestions per a reflexionar...

Si t'has aixecat aquest matí amb més salut que malaltia, aleshores ets més afortunat que els milions de persones que no sobreviuran aquesta setmana.

Si mai has experimentat els perills de la guerra, la solitud d'estar empresonat, l'agonia de ser torturat o les punxades de la inanició, aleshores aquestes per davant de 500 milions de persones. Cada dia moren per subalimentació vora 100.000 persones, de les quals quasi 40.000 són menors.

Si pots acudir a l'església, aplegar-te lliurement en assemblea, en grups ideològics, etc. sense por de ser humiliat, arrestat, torturat o mort... aleshores ets més afortunat que 3.000 milions (3.000.000.000) de persones en el món.

Si tens menjar en la nevera, roba en l'armari, un sostre sobre el teu cap i un lloc on dormir, ets més ric que el 75% de la població mundial.

Si tens diners al banc, a la teua cartera i algunes monedes al calaix... ja ets del 8% més ric d'aquest món.

Si ton pare i ta mare encara viuen i estan casats... ets una persona MOLT rara.

Si pots llegir aquest missatge, acabes de rebre una doble benedicció: algú estava pensant en tu i més encara, ets molt més afortunat que els més de 2.000.000.000 de persones en aquest món que no poden llegir.

Algú va dir una vegada:

El que va... torna.

Treballa com si no necessitessis els diners.

Estima com si mai no t'haguessin ferit.

Balla com si ningú no t'estigués veient.

Canta com si ningú no t'estigués escoltant. (compte!!! tampoc no us ho prengueu pas al peu de la lletra...).

És la setmanada de l'amistat (en algun lloc, sempre és la setmanada d'alguna cosa).

Envia aquest missatge a tots els que consideris els teus amics.

Envia'ls-el i alegra el dia a algú. L'única cosa que pot passar, si decideixes enviar-lo, és que algú somrigui gràcies a tu. (no està mal, oi?...).

“Vitamina’t”, una campanya per fomentar el consum de suc de taronja entre els nins

Més de 45.000 alumnes de tota Mallorca s'han vist beneficiats per la campanya “Vitamina’t” que ha posat en marxa el Govern de les Illes Balears per promocionar consum de suc de taronja entre els més menuts, i que té

El Govern no ha imposat cap sistema en concret de distribució del suc, sinó que són les mateixes escoles i centres que ho sol·licitin els que en tenen la competència. Generalment aquest producte es reparteix durant el menjador, a les hores d'esplai, després de l'activitat esportiva o bé organitzant alguna activitat destinada a fomentar-ne el consum com ara és la celebració del dia de la fruita, com fan a molts centres docents.

Material didàctic

La campanya “Vitamina’t” va acompanyada d'un conjunt de material didàctic que està constituït per un adhesiu, una titella i un total de 60.000 exemplars de còmic, el protagonista del qual és en Suquet, un personatge dissenyat especialment per aquesta campanya, i que

previst regalar un total de 122.000 litres.

La campanya ha estat concertada entre les conselleries d'Educació i Cultura, Agricultura i Pesca, Economia, Comerç i Indústria, la Societat Agrícola de Transformació Fruita Bona i l'empresa Miret, que han signat un conveni de col·laboració, els destinataris del qual són els escolars de cicles d'educació infantil i primària, d'entre 7 i 8 anys d'edat.

Aquest conveni neix fruit de la col·laboració entre pagesos i Govern, per tal de no deixar al terra els excedents de taronja. Així, el Govern compra aquests excedents de taronja a través del SAT Fruita Bona per mantenir el preu del cítric.

Val a dir que, fa dos anys, la Conselleria d'agricultura ja havia signat un conveni previ amb Fruita Bona i la distribuïdora Miret per al tractament, envasat i comercialització dels excedents. Com a conseqüència sorgí la marca “Suc de les Illes”, que s'ha distribuït als comerços com a suc de taronja de primera qualitat.

El conveni ha implicat la compra, per part del Govern, de 122.000 litres de suc de taronja i els distribueix de forma gratuïta entre els centres escolars que ho sol·liciten, a fi de promocionar el consum d'aquest producte tan sa i nutritiu entre els més joves. A més dels centres escolars, també es poden adherir a la campanya els centres de menors, els centres esportius, així com grups d'esplai i altres comunitats educatives. A més, també ja s'han repartit algunes botelles a la presó de Palma, a la Universitat de les Illes Balears, a la Mostra de Cuina i a la Fira Agrícola de Menorca. El termini d'adhesió a la campanya “Vitamina’t” romandrà obert fins que les existències de suc s'hagin exhaurit.

convida als més menuts a dibuixar i a conèixer de més a prop quines són les seves propietats. Així, aquesta iniciativa ha tingut una gran acollida, sobretot per part dels nins de les escoles, que d'aquí a que finalitzi el curs podran beure suc natural de taronja a la seva pròpia escola, i als centres esportius i d'esbarjo a on participin.

Amb tot això, les conselleries d'Agricultura, Cultura i Economia, Comerç i Indústria han dedicat tots els seus esforços per impulsar

la recollida, transformació i distribució d'aquest cítric tan característic de la nostra terra que la Comunitat Econòmica Europea no el deixa regalar si no ha estat transformat; i per això mateix s'ha hagut de regalar ja convertit en suc.

Tot i que han estat molts els centres escolars que ja s'han adherit a la campanya és cert que, a hores d'ara, encara manquen per repartir uns 18.000 litres. **Ω**

I les modalitats andaluses, don Jaime?

Don Jaime diu que, si torna comandar, posarà més bilingüisme. Tant de bo fos vera! La política lingüística assimilacionista castellana ha aconseguit bilingüitzar tota la població indígena mallorquina. Com Déu quan va haver feta la Creació, que trobà que havia feta bona feina, els qui ens han bilingüitzats troben que el bilingüisme (ens) és mel de maig. Hem de suposar, per tant, que don Jaime no voldrà privar d'aquest gust la part monolingüe de la població que habita a les Illes Balears: la població hispanoparlant. I que, en dir que vol més bilingüisme, és en aquesta part de població, que pensa ell. Beníssim.

Només que, a la població hispanoparlant, no la vol bilingüitzar ensenyant-li un model estàndard de la nostra llengua. Ho vol fer ensenyant-li només les “modalitats” (sic) insulars. La qual cosa deu voler dir que, si mira prim, si vol fer les coses ben fetes i vol aplicar a fons el seu pensament *modalidista* haurà de preparar, com a mínim, una gramàtica i un diccionari de les modalitats menorquines per fer servir a les escoles de Menorca; una altra gramàtica i un altre diccionari per a les de Mallorca, i això mateix per a les escoles de les Pitiüses. D'aquesta manera, als nins de Mallorca, els hauran d'ensenyar que només tenim el mot *tassó* per anomenar allò que feim servir per beure. A don Jaime li pega un maldecaper si sent un nin de Mallorca que digui *got*. Cal suposar que, si se'n va a Menorca, és a l'enrevés: com que en menorquí diuen *got*, és el mot *tassó*, que el mareja, si el sent ensenyar a cap nin menorquí. Si els perversos professors proven d'ensenyar a Menorca cap mot típic de Mallorca, els apuntarà a la llista negra de presumptes terroristes creadors d'odi. Hem de suposar que don Jaime és un home coherent i que, per tant, no voldrà per als pobres menorquins, eivissencs i formenterers una cosa tan postissa i tan criminal com seria imposar-los, a l'hora d'escriure, un model comú amb els mallorquins en lloc d'uns models diferenciats i fets a partir de les “modalitats” (sic) de cada illa menor. !; Tindrà una feinada, don Jaime, amb el preparatiu de tres o quatre diccionaris i de tres o quatre gramàtiques. Però no fa res: no debades això era el seu lema quan comandava: “feina, feina, feina”. Ara bé, hi ha una cosa que no em quadra: com així llavors dóna per bo que, als nins autòctons, els bilingüitzin en el model estàndard de la llengua castellana, en lloc d'ensenyar-los les modalitats andaluses, que són les que parlen la immensa majoria dels qui tenen en aquestes Illes la llengua d'En Cervantes per llengua materna. L'andalús té unes particularitats fonètiques i sintàctiques pròpies i un lèxic diferent de l'espanyol estàndard. O també les argentines, ara que també tenim una comunitat argentinoparlant. Per què han d'ensenyar de dir *tu* o *usted* als fills d'argentins, si a ca seva els han ensenyats de dir *vos*? Quina llàstima, ara que tenim tanta de riquesa de modalitats hispanes que imposin el castellà estàndard a les nostres escoles!

Una altra cosa que no em quadra: fins ara, el partit de don Jaime, o s'és desentès o s'és oposat a tot quant fes olor de català estàndard o unitari per la *gran estima* que té aquest partit a les modalitats valencianes, mallorquines, menorquines i eivissenques. Bé, ara l'Institut d'Estudis Catalans acaba de posar a internet el *Diccionari Català-Valencià-Balear*, l'obra colossal, monumental, grandiosa que va fer el lingüista **Antoni Maria Alcover**, que s'autoanomenava *català de Mallorca* (un altre pervers creador d'odi, don Jaime?). Resulta que aquesta obra arreplega totes les modalitats antigues i modernes, dialectals i literàries de la Catalunya Nord, Central, de Ponent, de València, de les Balears i! de l'Alguer. Ara el partit de don Jaime tenia la gran ocasió de demostrar el seu suport a les “modalitats” donant suport institucional a aquesta obra des de les institucions on comanda. Però no: la informatització del Diccionari Alcover-Moll ha comptat amb el suport del govern d'Andorra, de la Generalitat de Catalunya i del Govern de les Illes Balears però ha rebut el boicot de la Generalitat Valenciana, on comanda el partit en què milita don Jaime. De manera que, malament si no hi ha “modalitats” i malament si n'hi ha. On és la vostra coherència, don Jaime?

La qüestió és fer anar malament qualsevol iniciativa que pugui tornar unir la comunitat catalanoparlant; que pugui retornar al català la utilitat d'una llengua europea amb un mercat d'onze milions d'habitants, la utilitat que tocava tenir la setena llengua parlada d'Europa i l'onzena del món a internet. L'objectiu de qualsevol partit amb sentit d'Estat (espanyol) continua sent la inutilització del català. La reducció progressiva de la seva quantitat parlants. El foment dels dubtes entre el seus parlants a l'hora d'escriure'l. L'esbocinament del seu potencial en petits mercadetxos regionals. L'impediment de la popularització de! l seu nom unitari. La seva aniquilació total.

Ah! I llavors ens hem de creure que tot és estat cosa natural, una carambola, el resultat de la casualitat, de la moda espanyolista (i francesista al Nord), el fruit del “libre mercado”. **Ω**

JORDI CALDENTEY DE MANACOR

EL FET I EL SEU CONTEXT

Una publicació de la Generalitat Valenciana promou l'avortament i margina els catòlics

VIURE EN SALUT s'erigeix en plataforma de la "salut reproductiva" sense incloure res que defensi la família i el dret a la vida de l'embrió

JOSU DE LA VARGA 06/02/2003

El número 57 (novembre de 2002) de la revista VIURE EN SALUT, editada per la Conselleria de Sanitat de la Generalitat Valenciana, és un monogràfic sobre la sexualitat de "elles i ells" que es caracteritza, entre altres coses, per l'absència entre les seves pàgines d'un sol article que defensi les posicions dels catòlics, de la família tradicional i del dret a la vida de l'embrió. Des de l'editorial fins les últimes pàgines, VIURE EN SALUT és un cant a la sexualitat alternativa, seguint l'estela de les propostes abortistes internacionals de la "salut reproductiva" que estan implícites en la *Declaració Universal dels Drets Sexuals. Declaració de València*, que la revista publica íntegrament en la seva pàgina 16.

Ens sembla del tot lògic que una publicació oficial, des del punt de vista sanitari, es faci ressò dels problemes que es deriven, en ocasions, de la pràctica de les relacions sexuals. És comprensible que, des d'una visió de conjunt, es puguin manifestar en aquesta revista tots els col·lectius amb actituds i opinions diverses sobre l'ampli ventall de possibilitats que comprenen les relacions sexuals, que han anat evolucionant i transformant-se amb el pas del temps. El que és del tot inadmissible és que en aquesta gamma d'opcions, exposades en els diferents articles que publica la revista, no trobem ni una sola signatura que defensi l'opinió de la família tradicional, cristiana, partidària de la fidelitat i disposada a acollir aquells fills que es manifestin com el fruit de la seva particular relació.

Una única via per a la "salut pública"?

La Direcció general per a la Salut Pública, fent un trencadís honor al seu nom, condemna implícitament, des de les pàgines de la seva revista, la família i les relacions sexuals normals, basades en el matrimoni i en l'amor. Ja en l'editorial, s'excusa en l'augment demogràfic i l'expansió de la sida per justificar una única via com a possible escapament a aquests problemes: la salut reproductiva a través d'una xarxa de 52 Centres de Planificació Familiar i Sexualitat que la Conselleria de Sanitat ha creat en totes les àrees de salut de la comunitat.

Sense entrar a analitzar un per un els articles que segueixen, en els quals podem trobar una sexòloga parlant del *Plaer i sexualitat* i una professora de psicologia plantejant els inconvenients als quals s'enfronta

L'existència lesbiana, val la pena aturar-nos en un parell: *Transexualitat, transtorns de la identitat sexual, transgenerisme i identitat transexual masculina i femenina. De què estem parlant?*. En aquest escrit Vicent Bataller, doctor en Medicina i Cirurgia, força un debat sobre la conveniència, o no, d'acceptar la realitat de la transexualitat. Hi ha una referència a la Carta dels Drets Sexuals per justificar, basant-se en el seu article 11, "el dret a l'atenció clínica de la salut sexual", atès que aquests drets "són drets humans universals basats en la llibertat, dignitat i igualtat per a tots els éssers humans". Es proposa, entre altres coses, la "inclusió del tractament integral de canvi de sexe en la sanitat pública (endocrí, psicoterapèutic i quirúrgic)". El segon article, *L'homofòbia: una malaltia de la societat*, està signat per Ximo Cádiz, coordinador general del Col·lectiu Lambda de lesbianes, gais i transsexuals. Cádiz denuncia el procés de socialització de la persona pel fet de ser "exclusivament heterosexual", es pregunta "per què els poders públics, concretament el partit polític que tingui la majoria parlamentària necessària, no posen remei al vessant legal de l'homofòbia" i acusa "algunes institucions religioses de gran relleu que es mantenen en la més estricta tradició de l'homosexualitat com a desviació i perversió".

Pel que fa a aquest últim article, cal recordar aquí que la revista que edita el Casal Lambda, amb subvencions de les administracions catalanes, en el seu número 41 publicava un testimoni de pedofília amb un menor. Narrat en primera persona, un jove explicava la seva iniciació al sexe homosexual, amb només 14 anys, de la mà d'un adult de 60. **E-Cristians** es va fer ressò d'aquest cas en un article publicat el 9 de maig de 2002. (Si es tracta de "socialitzar" per aquests camins, "legalitzar" encara més aquest tipus de relacions -a Espanya només es consideren abusos sexuals no consentits els que s'executen amb menors de 13 anys- i dimonitzar l'Església perquè consideri "perversió" casos com el que acabem d'explicar, no sembla que recorrem un camí gaire encertat.

La revista tanca la seva edició amb l'article *Els Centres de Planificació Familiar i Sexualitat*, en el qual es fa una àmplia publicitat del Programa de Salut Sexual i Reproductiva que la Comunitat Valenciana està duent a terme. En aquest programa "s'informa la població sobre les possibilitats de l'anticoncepció, avantatges i beneficis" i sobre la

"interrupció voluntària de l'embaràs", així com "la recomanació i prestació del mètode anticonceptiu més apropiat a cada individu". Tanca l'article la *Declaració Universal dels Drets Sexuals. Declaració de València*.

Assumir responsabilitats

VIURE EN SALUT s'envia gratuïtament a tots els col·legis, ajuntaments, centres sanitaris de la Comunitat Valenciana i a totes les associacions, entitats o persones que ho sol·licitin. Encara que avisi a la contraportada que la Conselleria de Sanitat, com a editora, no s'identifica "necessàriament" amb les opinions dels redactors i col·laboradors, no està exempta de responsabilitat en un cas com el que ens ocupa. I no ho està per diverses raons. Si es tracta d'educar en salut, en valors, per a una correcta relació sexual, inclouent-hi totes les opcions de les quals el jove pot disposar per iniciar-se en el sexe sense riscos innecessaris, aquesta revista està certament molt coixa. No hi ha un sol esment a altres possibilitats d'elecció que no siguin la que proposa la revista, com podrien ser l'educació basada en uns valors de respecte cap als altres i cap a la pròpia persona que impliquin, per exemple, la continència, sobretot a edats primerenques; o la possibilitat -en aquesta societat de la transgressió ja comença a contemplar-se com això, una possibilitat- de crear una família basada en l'amor i la fidelitat; o la informació a les persones que volen avortar sobre els problemes que comporta, físicament i psicològicament, així com del sistema d'ajudes que podria disposar per seguir endavant amb el seu embaràs. De nou la cultura de la mort predomina sobre la cultura de la vida... a canvi d'un vot!

Davant aquest despropòsit, suggerim algunes preguntes que, sense cap gènere de dubtes, hauria de respondre el govern del Partit Popular (PP) a la Comunitat Valenciana (el mateix que també governa a Espanya): ¿Per què el govern de la Generalitat Valenciana es compromet de forma tan radical en un tema controvertit en període preelectoral? I, relacionat amb això, ¿fins a quin punt la captació de vots pot fer transgredir els ideals que emanen d'una opció política i d'una forma d'entendre la societat? Com a conseqüència de les dues preguntes, ¿està segur el PP que podrà comptar amb el vot catòlic després d'aquesta agressió a la família utilitzant fons públics? Ω

2001-2002 E-cristians.net

SANCIONS ALS PARES?

Llegesc que una colla de pares estan en desacord amb una sèrie de sancions aplicades a infants escolaritzats a instituts d'Eivissa (se n'esmenta, emperò, en la notícia, un sol cas concret), perquè diuen que aquestes sancions no s'ajusten a la normativa vigent. També, una mica més endavant, se'n discuteix l'eficàcia i es posa en qüestió que aportin res de positiu a la formació dels alumnes.

Es tracta d'una mena d'autodefensa dels treballadors que es queixen de la no disposició absoluta de les guarderies per a infants no de guarderia. El patiment per la bona educació centra tot el seu entusiasme estressador sobre la professió docent, però en desvincula -almenys jo no he vist que se'n digués res- els progenitors. No sé si aquests pares i mares que es queixen de les sancions aplicades als centres educatius d'Eivissa estan influïts pel model dels kibbutzim, d'Israel, on els pares, tan bon punt ha nascut l'infant, deixen la major part de la responsabilitat de la seua educació en el sistema educatiu de cada assentament rural. El cas dels kibbutzim és un cas de socialització gairebé extrema, en què tot funciona com un tot, i les responsabilitats es distribueixen al marge de les condicions biològiques. El teu fill biològic és fill del kibbutz, a efectes educatius, des de ben aviat.

Entre nosaltres, les convencions més habituals són diferents (només algunes iniciatives utòpiques -o utopistes- han intentat que l'individu no visqués marcat per l'entorn familiar, fins i tot durant els primers anys de vida). La família constitueix el primer agent de socialització i els infants són com són fonamentalment pel tipus de família on els ha tocat néixer. Resideix, per tant, en els pares una part molt important de la responsabilitat en el tipus de socialització dels infants, i, per tant, en la seua conducta i en la seua interacció amb els altres. Per aquest motiu, ràpidament els ensenyants podem detectar quins dels nostres alumnes provenen, per exemple, d'una família que sap escoltar, o d'una família que no en té gens de pràctica. Distingim els provinents de famílies que són capaces d'expressar-se en un to de veu mesurat i els que vénen de contextos familiars en els quals només es parla a crits. Sabem veure, immediatament, quins estan acostumats a respectar i a ser respectats i quins no saben què és respectar ni, correlativament, que els respectin.

Els infants entren en el sistema escolar, i s'hi mantenen, amb un cert bagatge de socialització que porten del seu context familiar, i que ens en dóna moltes pistes, d'una manera molt més transparent i clara d'allò que pugui semblar a primera vista. Se'ns podrà dir que no cal ser tan determinista, que les persones som com som, a més de poder estar condicionats pel nostre entorn. Totalment d'acord: hi pot haver persones que, per exemple, siguin capaces de sostreure's a un ambient familiar advers i se'n surtin en els estudis i en la vida, encara que això, en un determinat moment de la seua formació, fos poc previsible. Però és difícil, posem per cas, trobar alumnes amb unes grans ganes d'aprendre català i de parlar-lo si vénen d'un context familiar en què la nostra llengua no és valorada. Algun n'hi deu haver, se suposa, però és clar que aquesta pauta no constitueix la norma general.

Pareix prou clar, idò, que una gran part de la responsabilitat en el tipus de convivència dels joves a l'institut la tenen els seus pares. Quins mecanismes té la institució educativa d'exigir aquesta responsabilitat a pares i mares? De quina manera puc jo fer pagar a un pare o a una mare l'excés de pressió que em provoca la conducta inadequada del seu fill o de la seua filla? Com pot un professional de l'ensenyament rescatar-se del plus de feina que té -tothom- per mantenir uns mínims d'ordre i de disciplina dins les aules?

A la Gran Bretanya hi havia, fa uns mesos, un projecte de llei que desconec si ha arribat a constituir una llei ferma, que proposava que, en cas de conductes inadequades per part dels estudiants, els pares poguessin rebre algun tipus de sanció. Amb una mesura d'aquestes característiques, probablement augmentaria la violència dins la vida domèstica i disminuiria dins la vida acadèmica. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

Per la republicanització de Palma

Res més enfora de l'obra social republicana que els projectes megalòmans del fins fa poc batle Joan Fageda, res més enfora d'un model ben dissenyat, ben estructurat i ben construït que les obres faraòniques que han tengut Palma cap per avall durant els darrers anys i que no han sol·lucionat realment cap dels problemes de fons, estructurals, que la ciutat arrossegava, de manera que la cosa pública (la 'res' 'pública' dels romans) ha empitjorat per manca de tractament adequat en el moment adequat.

El creixement urbanístic de la ciutat ha estat espectacular i caòtic, ja que no només es detecta la mancança de planificació global en el si del terme municipal propi, sinó que els efectes del desgavell s'han deixat sentir molts quilòmetres més enllà (Esporles, Valldemossa, Bunyola, Marratxí, Santa Maria del Camí...), i la franja rururbana o periurbana més propera a Palma només depèn de la construcció del segon cinturó per convertir-se en part indestruïble de l'aglomeració urbana central, que ja "devora" Son Roca o sa Vileta i és a punt de fagocitar Establiments o Son Sardina, posem per cas; això sense entrar en la devastació d'es Portitxol i es Molinar, per exemple.

En aquest sentit, la indiscutible capitalitat de Palma a l'illa de Mallorca (de la qual no és capital simplement nominal, sinó també real) no ha anat acompanyada de cap avaluació global que tinguí en compte l'impacte de la ciutat sobre la resta del territori i que també conside-

ri els serveis que presta la ciutat als habitants dels pobles veïnats i a les desenes de milers de turistes que la visiten anualment i que, per exemple, consumeixen devers trenta milions d'euros del pressupost municipal. Mallorca necessita regular el seu creixement i la distribució dels seus efectius humans, materials i econòmics, de la mateixa manera que Palma ha de disposar de recursos que la situïn com un municipi d'urgent intervenció, d'alta intervenció, d'especial intervenció de l'administració pública, i això ha de passar per una concertació intermunicipal coordinada pel Consell de Mallorca.

Les àrees de sanitat, habitatge, transport, contaminació acústica, espais de formació i d'oci, zones verdes i espais públics de trobada i d'esbargiment, serveis d'atenció a la vellesa i a la infància, eradicació de la pobresa extrema... no han disposat de l'atenció necessària per garantir que l'èxode de prop d'un 15% dels palmesans en la darrera dècada i la seva substitució amb escreix per onades nombroses de nous immigrants s'hagi fet amb les mínimes garanties de mantenir l'equilibri fonamental per a la reconstrucció de la comunitat humana palmesana i la consegüent reducció dels riscos de fragmentació i de conflictivitat que podrien derivar de l'actual situació si la situació econòmica empitjorés significativament en la propera dècada.

Els immigrants haurien de poder disposar de tots els serveis públics en igualtat de condicions a la resta dels ciutadans residents mitjançant l'emissió d'un "carnet de ciutadania" que garantis drets a

canvi de deures: aprenentatge de la llengua catalana, respecte i coneixement dels valors culturals de la població d'acollida i compliment escrupolós de principis democràtics essencials com la no discriminació per raó de gènere o l'abandonament de pràctiques lesives de drets individuals com l'ablació de clítoris, els matrimonis forçats, etc, amb el benentès que el coneixement de les condicions comprometria al seu compliment i que les pràctiques contràries als principis de civilitat suposarien la pèrdua dels drets i dels beneficis concedits.

El retrocés de la llengua catalana en el seu ús públic també ha estat un fet objectiu i notori, així com la mancança d'un model cultural de referència que aportí els paràmetres i els valors que es poden considerar bàsics per assegurar la cohesió de la comunitat i la seva reproducció per la via del consens i no pels camins del conflicte: el nou model cultural que sorgirà de l'actual situació d'interculturalitat i de multiculturalitat no tindrà prou solidesa global com per establir-se com a model dominant fins d'aquí un parell de dècades, de manera que no hem de confondre ous amb caragols i actuar immediatament sense esperar a veure si tot va bé així com va, ja que els costos de prevenció de la conflictivitat sempre són molt baixos en comparació als costos de curació derivats del trencament amb els principis d'urbanitat i de solidaritat.

Els recursos econòmics imprescindibles per fer front a tantes necessitats són molt importants, cosa que fa necessària una altra distribució dels diners públics

i una reordenació de l'administració pública centrada en el principi de la subsidiarietat en favor dels municipis, que haurien de gestionar almanco un 50% del pressupost corresponent a les inversions fetes en el seu àmbit territorial per totes les administracions de nivell superior (europea, estatal, autonòmica i del Consell). Però, d'altra banda, els ciutadans no governants també han de ser responsables dels processos de canvi i de millora juntament amb els ciutadans governants que aspiren a superar l'actual model democràtic representatiu i aspiren a un nou model representatiu i republicà.

Per tot això, com a candidat de l'esquerra republicana a la batlia de Palma, vull aprofitar l'avinentsa de recordar la gran obra social que tot just iniciaren en els anys 30 batles republicans com Darder a Palma, Amer a Manacor, Mateu a Inca, Oliver a Felanitx..., amb una intervenció sobre la cosa pública que fins ara no hem tornat a veure en el nostre municipi ni en la nostra Illa -i que només podem confiar de veure reiniciada per Esquerra Republicana si tenim en compte la concentració en la gestió de l'ordre existent per part del Partido Popular i dels partits constituents del Pacte de Poder, també anomenat de "progrés". Ω

JOSEP SERRA
CANDIDAT A LA
BATLIA DE PALMA
PER ESQUERRA
REPUBLICANA

Sorgeixen les banderes republicanes

Que fa el Rei? Amb aquest títol publicava el 5 d'abril en "El País" el senyor Santiago Carrillo, ex secretari general del PCE. Ningú més indicat que ell per a llançar-se en tromba en defensa de la Monarquia. Recordem que, després de la mort d'en Franco, fou el més ferm defensor del manteniment de l'aparell franquista i del rei nomenat per Franco. Va imposar al seu partit la bandera dels "vencedors" de la guerra civil, a això se li digué "transició". Era la negació d'allò que els treballadors i els pobles exigien: la "ruptura democràtica", el desmantellament de les institucions heretades del franquisme. O sia, l'adveniment de la República.

Avui, en Carrillo -de trista memòria, entre altres, per als militants comunistes- no dubte en que l'encertà al fer "el compromís de la transició amb la Monarquia" (article citat) i al seu entendre "la qüestió de la forma d'Estat no constitueix un problema actual".

O sia que el problema central -com veurem després- al que estan confrontats els treballadors i els pobles d'Espanya, el manteniment de les institucions heretades al franquisme, avui perfectament alineades amb l'imperialisme ianqui i la Unió Europea, no està d'actualitat.

O sia que l'existència de tribunals com l'Audiència Nacional heretada del TOP (tribunal d'Ordre Públic franquista), que

suspèn partits, no està d'actualitat.

O sia que la Constitució que nega el dret d'autodeterminació, una de les principals llibertats, no està d'actualitat.

O sia que si Joan Carles és el comandant de les Forces Armades, signa lleis, pot presidir el Consell de Ministres, dissoldre les Corts i la seva persona és irresponsable davant les lleis, això no està d'actualitat...

No, la Monarquia és la primera negació de la voluntat popular. Carrillo sap la crisi institucional, del conjunt del règim, que existeix en Espanya, i per això li lleva ferro. Crisis de la transició que se pactà el 77, amb en Carrillo al capdavant, i que permeté que el poder polític, militar i econòmic, seguí en les mateixes mans, amb l'addició d'institucions elegides. Exager? Demanau-ho a n'en Felipe González, que el juny del 96, al deixar el govern, reconegué que havia governat 13 anys sotmès a les institucions heretades del franquisme, per tant en contra de les seves promeses del 82, any de la victòria abassegadora del PSOE.

Joan Carles, després d'un silenci calculat, en un discurs pronunciat en el lliurament dels Premios Nacionales del Deporte, el 20 de març, a la Ciutat de Mallorca, demanà que "les forces democràtiques del nostre país redoblin els seus esforços de diàleg i enteniment" i afirmà que en "tot moment recolzarà

a les institucions de l'Estat". El seu recolzament al govern de n'Aznar no podia ser més explícit, exigia a tots els partits que reconstituïxin el consens -en aquest cas entorn a la guerra-. Joan Carles, conscient de l'aïllament del Govern pot precipitar la crisi del règim, exigeix a tots que restableixin el consens de 1977, contra la voluntat de la majoria.

Sorgeixen les banderes republicanes. Particularment en les manifestacions del 22 de març, dotzenes i dotzenes de banderes republicanes sorgiren de sobte. En la majoria dels casos, joves que només han conegut la Monarquia recuperen aquesta bandera que concentrà les aspiracions seculars democràtiques de els nacions d'Espanya en els anys 30.

Tampoc és casualitat que Iñaki Anasagasti, diputat del PNV, llançàs en el Congrés "un atac sense precedents contra la Corona" ("El País", 26 de març). Efectivament, la llei de partits, la il·legalització de Batasuna, és interpretada amb raó pels partits de la burgesia basca com una ofensiva franquista, amb la ruptura del "consens" del 77, que deixava a les burgesies basca i catalana un cert marge de poder regional.

El mateix Anasagasti -considerat com a representant de l'ala blana del PNV -declarà en entrevista concedida a l'"AVUI" (28 de març) que "la Monarquia està muntada sobre hipocresies, men-

tides i silencis, si no se revisa te data de caducitat". "Cada vegada hi ha més banderes republicanes en les manifestacions i la gent jove no està per a reverències. O canvia, o la canviaran". Doblement significatiu, ja que l'"AVUI" és el portaveu fidel de Pujol i Convergència.

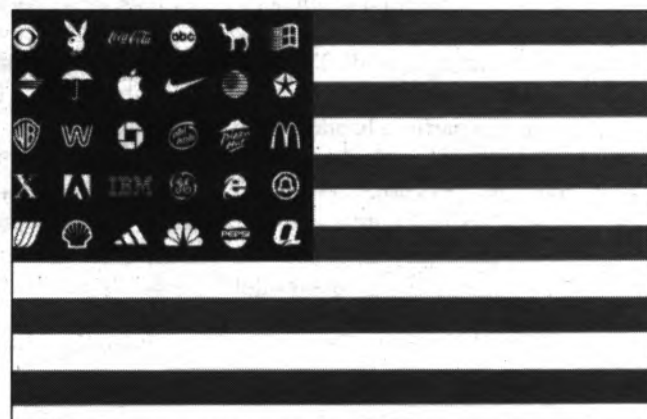
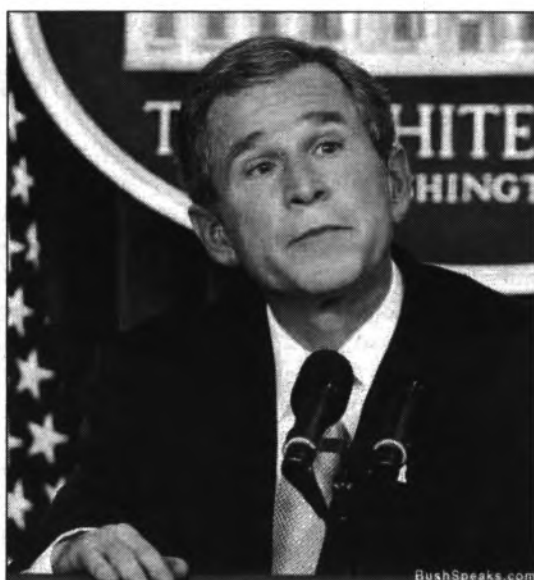
Segur que en Carrillo diria que és un problema de "forma d'Estat".

Des de les vagues contra la LOU, les manifestacions contra el Pla Hidrològic, la vaga general del 20 de juny, l'alçament del poble gallec contra les conseqüències de l'enfonsament del Prestige, i ara el rebuig total, actiu, al carrer, en la vaga, en les fàbriques, en tots els sectors de la societat, contra la guerra, se va obrint pas la voluntat dels treballadors i de les nacions d'Espanya d'obrir una sortida de pau i de democràcia. Això passa per desembarassar-se de les institucions del passat, lligades avui als Estats Units i a Maastricht, defensores dels interessos de les multinacionals. Obrir camí a la conquesta de totes les llibertats, al restabliment de la fraternitat entre les nacions, a una unió lliure de nacions lliures... Això s'anomena República. Ω

PERE FELIP I
BUADES

RESSACA DE LA GUERRA

CAL SER MESTRE

La propaganda institucional de la Generalitat que diu "Tu ets mestre" i què té, com a teòrica finalitat, la integració lingüística i cultural dels immigrants a casa nostra, hauria de canviar-se per un eslògan molt més realista i contundent, com per exemple: "CAL SER MESTRE". Aquesta necessària implicació directa de la gent, a més a més, hauria d'anar complementada amb una bateria de mesures legals i de foment de l'ús

social de la llengua, que tinguessin com a fita, que el coneixement del català fos un deure ciutadà. Hem de pensar que darrerament, experts en la matèria i ments molt lúcides han tornat a coincidir en la idea que la llengua catalana es troba en una fase terminal. I, no ens enganyem, tots sabem que aquesta negra premonició, aquesta mala salut de la nostra llengua pròpia, es produeix per dos factors principals. 1/. Per la prepotència uniformitzadora del poder espan-

yol (ni el PP ni el PSOE volen entendre el concepte de plurinacionalitat, plurilingüisme i pluriculturalitat) 2/. Per la feblesa regionalista del poder català. Lògicament també hi hauria un tercer element, l'allau immigratori, bastant incontrolat, que en els darrers 10 anys pateix Catalunya. I precisament, és en aquest punt, (a banda de les decisions polítiques), on tots els catalanoparlants hem d'exercir de mestres amb tots els ets i uts. **Ω**

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

L'automòbil devora la ciutat, la fa incòmoda i invivable, destrueix espais fèrtils irremplaçables i a més es fa a si mateix inútil en generar una creixent manca d'espai, embussaments insuperables i aparcament impossible

Si algú dubta que sigui possible morir d'èxit només ha de fixar-se en el cas de l'automòbil. El seu èxit l'està convertint ja en inútil en les grans aglomeracions metropolitanes dels països industrialitzats i en bastants situades en països que encara no ho són. Fa ja quatre anys Cessar Habita va publicar un impactant estudi sobre els cotxes a Barcelona ciutat. Aquest: 913.842 vehicles barcelonins d'una longitud mitja de 4,64 metres col·locats un darrere d'un altre sumen 4.240 quilòmetres i 227 metres. Pregunta: caben els cotxes de Barcelona ciutat als carrers?

Resposta: no. No diem movent-se, ni tan sols hi cabrien si s'intentés usar tota Barcelona com un aparcament col·locant cada cotxe parat al costat d'altre cotxe tocant-se de para-cotxes. En efecte: sent la suma de la longitud dels carrers de la ciutat de Barcelona de 1.237 quilòmetres, doblant aquesta longitud perquè posaríem en tots els carrers els cotxes en doble carril, faltarien per ficar en els carrers de la ciutat 1.766 quilòmetres de cotxes (una mica més de 308.000 vehicles). Que molt aproximadament coincidien amb les places d'aparcament aleshores disponibles. Conclusió: **per descomptat el 1992 era impossible que tots els vehicles de la ciutat de Barcelona circulessin al mateix temps.**

PERQUE NO HI CABIEN.

És un problema insoluble. Les velles ciutats europees i moltes d'altres continents no estaven evidentment pensades per als cotxes. I les rectificacions i adequacions successives causen un creixent malestar davant l'evidència que **l'automòbil DEVORA la ciutat** (cal recordar el cas extrem i premonitori que a la ciutat de Los Angeles el 60%!!! de la superfície està dedicat a l'automòbil?). Els arbres, els nens, els ancians, els ciclistes, els ciutadans, han estat convertits en entrebancs i expulsats dels carrers de la ciutat pels automòbils. Per descomptat físicament ocupant la superfície abans dedicada a jugar, a passejar o simplement a estar i a fer vida de carrer. Però a més pel soroll. El soroll no permet una conversa sense forçar la veu en la meitat dels carrers de Barcelona. Ni dormir. Dades velles, de 1988, indiquen que el 90% de la superfície de la ciutat supera els nivells màxims de soroll nocturn recomanats per la OMS. Dades oficials assenyalen a l'Estat espanyol com el campió europeu pel percentatge de la seva població expo-

sada a nivells perillosos de soroll produït pel trànsit de vehicles.

Malgrat totes aquestes evidències, qualsevol pot veure el continu teixir i desteixir dels carrers de les ciutats i el continu recubriments amb asfalt dels camps i les valls per a fer més i més espai als automòbils. Vull cridar l'atenció de la lectora o lector sobre el fet que el traçat de les carreteres, autopistes i autopistes suposa l'insensat malbaratament de cobrir amb ciment i asfalt precisament les millors, més fèrtils i més escasses superfícies de terreny cultivable. Precisament perquè allí on estaven aquests sòls de major qualitat i potencialitat d'usos és on es va situar fa segles o mil·lennis la població a la qual ara han seguit aquests carrers i carreteres. El cas és especialment greu a Euskal Herria on la nostra imbècil adoració de l'automòbil ha enterrat ja sota asfalt i ciment grandíssima part dels nostres escassos terrenys al·luvials.

Succeeix a més que aquestes contínues obres de construcció i rectificació de vies de comunicació són **sempre** insuficients i van sempre amb retard davant el creixement continu dels cotxes. L'exemple de la pròpia Barcelona és evident: ja s'han mostrat insuficients i congestionades les caríssimes inversions fetes per les Olimpíades. L'inevitable resultat de tot això són els embussaments i la congestió del trànsit. De forma que no es tracta només que l'automòbil devora la ciutat sinó que, a més, **ho fa inútilment**. La promesa de l'estalvi de temps amb que les gentes s'automenteixen per a justificar la compra de l'automòbil és això: una mentida. Els residents en només les majors àrees urbanes dels Estats Units perden entre **mil i dos mil milions d'hores a l'any** embussats en el trànsit. La velocitat mitja per a entrar a París a les hores punta matinals és menys de deu km/hora. La congestió del trànsit a Bangkok fa perdre als treballadors -es una mitjana anual de 44 jornades laborals. L'Oficina General de comptabilitat dels Estats Units calcula en cent mil milions de dòlars anuals les pèrdues de productivitat causades per la congestió del trànsit.

Una analista financera de la indústria automotriu tan reputada com Maryann Keller ens conta vívidament que: **"Els automòbils recorren les autopistes de Califòrnia, i la boira grisa dels escapaments impedeix el pas de la llum del sol. Per necessitat, els automòbils s'han convertit en oficines mòbils equipades amb telèfon, màquines de fax i àdhuc televisors... Al Japó,**

els consumidors compren vehicles que estan equipats amb refrigeradors i moblats de tal manera que semblen sales d'estar... El professor Ralph Slovenko, de la Universitat de l'Estat de Wayne, creu que els automòbils han destrossat el món".

Aquest és el moment exacte per a recordar a la lectora o lector una pregunta freqüentment formulada pels ecologistes: Quantes persones poden passar en una hora per un camí de tres a quatre metres d'ample? La resposta és molt clarificadora per a l'automòbil:

50.000 amb tren de rodalia, 40.000 amb tren ràpid, de 18.000 a 25.000 amb tramvia, **20.000 caminant, 13.300 amb bicicleta,**

7.000 a 10.000 amb autobús, de 900 a 2.300 en automòbil.

No he subratllat amb negretes caminar i bicicleta per casualitat. La meitat de tots els viatges en automòbil que es realitzen als Estats Units estan per sota de les tres milles, una distància que pot fer-se còmodament caminant en menys d'una hora. I més de la meitat de tots els viatges al treball als Estats Units i aproximadament les tres quartes parts de tots els viatges a Gran Bretanya suposen vuit quilòmetres o menys, una distància fàcil de cobrir amb bicicleta. (39)

L'automòbil ha fet una terrible estafa a l'home. El va enlluernar amb la promesa que gràcies a ell viuria millor perquè es mouria més i més ràpid i l'ha condemnat a viure (a treballar) para poder moure's. Fa ja més de vint anys que Ivan Illich va fer tots els comptes. Llegim-li-ho: **"l'home americà típic consagra més de 1.500 hores per any a l'automòbil: assegut a dintre, en marxa o desocupat, treballant per a pagar-lo, per a pagar la gasolina, els pneumàtics, els peatges, les assegurances, les infraccions i els impostos per a la construcció de les carreteres i els aparcaments. Hi consagra quatre hores al dia en les quals se'n serveix o treballa per a ell. Sense comptar amb el temps que passa a l'hospital, al tribunal, al taller o veient publicitat automobilitàtica davant el televisor... Aquestes 1.500 hores anuals li serveixen per a recórrer 10.000 quilòmetres, és a dir, 6 quilòmetres per hora. Exactament a la mateixa velocitat que arriben els homes en els països que no tenen indústria del transport. Amb l'excepció que l'americà mig destina a la circulació la quarta part del temps social disponible, mentre que en les societats no motoritzades es destina a aques-**

ta fi només entre el 3% i el 8%". El mateix càlcul d'Illich fet per a l'estat espanyol i per a l'any 1991 per José Manuel Naredo va mostrar que l'automòbil exigia al seu propietari entre 1.090 i 2.190 hores a l'any segons el tipus de cotxe.

Vist el que s'ha dit fins aquí semblaria que allò lògic és que la gent fes cas del consell que respecte a la política a seguir sobre les qüestions automobilístiques formula el professor Ralph Slovenko: **"Quan hom es troba en un forat, més val que es deixi de cavar"**. Les dades de que disposem ens diuen que succeeix el contrari. Que el que és un fet és l'ús creixent i cada vegada més irracional de l'automòbil. Usaré per a demostrar-ho dades de 1990 dels Estats Units per la raó que és el país més saturat de cotxes del món i per això el mirall del que pot passar-los als països que s'apropin al seu nivell de saturació. Si ja és impressionant el fet que en el 89% de les llars nord-americanes tinguin un o més automòbils encara ho és més que en els dos decennis anteriors la proporció de famílies que tenien **tres o més vehicles** es quadruplicà fins arribar al **20%** (compareu-ho amb la dada de la CAB [Comunitat Autònoma Basca]: el 1994 les famílies que en tenien **més d'un** eren només l'11%).

Vegem ara l'augment de l'ús. El nombre anual de viatges en automòbil per família no arribava a 1.400 el 1969 i superava els 1.700 en 1990. El nombre anual de quilòmetres recorreguts amb cotxe pel ciutadà mig va pujar dels 3.800 de 1950 a més de 9.700 el 1990. Els nord-americans van augmentar de 1969 a 1990 en un 16% els quilòmetres que de mitjana recorrien per a anar a treballar, en un 88% per a fer la compra i en un 137% per a altres assumptes personals com viatges de negocis, viatges per a assistir a esglésies i a centres escolars, a consultes mèdiques, etc. El percentatge de treballadors que van a la feina en mitjans públics de transport o compartint el cotxe amb una altra o altres persones està disminuint i augmentant el dels quals ho fan anant sols en el seu cotxe (del 64% el 1980 al 73% en 1990). Un 86% dels treballadors van a la feina conduint el seu cotxe.

Ara bé, contemplades així ja les insensates característiques de la situació, he de tornar a formular la pregunta punyent: com és possible que passi això? Com és possible que tots (gairebé tots) acceptem que els automòbils matin a tanta gent cada any? **Ω**

Quan vaig tenir notícia de l'anada del Papa de Roma a Madrid, a instàncies del bon "savoir faire" de monsenyor Rouco Varela, primat de la Conferència episcopal espanyola, pensí de seguida: "el PP comença fort la seua pre-campanya electoral!". Suposava que entre aquells que tant han fet per mantenir les classes de Religió, per ajudar l'escola privada (en gran part en mans d'ordres religioses de diferents casta i condició), per conservar Espanya entre les "reserves espirituals d'Occident", juntament amb la verda Irlanda o la casta Polònia; hi hauria una magnífica sintonia.

M'ha sorprès, per tant, veure que el Papa, no només no constitueix un representant estel·lar de la pre-campanya popular, sinó que directament s'alinea amb els que mantenen tesis diferents. Algú podria pensar que aquestes divergències es troben en la qüestió de la recent guerra a l'Iraq -en la qual, com tothom sap, el Vaticà i Espanya varen mantenir unes posi-

cions radicalment divergents: mentre el Vaticà s'aliniava amb la Xina, Cuba, Vietnam del Nord, França o Alemanya; Espanya ho feia al costat de la "pèrfida Albión" i dels Estats Units-. Però no; de la guerra d'Iraq el pontífex no en va dir ni una paraula: el devia haver avisat prèviament monsenyor Rouco, que a Aznar i companyia els posaven molt nerviosos aquest tipus de referències.

Karol Wojtyla, per tant, no va dir ni un mot sobre la guerra, no fos cas que els governants espanyols s'empipassin, però els va pegar una repassada absolutament antològica. Per començar, dos mesos després del tancament d'Egunkaria -únic diari que hi havia en euskara-, i uns dies després de l'anul·lació de les candidatures abertzales més independentistes al País Basc; i, encara, quatre dies després que alts dirigents del PP desautorit-

zassin tant l'independentisme d'ERC com el federalisme del PSC de Pasqual Maragall, hi va el Papa i es carrega els "nacionalismes eixelebrats". De nacionalisme d'aquestes característiques, n'hi pot haver de català, de basc o de gallec; però és ben clar que, a la pell de brau, sobretot n'hi ha d'espanyol. En la seua primera intervenció pública, per tant, el Papa es carregava obertament la principal característica del partit que actualment governa a l'Estat: el nacionalisme.

En la mateixa intervenció, sorprenentment, amollava encara una segona càrrega de profunditat contra el PP i contra José María Aznar, tot advertint que els problemes "s'han de resoldre a través del diàleg". Tant Aznar, com Mayor Oreja, com Michavila acabaven de dir -potser feia dos dies, o encara no tant- que no hi havia res a parlar amb els partits polítics que

tenguin cap objectiu comú amb el "terrorisme" (parlar amb "terroristes" queda ja fora fins i tot d'allò que els governants espanyols poden arribar a imaginar). En una mateixa intervenció, doncs, el Karol Wojtyla denigrava el nacionalisme i la mania de resoldre els problemes sense diàleg.

Els fidels del PP que fossin a l'acte devien quedar de pasta de moniato. N'hi havia algun, emperò, no sabem si del PP, d'algun altre partit polític o de cap partit polític, que proposava directament una intervenció del Papa per frenar aquestes males pràctiques del govern espanyol: "Aznar Excomunió", deia literalment una de les pancartes en la missa de beatificació que hi hagué a la Plaça Colom, de Madrid. No sabem com s'ho degué fer el florentí Rouco per conciliar les postures del Papa i les postures del PP, però segur que li degué costar Déu i ajuda. **Ω**

BERNAT JOAN I MARÍ

EL PAPA I EL PP

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 3 anys que en Jaume Benito i na Juani Romero regenten la Xarcuteria Es Bon Tall al Mercat des Camp Rodó. Tel. 971 297 931

Fa 30 anys que na Bàrbara Serra i la seva filla Sabina, d'Establiments tenen un lloc de fruita i verdura, flors i plantes al Mercat des Camp Rodó. Tel. 971 292 572

Fa 4 mesos que en Pere Raió ha obert Sa Clau Balear al carrer de Felip II al Camp Rodó. Duplicat de claus, claus de cotxes i comandaments a distància. Tel. 871 953 195

Fa un mes que en Francesc Torres d'Eivissa i la seva dona, na Cristina d'Alemany han obert la Cafeteria Marina al carrer de Miquel Capllonch de Ciutat. Despatxen menús a 5€. Tel. 971 755 960

Fa 14 anys que en Xisco Davila va obrir la botiga taller Daviesport a la carretera de Valldemossa de Ciutat. Adoba i corda raquetes de tennis. Fa 30 anys que en Xisco juga a tennis i ha guanyat molts de campionats. Ara està retirat. Tel. 971 760 754

Fa 5 anys que na Blanca Mulet regenta l'Òptica Ciutat a la carretera de Valldemossa, 20. També té una òptica a la carretera de Manacor. Tel. 971 759 598

S A C A P O L A D O R A

TELEVISIÓ ESPANYOLA

Apologia de la guerra. La veu del PP. No la miris.

TELEVISIÓ CATALANA

Informació més objectiva i creïble. La nostra televisió.

PP

No votis els senyors de la guerra.

CiU-PSM

La mateixa estratègia de la confusió: quan s'apropen les eleccions perden el cul per mostrar-se com els més..., proposen la modificació dels estatuts d'autonomia, reclamen el concert econòmic, etc.

De mica en mica, però, després d'una vintena d'anys de fer el colló, els ciutadans compromesos i no moguts pels càrrecs i poc tacats d'hipocresia comencen a entendre que això és una pura i simple escenificació, ja que a l'hora de veritat els convergents i els pesemeros es compixen quan des de la capital d'Espanya no els riuen les seves gràcies. Bon profit els faci!

ELECCIONS

Votar pel PP serà donar ales als partidaris d'arreglar les coses a la bruta, fet que ens posaria a l'alçada del govern Bush.

S'ha d'aïllar políticament els partidaris de la violència (inter) nacional, és necessari que els promotors de les agressions immotivades no comptin amb el suport social que els pot permetre tirar endavant amb més atrocitats.

GUERRA QUIRÚRGICA

Guerra bruta, i punt, com totes les guerres.

INCOMPRENSIÓ

Un soldat americà ferit en la guerra contra Iraq declarava que no entenia com els iraquians els atacaven, quan la seva voluntat era ajudar el poble.

Ja sabem que la intel·ligència és el primer que s'anul·la en els soldats, cosa que tampoc no ha de resultar molt difícil tenint en compte les dades oficials sobre nivell intel·lectual dels militars que fan de carn de canó.

CONTRADICCIÓ

En aquesta guerra, al cap i a la fi, veim com els negres i els hispans nord-americans s'han enfrontat als iraquians, en una clara confirmació del fet que no hi ha res com fer servir uns pobres per combatre els altres pobres.

¿Si els del PP estan contra la guerra, perquè es posen tan nerviosos cada cop que qualcú els mostra un cartell que diu "No a la guerra"?

Haurien d'aplaudir el pacifista i no agredir-lo, ja que se suposa que tots compartim el mateix ideal, o no?

SENYERES

En una de les passades grans manifestacions contra la guerra, un militant "desactivat" del PSM ens comentava que ara tenien dos motius importants per no sortir amb banderes al carrer: la primera, que no hi ha pràcticament ningú que vulgui carregar-les (ja que el fet de tocar poder ensenyoreix molt!); la segona, per evitar les discussions entre els partidaris de l'estelada independentista, els de la quatribarrada convencional i els de la bandera mallorquina amb la franja morada representativa d'un hipotètic país balear. Can Bum.

PSOE

Està molt bé que estigui en contra de les croades militaristes internacionals, però també convendria que fes un acte de dignitat a nivell d'orientació política estatal i que acceptàs públicament el seu error en l'aprovació de la Llei de partits.

MORRO, SAMPOL, SERRA, PONS

Els quatre genets segueixen cavalcant. Quant temps pensen seguir fent-ho?

VOTANTS CONTRA LA PAU

En les properes eleccions es veurà quin percentatge de votants del PP es desmarca de l'apologia de la guerra i de les línies pro-violència...

Els nostres veïnats i coneguts han de saber que estan pendants del seu vot, que en el recompte final es veurà qui es manifesta en les enquestes i qui té prou paraula i honradesa com per mantenir el seu criteri en les urnes. Ω

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

La Limbomba
Desde 1941

Pambolieria
Plats Calents
Postres Casolans

Camí dels Reis, 50
Génova
07015 Palma
Tel.: 639 985 094

Ciaomare
Ristorante Italiano

Ciaomare S.L.
C./Cristobal Colon 62
07609 Bahia Grande

Tel.: +34 971 74 80 74
Fax: +34 971 74 81 94

web: www.ciao-mare.com
e-mail: info@ciao-mare.com

JULIÀ XAVIER GAYÀ AMORÓS
RESTAURADOR DE MOBLES
Carta d'Artesà n° 153

Tramuntana, 34 • 07510 SINEU • Tel. 85 50 67
670 062 174

ÒPTICA CIUTAT

CTRA. DE VALLEMOSSA, 20 CARRER MANACOR, 63
TEL./FAX: 971 75 95 98 TEL./FAX: 971 46 37 77
PALMA DE MALLORCA

En Mateu Burguera és el candidat a Batle de Campos pel PSOE. Ens diu que amb Convergència Campanera, UM i PSM, hi ha moltes probabilitats de guanyar les eleccions i llevar sa cadira als de sempre. Tel. 600 211 213

En Sebastia Roig és el candidat a batle de Campos per Convergència Campanera. Durant una legislatura fou batle del poble pel PP. Ara ha creat aquest partit perquè no vol estar a les ordres del partit de n'Aznar ni de cap altre partit d'obediència espanyola. Tel. 629 401 147

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 4 anys que l'apotecari Pere Josep Fornés regenta l'apotecaria Fornés a la carretera de Valldemossa. En Pere Josep és la quarta generació d'apotecaris. El seu besavi, Ignaci Fornés i Aguiló va obrir una apotecaria al carrer de la Bolseria de Ciutat l'any 1888. En Joan Josep té els mateixos recipients que el seu besavi i elabora les formules magistrals que prescriuen els dermatòlegs. Tel. 971 298 050

Avantprojectes de la plaça des Pujols i de l'hospital de Formentera (8/5/2003)

La setmana passada es va fer públic l'avantprojecte del futur hospital de Formentera, una infraestructura que pretén reduir al màxim possible el trasllat de malalts a Eivissa. El centre es construirà dins un solar de quasi vint-i-sis mil metres quadrats, situat entre la rotonda d'accés a Sant Francesc i el cementiri. El projecte, realitzat per l'estudi CMV-arquitectos de Palma, fa especial esment a les comunicacions, contemplant fins i tot la implantació d'un heliport, i a les qüestions mediambientals, com són l'adaptació de l'edifici a l'entorn i la utilització d'energies renovables.

Recentment també s'ha presentat a l'illa l'avantprojecte de reestructuració de la Plaça d'Europa i dels carrers que hi conflueixen, una actuació urbanística finançada amb fons de l'Ecotaxa. L'avantprojecte, realitzat per l'estudi d'arquitectura M.ar de Formentera, s'exposa fins el 15 de maig a la cafeteria de l'Hostal Rosales des Pujols, on els veïns també hi trobaran uns tríptics amb una explicació i amb un espai en blanc per fer suggeriments. La intervenció preveu transformar aquest espai públic, que actualment s'utilitza quasi exclusivament com a zona d'aparcament, en un espai polivalent que revitalitzi l'activitat comercial i d'oci del nucli turístic més important de Formentera.

Cal destacar que en els dos casos es tracta d'avantprojectes i que el seu disseny encara pot evolucionar, tot i l'aspecte d'obra acabada que donen les imatges que il·lustren aquesta notícia.

1. Futur Hospital de Formentera.
2. Estat actual de la Plaça d'Europa
3. Futura Plaça d'Europa (proposta diürna)
4. Futura Plaça d'Europa (proposta nocturna). Ω

Fa 8 anys que na Maria del Carme Abad i el seu fill Carles regenten l'Agència d'Assegurances Mapfre al carrer General Riera 74 de Ciutat. Tel. 971 205 445

Fa 2 anys que en Miquel Àngel Bueno va obrir la Tenda Tipo al carrer de la Reina Maria Cristina de Ciutat. Ven música i roba. Tel. 871 945 840

Fa 3 mesos que na Miquel Nicolau i el seu fill Víctor regenten l'Hamburgueseria Augusta al carrer de la Reina Maria Cristina de Ciutat. Tel. 971 756 577

Fa 6 anys que na Regine Ngakev del Camerun va obrir la Botiga Regine de perruques i postissos al carrer de la Reina Maria Cristina de Ciutat. Ven a l'engròs i a la menuda. Tel. 971 297 238

FORN
LA MALLORQUINA
PANADERIA - PASTELERIA
Casa Fundada en 1918

•Alda. Juan March Ordinas, 12 - Tel. 971 29 67 05 - 07004 Palma
•Mercat des Tennis - Puesto 44 - Tel. 971 45 26 98 - 07014 Palma
•Aeropuerto de Palma de Mallorca - Salidas Nacionales - Tel. 971 78 91 79
•Alda. Argentina, 57 - Tel. 971 45 57 45 - 07011 Palma

SOBRE LA PSICOLOGIA DELS CATALANS

En els propers dies es distribuirà el llibre *Autoestima i Països Catalans*. Es tracta d'una publicació de La Busca editorial que recull una selecció de ponències de psicologia social que van presentar Quim Gibert, Josep Murgades, Marc-Antoni Adell i Bernat Joan, en el context de les jornades *La catalanitat, una identitat sòlida*, a Arenys de Mar i Fraga l'any 2001.

"10", la menadora perfecta

L'any 1980 el conegut director de cinema britànic: Blake Edwards, dirigí una pel·lícula interpretada per l'actor britànic Dudley Moore, l'actriu nord-americana Bo Derek i la seva esposa, la coneguda actriu, guanyadora d'un Oscar a la millor actriu pel seu paper a la pel·lícula "Mary Poppins", Julie Andrews. Aquesta pel·lícula es titulà: "10, la dona perfecta". És la història d'un home que cerca la dona ideal per festejar i que no mira només la bellesa, sinó també altres qualitats. Aquest film, fou un èxit de taquilla. Va agradar molt al públic, que descobrí com estrella de cinema a Bo Derek. Des de llavors, s'ha identificat a Bo Derek, com la protagonista d'aquest film taquiller, malgrat altres papers que ha interpretat al llarg de la seva carrera cinematogràfica.

Dins el món del trot de Balears, existeix des de fa poc temps, una jove descendent d'una nissaga de menadors coneguts com "La família Pancuit", que des de la seva creació ha tingut un membre que ha destacat per les seves victòries.

Aquesta jove es nomena: Pilar Estelrich Tugores. És filla de Bartomeu Estelrich i Fuster i Malena Tugores i Torrelló. El seu pare fou considerat per molts aficionats i experts en trot com el millor menador i el jockey que tothom havia d'imitar.

Era el equivalent al "Gran Campió de l'antiga Roma": Diocles de Lusitania, famós auriga que al seu temps aconseguí més de 1000 victòries a l'hipòdrom de Roma. Bartomeu "Pancuit", era el "Diocles de Mallorca". Quasi sempre quedava col·locat i mai va decebre als que confiaven en ell, tant si fossin propietaris, com apostants.

La seva filla petita Pilar, coneguda com "Na Pili Pancuit" té només 19 anys. Condueix cavalls de trot des de els 13 anys. La seva progressió en el món de les carreteres de cavalls al trot enganxat és del tot excel·lent. En poc anys, ha passat de ser una aprenenta a esdevenir en jockey professional amb un gran futur per damunt. Son molts els propietaris que de cada vegada confien a ella els seus equins i no tant sols perquè sigui una "Pancuit" o "la filla d'en Tomeu" si no perquè sap com comportar-se a les rendes de un cavall trotador. Començà de petita amb l'equitació, però aviat va venir l'influència familiar. El seu pare fou l'encarregat de dur la pel bon camí. Un dia li digué: "Pili, si sa Federació et treu el carnet, et barrinaré fort". La nostra amiga Pili, va treure profit d'aquest consell i la prova és que cada setmana condueix cavalls i aconsegueix victòries, moltes d'elles espectaculars. Fins i tot, ha superat a la meta als professionals més reconeguts del trot balear

com, Joan Antoni Riera "Es Boveret" o Joan Carles Rotger.

També s'ha pogut comprovar que destacar a trot muntat, a les poques corregudes que es celebren als hipòdroms mallorquins. Pili ha muntat entre altres cavalls a "Cèsar de Saint Pol", millor cavall triat pels lectors del "Diari de Balears" durant dos anys consecutius. Amb aquest mamífer equí triomfà en aquesta especialitat de trot.

La seva darrera victòria més aplaudida, fou l'aconseguida al "Trofeu Ciutat de Palma" per a cavalls estrangers. Pili menava el equí "Ever Favori", propietat d'en

Santi Contestí, un bon professional del trot, però que no ha tingut gaire sort alhora de menar aquest cavall. Quan Na Pili li ha posat mà damunt, ha arribat primer unes quantes vegades i lo més sorprenent, és que la gent ha aplaudit aquests triomfs.

Na Pili ha obtingut fins el moment 50 punts. És molt probable que pel "Gran Premi Nacional", la vegem conduir l'equí d'algun propietari que voldrà guanyar el màxim guardó quan s'aixequi la prohibició de celebrar corregudes per mor d'una epidèmia que afecta als trotadors de Son Pardo i Manacor.

Si participa i guanya, farà història. Serà la primera menadora que guanyi la "Cursa més important del Trot de Balears". És ben hora de que una femina guanyi aquest trofeu tant important.

Això serà una millora pel nostre trot. La dona que mena cavalls trotadors, necessita guanyar alguna carrera important. Ara és una bona oportunitat per aconseguir ho. Na Pili ho pot fer. Si ho fa, quedarà demostrat que Pilar Estelrich i Tugores mereix un 10 i que és la menadora perfecta del Trot de Balears. Ara caldrà saber si té altres qualitats per merèixer un 10 com na Bo Derek a la pel·lícula de Blake Edwards. Ω

MIQUEL
ALEMANY I BATLE

Clixar-nos a nosaltres mateixos: resclum erasmista o vida real?

Els catalans, tan acostumats a roman-dre reclosos dins les aules i les cases i parlar mal a les esquenes dels ocupants en plaixiu-xiu (molt valents per darrere, que a la cara dels espanyols en queden pocs, de catalans), mentre el carrer i els crícs i els cànctics són d'"ellos", sempre estem parlant de qüestions de noms, miquinòries, "quieroinopuedo"-protestes molt indignades (vindicacions que cauen en el buit quasi sempre, perquè, de què serveix indignar-se si no hi ha conseqüències quotidianes apreciables en aquestes suposades grans indignacions?), qüestions ultraerudites i academicistes, disquisicions irrellevants sobre noms i subcategories específiques (si en una d'aquestes l'errés, ja pots ser el mateix Ramon Muntaner que sempre hi haurà algun catalanet resabut i maliciós disposat a crucificar-te), tot adobat usualment amb victimisme ploràmiq. Som així, i mentre no sols reconeguem aquestes cadenes sinó estiguem de debò disposats a eliminar-les, ja podem fer comèdia! com que plorem per l'opressió espanyola, que això no duu a res, perquè és una comèdia per a consum hipòcrita intern: a fora ja ens coneixen, a Madrid, i saben que sols és una comèdia dels "catalinos" ("catalina" a l'Altiplà vol dir merda, i "catalino" català: realment ens han encertat el nom que ens mereixem, el Pere Calders era més irònic i afectuós i ens ho deia amb més finor, però ens deia també el mateix, sols que com a amic entre desesperat i armat de santa paciència i decisió de fer-nos-ho entendre de la millor manera possible).

El nostre problema de fons és l'actitud a prendre en la vida quotidiana: la caracteriologia, el marketing i la geopolítica i la política com a ciència exacta (saber prioritzar i fer bona propaganda política). Jo estic tip de veure ultraindependentistes de Diada, bar del rotllo i declaracioneta que es passen el dia parlant foraster a uns i a

uns altres, i després diuen que ells, en realitat, volen la germanor universal (a llegir: canut i cardar!) i que això de la independència pot esperar uns quants segles més, perquè d'això no es mor la gent.

Sovint els catalans demanem que els nostres enemics facin el que no fem ni nosaltres, ja veus tu quina comoditat tan regnan, la qual cosa és d'una ingenuïtat superrealista. No ens donem prou a conèixer i volem que ens reconguin! Tot són declaracions de paper banyat per a festes de guardar (beateria dels fariseus nacionalistes catalans), però per a la vida diària la retòrica catalanitat sol fer-se fonedissa -ja ho denunciava en Guia.

Així doncs, què volem, si som tan teòrics i tan poc pràctics ni realistes en aquests temes? (perquè per a guanyar diners i tenir bons oficis no solem ser gens somiatruïtes). Volem que l'enemic ens tragi les castanyes del foc? En fi...no comment!!

Sempre he pensat que l'enemic sols fa que ocupar les trinxeres que nosaltres hem deixat buides. De qui és la culpa, doncs? No estarem sovint caient en la catalanitat com a simple hobby de diumenge? No serem simples independentistes amateurs per a la tertulieta? Molt sovint, i pel cap baix, sí. Per això és menester treballar altrament, millor, més sistemàtica, analitzant a fons les coses. I no ho dic pas en concret per ningú en concret, però sí que ho dic en general, per molts "casos" que tinc vistos. No ho dubtem gens ni mica: tenim segons fem, i, com deia Churchill, tenim el govern que ens mereixem. Si considerem que tenim molt poc és sens dubte perquè fem realment ben poc. Aleshores la solució és fer més, però bé. Bé no: millor. Filar molt prim i pesar molt bé les coses. I si alguna cosa sembla ser raonablement la millor, fer-la, anar-hi per feina, amb actes, actituds mantingudes i realment assumides (no volatilitzables a les primeres de canvi, q és el q sol passar)

i voluntat d'incidir-hi de manera sostinguda i perenne. Perquè estic també tip de veure que no s'agafen les millors coses, malgrat demostrar sobradament que són les millors, sinó les més còmodes, conegudes i mediocres. I, doncs, la resultant és còmodament opressiva i esclava, rutinàriament esmor-teïda i d'una mediocre grisos inútil.

Llach ho cantava molt bé, de jove, amb Franco damunt de nosaltres:

COP DE DESTAL

El llet de fusta s'ha quedat sol,
l'home s'aixeca i espera
la llet bullida que es beu d'un glop
i amb afany esmola l'eina.

Cop, cop, cop de destrall
des del matí fins al final.

Fort, fort, cop de destrall,
la fusta vella tallar-la cal.

Amb el sarró i amb el gos ja vell
travessa el bosc cada tarda,
i en el seu front d'arrugada pell
la neu s'hi posa gelada.

Cop, cop, cop de destrall...

Van caient arbres i, quan és fosc,
pensa en la seva mainada,
no vol que passi la vida al bosc
com l'ha passada el seu pare.

Cop, cop, cop de destrall...

Pensa en la dona i el temps passat,
i la destrall ja li cansa.

Al cap dels anys, també s'ha tallat
tot el seu bosc d'esperances.

Cop, cop, cop de destrall...

JM: OK!, i ens seguiren estossinant després i ens segueixen estossinant ara, encara que avui en dia es donin per satisfets amb l'extermi cultural.

J.: Això és perquè els posem les coses massa fàcils. Ell espanyolassos són animals depredadors, el que hem de fer és saber actuar, però la corrupció interna de la societat catalana (i especialment de la nostra cultura, que és la cosa més pudenta, sens escrúpols, hipòcrita, interessada, corrupta i men-

tidera que conec) impedeix refer-se sota unes bases realistes i pràctiques: prima l'aplaudiment fàcil, les rutines, els tòpics, els ploriques, el victimisme poc autocrític, etc.: el mateix rotllo inútil de sempre. I és que ens agrada l'eutanàsia més o menys dolça, ja ho repeteixen sovint -per a qui vulgui llegir entre línies el que diu aquest catalanet. A mi no em cau ara en terra per on va aquesta gent: fa molt que els he clixats, i no em mereixen gens de credibilitat, perquè sé com els agrada figurar i com són de corruptes -políticament, nacionalment, culturalment i personalment.

<http://www.personal.able.es/cm.perez/>
<http://www.fundacioperlapau.org/iraq/>
<http://alarabnews.com/alshaab/alharb/shohadaa.htm>

<http://www.unitat.org/>
<http://www.aznar.net/>
<http://storm.prohosting.com/extraofi/>
<http://perso.club-internet.fr/jppujol/MIAS.html>

"Cabells blancs i armes guanyen batalles" (Refrany català).

"Sigam intransigents amb la meta i flexibles amb el camí" (Pasqual Miquel i Tomàs, valencianista).

Ai las, la generació amb jutges que mereixen ser jutjats! (Talmud) Felicíssim país el nostre, on la levita ministerial, la toga i el blasó no delinqueixen mai! (Ramon y Cajal) Mai els nostres jutges no són millors que nosaltres (Betti) El deure d'un jutge és fer justícia; el seu art rau a donar-hi llargues (Bruyère) Si el jutge fos just, potser el criminal no seria culpable (Dostoievski) És tan bon jutge que tenia ràbia per no poder damnar les 2 parts (Mazzarino) Què espereu d'uns jutges que sols apliquen les lleis creades pels homes i no la justícia de Déu? (El boig). Ω

Jaume Tallaferró

SEXE I RELIGIÓ EN EL JOVENT ADEMOCRÀTIC

JB: La Historia de la Humanitat, es diu, es narra que la religiositat ha estat a costat dels opressors, vençuts. Sempre fent hipocresia, blasfèmia, i bons detalls, i per darrere, denunciant als comunistes i anarquistes.

Es diu que alguns capellans estant d'acord en el Nacionalisme. Però quin? Amb tota la moral repressora, sobre allò més important, el sexe, l'amor. La llibertat de fumar-se un peta, o fer-ho al mig del carrer.

R.: Quan hi ha jovenel·los acabats de desllitar que diuen coses com aquest "JB", vol dir que no hi ha sentiment democràtic, sinó sols el mateix que tenia la plebs romana quan demanava sang i udolava "panis et circenses".

Perquè llibertat és llibertat per pensar, escriure, publicar, manifestar-se, tenir un treball, etc. i no pas centrat a fumar canuts o follor o simplement divertir-se, com aquests pseudohippies malcriats bramen. Abans que la diversió han d'anar els deures cívics, si volem bastir una societat mínimament digna i sana. Però, en fi, "Quan jo era un fadrí de 14 anys, mon pare era tan ignorant que em costava a muntó d'estar a prop d'ell. Però en fer jo els 21, em vaig quedar sorprès de quantes coses havia après el vell en set anys" (Mark Twain). "Jo no sóc prou jove com per a saber-ho tot" (Oscar Wilde). "L'ardiment jovenívol en els seus començaments és fogós, però s'esllangueix fàcilment i no dura; és el fum d'un foc fluix" (Sèneca). "Els joves tendeixen a pensar de si mateixos que són prou espavilats, com a borratxos tendeixen a pensar d'ells mateixos que es troben prou sobris" (Philip Dormer Stanhope). "El jove coneix les regles, però el vell les excepcions" (Olivier W. Holmes). "Els joves pensen que els vellards són faves. Els vells saben que els joves ho són" (John Lyly). "La tragèdia de la vida és fer-te vell massa prest i fer-te savi massa tard" (Benjamin Franklin). "Hi ha un parell de castes de capdefaves: l'un fa Això és vell, per tant és bo, l'altre diu, això és nou, per tant és millor" (William R. Inge). "L'edat no és sinó un nombre. Però l'edat és també més coses. És saviesa, si hom ha viscut la pròpia vida com cal. És l'experiència i el coneixement. I és anar arribant a la coneixença de tots els camins pels quals el món roda, així, si no podeu fer voltar el món a la manera que voleu, podeu almenys eixir del camí pel qual us poden atropellar" (Miriam Makeba).

El que ha dit aquest jove khmer-rastafari -la seva ingènua idea del paradís en la terra: el càndid i idiota somiatutisme futurista que vol els seus somiats, i impossibles, paradisos a la terra i que, per això, assassina en massa-

demostra que, com deia Gandhi, tot està ben relligat i totalment interrelacionat com una immensa maquinària, i és inútil -i poc realista, i ajuda poc a esbrinar les coses tal com són- que hom digui que no podem parlar de drogues, sexe o religió amb relació a Catalunya: en realitat aquests temes i d'altres tenen moltíssimes influències i ramificacions en la realitat social catalana, per suposat. El tema de drogues i sexe afecta en gran manera el nostre decadent, impotent i degenerat independentisme -no tant per les drogues o el sexe en si mateixos sinó per la manera tan oligofrènica d'enfocar aquests temes. Perquè aquesta colla de progredijs eixelebrats consideren que llur raó d'existir és la droga, el sexe i el rock&roll i d'ací divideixen metafísicament i maniquea el món entre bons i dolents per tota l'eternitat.

La llàstima és que l'atac a les realitats amb somnis capcalents -genitals inflamats- acaba sempre en sang i no penseu que nosaltres en serem l'excepció.

Cada poble té el govern que es mereix, deia el maçó conservador Churchill, i St. Pau deia que tota autoritat prové de Déu. I és que és el mateix poble, amb la pròpia dessídia i irresponsabilitat, el que permet tirans i psicòpates governar-los. Quan el salvatgisme del sensualisme més simplista i pocasolta governa les ments dèbils d'aquests Neanderthals que no coneixen món, vol dir que el camí per a la tirania està ja amanit. "Quan el relativisme moral és absolutitzat en nom de la tolerància, els drets bàsics són relativitzats: la porta al totalitarisme és oberta (Ratzinger)".

LA HISTÒRIA MALAPRESA: "La història ha de repetir-se perquè la primera volta li prestàrem massa poca atenció" (Blackie Sherrod) — "Aquells qui no se'n recorden del passat es troben condemnats a repetir-lo" (George Santayana) — "El passat defineix el present perquè la humanitat no és mestressa de la pròpia història" (Sigmund Freud) — "De llur experiència o de l'enregistrada experiència d'uns altres (la Història), els homes aprenen sols el que llurs passions i llurs prejudis metafísics els permeten d'aprendre" (Aldous Huxley).

R.: Ja he comprovat tant al carrer com a Internet com són d'irracional i rancuniosos aquests ateus-laïcistes integristes (d'arrel robespierriana i/o stalinista), i alguns (pocs) han palesat que m'odien en flama per demostrar amb moltes dades que també hi ha un integrisme ateu i laïcista i que durant els darrers dos segles ha assassinat molta més gent que no pas els integrismes religiosos.

Això era massa dur de pair per al fari-

seisme antireligiós que se les dona, "per se", intrínsecament i irreversible, de científic, just, solidari, humanista i tantes altres santes virtuts totalment alienes al pensament religiós (segons ells), i els senta com una bomba. Com són tan taujans i viuen tant en la inòpia del desfici (sex, drugs & tecnopop?), manquen de dades per replicar i llavors s'encenen en flama, odien i utilitzen males arts, com la calúmnia, la manipulació i semblants.

Què hi farem, c'est la vie. Que espavilin que ja són majorets. No tenen ni dret, a ser tan ignorants, tan ineptes, tan hipòcrites, si després tenen eixes ínfulas de benefactors de la Humanitat.

RELATIVISME MORAL I ANOMIA.

Joan J.:>R. ens diu: >"Quan el relativisme moral és absolutitzat en nom de la tolerància, els drets bàsics són relativitzats: la porta al totalitarisme és oberta (Ratzinger)".

R.: Més que dir jo, en faig esment. Per cert que Ratzinger, un progre de jove i ara més aviat integrista i cervell gris de Wojtyla, no és que sia sant de la meua devoció. Ara bé, front al pensament únic dels proges catalans, val la pena de fer esment de tota mena de gent, fins i tot de Hitler, no pas perquè compartim el que diu, sinó per aclarir coses que podien estar fosques entre gent que no coneix món -si no és per viatges organitzats- ni ha diversificat lectures.

Joan J.:>Pensament certament profund, però als que som una mica curtets se'ns escapa. Em podeu explicar què és el relativisme moral?

R.: Certament les citacions, de vegades, en estar molt resumides, poden quedar poc clares, com passa en aquest cas. Sols et puc dir com jo mateix l'entenc: El relativisme moral entenc que és allò que els sociòlegs i psicòlegs solen anomenar anomia (del grec a-nomia: sense norma, i específicament norma moral o ètica, és a dir, una mena de neoliberalisme específicament moral i ètic): dit en català: campí qui pugui.

És típic, segons Toynbee, de les societats decadents en procés de dissolució nacional i mental, com és el cas de Catalunya. Com que la gent prefereix anar a Cancún o despendre's els diners amb el Barça o fer caixa per anar vestits de Moschino i comprar-se un BMW, no hi ha temps per als torturats de Torà <http://vilaweb.com/> <http://www.sindominio.net/suportponent/>

<http://www.alertasolidaria.org/o per al veí>

que es mor o per als sense sostre o per a la militància independentista o per a...

Lògicament, un plantejament així afavoreix la disgregació social, la insolidaritat, l'afebliment de la societat civil front a la Dictadura mediàtica i, doncs, el totalitarisme que denunciava Ratzinger. Si bé, de vegades, és la mateixa Cúria romana -amb Ratzinger al cap- la que afavoreix polítiques -que els són favorables per tripijocs dels interessos creats i l'alta política- que voregen aquest mateix totalitarisme que de vegades denuncien. Coses del món i de com és la gent. Normalment l'Església sols gosa denunciar una part d'aquesta dissolució moral i és suau o calla en la denúncia de la resta. Per què? Perquè fa com pràcticament tothom: els pitjors pecats són els que no són els teus i, fins i tot, què en són de lleigs, els teus pecats... quan els practica un altre...

Trobes que és així o no?

Joan J.:>R., al final m'estàs fent llegir coses de capellans.

<http://www.avui.com/avui/diari/03/mai/06/c20206.htm>

Potser és que la religió és un tema esotèric?

Doncs Aznar o Bush o els grans líders comunistes o la democràcia cristiana -és a dir, la gent que entén de política, de realisme social i té responsabilitats i interessos mundials i estatals- no pensen així. Així pensen els proges lírics i romàntics desenfrenats, afeccionats a hobbies i amenitats filològiques que fugen d'estudi seriós, ço és, la base sociològica del tristíssim, inepte i eutanàsic independentisme català: L'enterrador de Catalunya (l'enemic interior sempre ha estat el pitjor, i sobretot en el nostre cas).

Si realment els independentistes fossin patriotes amb cor i coratge i no simplement proges frívols, s'estudiaven bé aquest i altres temes, sense els estúpids prejudicis que amunteguen com a col·lecció de segells.

De tota manera, un ateu estudiant aquests temes és com un blaver estudiant un llibre de Pompeu Fabra: amb prou feines hi entendrà gaire cosa. Sobretot perquè no voldrà entendre-hi gran cosa: fos tota una deshonra per a tan alts cavallers.

Gent així prefereix reorganitzar prejudicis que no pas ser lliures i ficar-se a treballar de debò. Sense prejudicis perdrien la identitat i descobririen on estan vivint: en la fotesa més absoluta i en la indigència mental més aclaparadora. I això, gent amb el propi orgull, no ho pot tolerar mai dels mais. Ω

<http://www.aznar.net/>

Dos mots de la veritat

Ja hem enllestit la recta final per a les eleccions que han de decidir qui serà el cap de la tribu, dels mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterens, els propers quatre anys així com qui serà el guapo o la guapa que ho serà a cada poble de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera que tenguí ajuntament. Pel que fa el primer cas segurament tornarà ser un mallorquí o una mallorquina; els altres que se consolín amb el Consell Insular de l'illa pròpia. En quan al segon cas l'oferta es molt variada. Vos citaré un cas: El poble del Cavaller i si dic el Cavaller supòs que hauréu entès de qui se tracta. Per tant no fa falta posar cap nom. El batle que és del P.S.M. es torna presentar i dos reals de lo mateix passa amb el cap de l'oposició que és del partit de l'Aznar. Diuen que tots dos són cosins i que tots dos volen comandar. El partit de la Princesa de Costitx es presenta per primera vega-

da i possiblement llevi més de vots al Partit i al PSM. El pare de l'aspirant a batle ja fou regidor quan comandaven els del P.P. i també en temps del oncle Xisco del Ferrol per aquell inefable "tercio sindical". El padrí per part de pare que nomia, Xesc, com el nét ocupà el càrrec de jutge de pau en temps d'aquell senyor que entrava a l'església "sota el dosser". I el repadrí -dintre la mateixa línia- qui ell vengué de la terra adoptada per en Robert Graves era un dels membres d'aquella comissió gestora nomenada pel govern republicà el març de 1936 i destituïda pels partidaris del Moviment Militar el juliol següent. En quant als Verds aquests a dures penes han pogut tenir en temps i hora la seva llista. El nom i el cognom primer coincideixen amb

el nom i primer cognom del candidat verd a cap de tribu de la ciutat dels tarongers. Diuen que tornen ésser cosins germans i que un conço dels seus pares era un capellà de missa diària i d'idees avançades per l'època que li tocava viure, si bé tampoc se'l pot comparar al nostre benvolgut Jaume Santandreu.

Que vos puc dir més? Poca cosa. Que voteu en consciència i sapiguen a qui votau.

No sé quina cara me posà l'amo en Pepe Aznar cap de la tribu dels espanyols després del Rei quan el dia de la passada visita del Papa a Madrid, me ve aquella pancarta que deia: "Aznar Excomunió". La veritat a mi no m'hagués fet gens de gràcia i la veritat és que pens que els autors o autores de la pancarta es passaren, per moltes voltes que li

doneu.

Un ocellet m'ha contat que uns periodistes - millor dit unes periodistes - anaren a fer una entrevista a la tia del Cavaller de Moncaira qui és la persona de més edat del seu poble. Aquella doneta que té el cap més clar que voltros i que jo me xerrava més que el colze - (Jo som una xerradora i tot ho he d'amollar deia ella la més innocent del món); però quan se'n adonà que l'estaven gravant i que el que li preguntaven era posar damunt el diari, ja canvià de cantet. Les acomiadà quasi amb caixes destrempeades: "No vos hi atrevissiu a posar-me damunt es diari" foren les darreres paraules seves. Com podeu veure la tia no se sembla al seu nebot o més ben dit el nebot no sembla a sa tia i és que a cada família com a la vinya del Senyor, tenim de tot.

Un amic d'en Joanet de Can Nyrví. Ω

Laïcisme (I)

Josep V.:

El laïcisme, no es contrari a la religió, sinó a que les institucions que s'autoproclamen intèrprets irrefutables de la voluntat de Deu, imposen obligatòriament els seus criteris a la societat. No és això tolerant?

Hi ha un laïcisme anticonfessional, antiinstitució, liberal, tolerant (que jo comparteix) i un altre anticristià, ignorant i irreflexivament venjatiu i indiscriminat. Sovint, com passa en tota cosa humana i en països tan ofegats com el nostre, s'han embolicat i confós l'un amb l'altre, amb greus conseqüències: el feixisme els ha fet caure en tots els paranyes, com al 1936-39, perquè ha estat un fenomen poc afinat ideològicament, massa superficial i massa guiat per la simple fòbia. Fabricants de les pròpies desventures futures. Hi ha un laïcisme que és anticonfessional i un altre que és antireligiós.

aleshores no entenc perquè atribueixes al laïcisme les massacres que siga,

Els autors d'aquestes massacres feien pública ostentació de laïcisme. I els nostres laïcistes solen ignorar dades històriques i es pensen que l'història del laïcisme és límpid. I això és ben fals. I ben ignorat a ca nostra. I si ho dius n'hi ha qui obren la capsa dels trons i se senten com ofesos personalment, veges tu. Jo deia que el laïcisme ni cap ideologia vacuna contra la barbàrie. Les massacres modernes sovint han estat sota el nom del laïcisme o dutes per gent totalment atea com antigament ho eren en nom de l'Església.

com tampoc al cristianisme, en tot cas a la gent, grups o institucions que interpreten arbitràriament segons els seus interessos.

Exactament: les institucions tendeixen als interessos creats i, per tant, a la injustícia. Tota mena d'institucions. Una cosa és el cristianisme i una altra les esglésies oficials, cosa que he repetit prou i crec que molts no ho han entès encara. Però altrament aquestes coses de les institucions passen pertot, ja siguin partits o confessions.

Comentes d'una actuació "que es deia: "Jesucrist ionki star". Això, aquests valents, no ho gosarien fer en un país islàmic". No segur que no, ni tampoc a l'estat espanyol fa 60 anys.

Per això deia que criticaren l'Església (no s'atreveixen per si els denuncien o què?), però no el rovell de la fe de molta gent. De qui és la culpa, de la institució humana o de Jesucrist? És com acusar Colom de les bestieses de Cortés i Pizarro.

Personalment, quan tenia 15 anys em neguí a assistir a classes obligatòries de religió -era el franquisme, any 1973. La policia vingué a parlar amb mon pare i tot, li van dir que jo era un comunista i el van amenaçar, després em va pegar una bona tana. És terrible que certa gent m'haja presentat com a integrista quan he defensat la llibertat de consciència a les dures amb un risc

que segur que ells ni han intentat en tota la vida ni a les madures. Però així són les coses. Com quan em van dir que jo era "un fans d'en Bush", malgrat haver anat a manis contra la guerra del Bush i haver-me escrit amb algun presoner en el corredor de la mort de Texas. Se'm fa estrany haver-me de justificar tantes voltes en aquesta llista quan en ple postTejerazo els regidors d'EIC (pre-UPV) van engegar una campanya prodespenalització de l'avortament a l'Ajuntament de Castelló (estiu 1981), amb moció inclosa, que ens valgué que els integristes catòlics ens massacraren a través l'esbirra premsa local, mentre les feministes i els nostres connacionalistes no deien ni mu, esperant segurament millors temps, fent ganxo, a la vora de la mesacamilla. L'únic que ens defengué, i amb gran energia, fou un regidor comunista d'Alcalà de Xivert, fill d'un guerriller del maquis. No li mancà la dignitat ni el coratge.

Cegeta

que segons el Papa de l'època era "La nación elegida por Dios como principal instrumento de evangelización del Nuevo Mundo y como baluarte inexpugnable de la fe católica, acaba de dar a los prosélitos del ateísmo materialista de nuestro siglo la mas elevada prueba de que por encima de todo están los valores eternos de la religión y del espíritu"

"El que en temps de pau és aversió, en temps de guerra és persecució, ..."

Durant 1936-38 foren afusellats uns 3000 clergues catòlics i assimilables al País Valencià, majorment per faistes, hereus directes del lerrouxisme anticlerical a ca nostra. La majoria sense cap judici ni garantia democràtica. Cal laïcisme valencià és un tema sempre silencià i potser desconegut. El papa integrista actual Wojtyła sí que n'ha canonitzat fa poca una bona colla. El lerrouxisme-faisme anticlerical, radicalitzat, acabà provocant una gran catàstrofe: el franquisme, amb l'inestimable i fortísim suport del Vaticà, que havia vist la persecució anticatòlica a la República espanyola (els catòlics francesos i anglesos també en feren molta propaganda i en gran part dugueren l'opinió pública d'aquests Estats a la política d'embargament d'armes contra Franco i la República, presentats com a feixistes i com a revolucionaris menjacapellans).

Blasco Ibàñez i els republicans valencians editaren a València cap al 1900 allò més selecte dels escrits anticlericals francesos -segons explicava Joan Fuster-, de tradició jacobina i voltaïrria (com tot ca l'esquerra al País Valencià: això és una mena de congreny de cavall que tapa la perspectiva política d'una manera dramàtica, totalment desvinculada del món anglosaxó, que és on es remenen les cireres i, per tant, del món en general: ens fa provincians sense esmena i malalts d'Alzheimer històric).

el que em ve a la ment és la persecució de després de la guerra (no crec que calga entrar en detalls), al fi i al cap en temps de guerra tot són barbaritats.

Una àvia meua morí boja sota les bombes feixistes, poc abans de la caiguda de Castelló. El seu marit, el meu avi, era de la CNT i constructor de refugis antiaeris a Castelló: els de Negrín se'l volgueren endur a València, però ell saltà tres voltes del camió en marxa perquè deixava 3 fills menors a Castelló sense mare. Els stalinistes l'acusaren llavors de desertor anarcofeixista i el tancaren a València. Ma mare de 14 anys i dos germans menors quedaren a Castelló, els tiraren de casa, vagaren famolencs fins que un tinent franquista de Madrid volgué quedar-se amb mon oncle (els xiquets segrestats de la guerra) i ficà ma mare i matia en un col·legi de la Consolació. Quan mon avi tornà de València amb 40 kilos de pes, les tragué del col·legi i va poder recuperar el fill amb moltes dificultats (la fàbrica de rajola dels sogres a l'entrada de l'Alcora se la quedaren els salesians). Cada setmana havia d'anar a la caserna de la Guàrdia Civil al Grau on un sargent li donava fuetades fins a deixar-li l'esquena en carn viva. Ara era "rojo" i no podia treballar enlloc. Una altra tia meua miliciana fou deportada al Sahara. Mos altres avis eren republicans, però tenien un familiar capellà que amagaren a casa fins quan van poder. La família de la meua cunyada -els Orero, de Sogorb- donà refugi al bisbe de Castelló, un gironí exemplar, el qual es lliurà voluntàriament i fou afusellat sense judici democràtic.

Durant els primers 40, mon pare escoltava trets cada matinada al Riu Sec, vora el cementiri: a les 6 afusellaven els presoners republicans. Quan eixien d'escola els xiquets baixaven a la rambla per arreplegar els casquets de bala. Encara no hi ha in situ cap placa commemorativa d'aquestes víctimes del franquisme.

Quants desastres podrien evitar-se si la gent, en comptes de ser tan d'odis eterns, es posara una mica dins la pell de tothom. Que almenys ho intentara. Que adoptara maneres de pensar que tenen aquestes coses per primordials (per això i d'altres raons sóc cristià, malgrat vindre d'una família no especialment creient, sóc convers, com en Lluís, en Gaudí, en Rubert de Ventós, en Tolstoi o en Pau de Tars, conversos n'hi ha molts -fins i tot Alice Cooper, recentment en tot país normal, entre els nacionalistes valencians pocs, però això ja és un dels endemismes d'aquest sector concret, separat de l'engròs dels països occidentals per causes històriques especialment lamentables).

Estic totalment d'acord amb aquesta afirmació, però reconec que em

desconcerta que ho afirmes dels del PP-PSOE, de Batasuna,

Per què?

Allò de la democràcia: No m'agraden gens aquestes idees però donaria la vida perquè tinguem la llibertat de ser exposades. Simplement el fil conductor que tot el que estic dient és ficar-se una mica en la pell d'altri per tal de desactivar la violència en general, basada en malentesos, en ignorància, en cabuderia, en malfeineria mental, en covardia, en supèrbia pudenta. Recorde una pel·lícula fantàstica ambientada en les guerres de religió a Alemanya a principis del s. XVII, que em va impressionar molt d'adolescent: "La darrera vall". El tema és justament aquest: la cabuderia i burreria humanes sota els disfressos d'interessos, rutines i ignorància, religiosa o no. Està molt ben exposat, d'una manera molt diversa i dramàtica, sota molts angles de burreria i moltes diferències ideològiques, cap d'elles l'ideal.

ateus revolucionaris i FANÀTICS religiosos. Fanàtics? Sols el subconjunt dels fanàtics?

Fanàtics n'hi ha de religiosos com d'antireligiosos. El tòpic és associar el nom sols amb els religiosos.

Pot ser, però clar això és molt subjectiu, jo inclouria dins del conjunt de fanàtics a monges, capellans, bisbes, etc. etc. i segurament altres no, no se si tu ho fas.

A tots els clergues? Si és així em semblaria aproximativament tan injust com dir que "todos los nacionalistas son terroristas desde el Puchol al Santi Potros". Com dir que tots els musulmans són integristes. Totes les generalitzacions són molt injustes: és malfeineria mental i manca de respecte democràtic i humà a un col·lectiu determinat. Jo he conegut capellans i monges de tota mena. Exactament igual com he conegut divorciats, o seropositius o homosexuals, heterosexuals o gitanos de tota mena. I m'estranya que tu no no hages conegut capellans o monges interessants i positius. És ficar dins el mateix sac la víctima i el botxí que hi ha en tot col·lectiu, en aquest cas fóra dir fanàtic per igual Sanus, el bisbe auxiliar dimissionari de València, una persona dialogant, progressista, democràtica, favorable al valencià normatiu dins l'Església, que al seu perseguidor, l'arquebisbe Gasco, un integrista més del PP que el mateix PP (ha arribat més lluny en la condemna als bisbes bascs), del qual ni tan sols els blavers se'n refien gens. Pot ser una cosa així ni remotament justa? Potser és que volem encara buscar-nos més enemics i fer també enemics els nostres amics? Tinguem una mica de geoestratègia política, si us plau. No puc entendre com la gent no fila més prim, com els nostres s'entesten a cercar-se més enemics en comptes de dividir l'oponent: em pareix una frivolitat ben superficial -i perillosa- dir que tothom és igual quan tothom és molt diferent. Si ens preguèrem la molèstia de conèixer-los sense tant prejudici no seríem tan genèrics.

INTEGRISME ISLAMISTA A CA NOSTRA I RESPOSTA ESPANYOLISTA I RACISTA.

Segurament, però al revés també. Recordeu el recent episodi de la Mesquita de Premià (crec recordar).

A Premià volien fer la Mesquita just enmig de la vila: Aràbia Saudita hi donava els diners a cabassos. La població s'hi va oposar massivament: tant cristians com no creients i anticatòlics, com és lògic de suposar, perquè no es tractava d'una qüestió pròpiament religiosa. Les forces democràtiques, per allò del pensament políticament correcte, van callar. El feixisme espanyol (Anglada) aprofità l'ocasió per agitar contra la immigració (que no pas contra l'Islam). La majoria de mesquites a l'Estat espanyol estan pagades per Aràbia i tenen clergat integrista (segons "EL País"). Segons Amnesty, la medieval Aràbia és, amb Corea del Nord, el règim més policia i antidemocràtic del món: té una policia islàmica que persegueix qualsevol cosa que no siga musulmana. fa cinc anys rebí una lletra clandestina enviada per un filipí d'ascendència basca, tancat en comunicació, on em contava com feia uns dies havien decapitat un company seu, acusat del greu crim d'haver volgut seguir un curs bíblic. A Aràbia també existeix encara la crucifixió per als "apòstates". Fins fa pocs anys el règim islàmic sudanès crucificava cristians, ara sols els esclavitzava: ataca poblacions al sud, segresta població civil i venen infants per 5000 pts. Bueno, bonito i barato. A Egipte la població aborígen, els coptes, no reben permís per bastir esglésies: les han de bastir en grans catacumbes subterrànies. Els coptes -cristians monofisites- viuen marginats en la misèria, en ravalers pobres, en femers i fins i tot en cementiris antics abandonats. La progressia occidental no parla d'aquestes coses perquè és laïcista, prefereix parlar de les barrabasades dels Bush i cia. A Indonèsia hi ha hagut milers de cristians assassinats durant aquests anys pels integristes musulmans, illes sen-

ceres esclavitzades i islamitzades literalment a cop de metralladora. Més de mil esglésies i moltes padogues han estat cremades. A la majoria de països islàmics no hi ha permís per a cap edifici de culte que no siga musulmà.

A molts Estats musulmans funciona ja la Xaria o llei confessional musulmana (tradicional i alcorànica) que té aquests trets:

-Dóna un status superior als musulmans sobre les altres religions.

-La vida d'un cristià, hindú, budista, jueu... val la meitat que la d'un musulmà en cas de compensació a pagar per homicidi voluntari.

-En un litigi, el testimoni d'un cristià o nomusulmà val la meitat que el d'un musulmà.

-La xaria considera que les dones no tenen prou seny com per testimoniar en un jutjament.

-Els musulmans poden prendre muller cristiana o nomusulmana (llurs fills seran automàticament musulmans), però un cristià o nomusulmà no pot casar-se amb una musulmana.

-Tot musulmà convertit al cristianisme o una altra religió és considerat apòstata i reu de pena de mort.

-Un home pot sempre divorciar-se de la muller, sols cal que alce la mà i diga 3 voltes: "Et rebutge". Però una dona no pot mai divorciar-se sense l'acord del marit.

-Els homes tenen dret a 4 esposes. Si en volen alguna més, es divorcien d'alguna de les que tenien. Ço s'esdevé sovint i les divorciades han de viure de la prostitució. És un sistema que dóna poder a les màfies de la tracta de blanques i a la marginació social.

Per això el subdesenvolupament és essencialment endògen i depèn de mals plantejaments arrelats a la cultura popular de la nació subdesenvolupada i que pateix l'imperialisme de països més justs i millor organitzats internament.

Però aquestes coses la nostra progressia les calla, la qual cosa és tan injusta i il·lògica per als propis interessos de la nostra esquerra que té, com a càstig a tanta inconseqüència, el creixement de la dreta i del feixisme espan-

yol entre el mateix proletariat i el jovent, capes progressistes per excel·lència. Ahir en un supermercat petit i desprotegit, dues joves dependents estaven mig esporuguides per una colla de 3 joves, crec que romanesos, que havien robat i després havien intentat intimidar-les al carrer. Aquestes pobres xiques, quan senten que l'esquerra sols parla en favor de la immigració, seran fàcil presa del feixisme. El feixisme creix a la nostra vora mentre la nostra progressia clou els ulls a més de la meitat de la realitat per simples rutines fossilitzades. Tan a gust viu? Tan acompanyada es troba?

El feixisme espanyol -que sabem el que diu- i l'islàmic -que no l'entendem perquè parla en àrab es reforcen mútuament i correm el perill q se retroalimenten a costa de la societat democràtica.

Aca nostra no hi ha cap persecució antiislàmica, sinó simplement racisme "antimoro" fomentat per l'espanyolisme i també per l'actitud també racista dels immams integristes.

L'immam de Fuengirola ensenyava a pegar les dones sense deixar marca, el de Sabadell es planyia que Hitler no hagués acabat amb tots els jueus, el de Lleida justificà com a lògiques les ablacions de clitoris, argumentant que en els països calorosos això permet rebaixar el desig sexual. Independentment de que el clitoris no realitza cap funció hormonal (i si m'equivoco, tant és), que de calor se'n passa a molts llocs, que els esquimals també procreen, i que els homes també tenen desig sexual, m'agradaria saber si l'Alcorà diu quelcom al respecte d'aquesta mutilació. Potser especifique que a la dona li corresponga un paper inferior i supeditat a l'home però no pense que diga res d'anar extirpant clitoris, que jo sàpia.

Els caps religiosos són persones molt importants en la societat musulmana, per aquest motiu m'exaspera més que es vulga justificar un costum d'aquesta mena. S'ha d'incrementar la integració d'aquestes cultures, i integrar també aquests immams. O és que interculturalitat és extirpar clitoris? Per què la nostra progressia laïcista silen-

cia aquestes coses? No és això la millor manera de donar ales al feixisme espanyol i al racisme "antimoro" que capitalitzarà la dreta i el feixisme espanyol en una jugada política elemental i sense oposició democràtica? Jo estic convençut que sí i que portem el mateix mal camí que a França, amb la mateixa esquerra fossilitzada. L'immam de Terrassa diu que els catalans -aquests esclaus acomplexats que sempre corren com a llebres per solidaritzar-se amb els maoris, els patagons i els bosquimans!!- són "fins i tot" racistes "no sols amb els musulmans" sinó també "amb els espanyols". I això ho diu a Terrassa, l'única ciutat catalana on hi hagué un pogrom antimagrebí al barri "andalús" de Ca n'Anglada, protagonitzat per fills de la immigració andalusa. Cal suposar que Aznar li compensarà els servicis prestados.

Vet ací que el mateix Alcorà diu coses que afavoreixen el racisme musulmà, com ara: "Oh, creient!, no prengueu pas per confidents els jueus ni els cristians: que siguin confidents entre ells. Però els qui entre vosaltres intime amb ells, certament serà un d'ells, perquè Déu no il·lumina els inicis" (Sura 5:51) "Jure que trobaràs que els pitjors enemics dels creients són els jueus i els idòlatres..." (5:82).

Aquests són els immams que tenim i el feixisme islàmic que tenim, invisible perquè parla àrab. I que de vegades compta amb la solidaritat badoica i poc afinada de la progressia aborígen, la qual és tan il·lògica que prefereix afavorir un poble esclavitzat per un integriste religiós i un masclisme medieval (i que, per tant, poc profit pot traure i sí que pot acabar atacant les nostres mateixes llibertats democràtiques mínimes) sense exigir-li democratitzar-se, i que ni tan sols vota, als drets i a les pors i als vots dels propis votants i dels propis ciutadans valencians, cada dia més esgarriats al camp del feixisme espanyol, davant la solemne inutilitat de l'esquerra. "Un poble deixa de ser analfabet quan aprèn a llegir i escriure... la pròpia història" (Paulo Freire). Ω

L'Equip MM (Matas-Matutes) ja ha tret el tema de la llengua en plena pre-campanya electoral. Sembla que no hi podia faltar. Fins ara, emperò, només l'havien tret els grupuscles anticatalans que, com una mena d'allau irracional, s'han congriat sobre Eivissa com una mena de tempesta de primavera. En la presentació del llibre Dolor de llengua, obra d'Enric Larreula, vaig tenir ocasió de fer avinent que per temes de llengua hi patim els catalanoparlants -vells i nous- que veiem que la nostra llengua es troba en perill de desaparició, oprimida i subordinada, però que se'ns presenta com a opressors i subordinadors. Però que també hi pateixen els hispanoparlants que tenen unes actituds contràries a la integració sociolingüística. La integració sociolingüística constitueix la resposta normal quan algú se'n va a viure amb un país que té la llengua pròpia plenament normalitzada. Ningú no es pregunta, a Madrid, si és convenient o no aprendre l'espanyol. De la mateixa manera que a París o a Roma ningú es nega en rodó a aprendre francès o italià. Quan no es produeix aquesta integració, vol dir que algú està posant impediments de grans dimensions, que s'estan plantant a consciència obstacles d'una gran contundència que impedeixen el transcurs nor-

LA LLENGUA EN CAMPANYA

mal de les coses. Així, tenim entre nosaltres persones vingudes de fora que no volen integrar-se sociolingüísticament. Aquesta manca de voluntat d'integració els produeix problemes sobretot a elles, que queden en desavantatge i en desigualtat d'oportunitats en relació a aquells que dominen la llengua pròpia i les dues llengües oficials.

Hem pogut veure, diverses vegades, a l'apartat de "Cartes al director", el malestar d'aquestes persones no integrades lingüísticament. Pateixen perquè pensen que han vingut a una part d'Espanya, que tothom a Espanya hauria de parlar el castellà i que el català constitueix una "imposició" fins i tot dins el propi territori lingüístic. I, per tant, no poden entendre per quina raó la societat eivissenca no els accepta amb normalitat. No poden entendre per què no podrien ser espies infiltrats ni tan sols al PP de Matas i Matutes. Però saben perfectament que no ho podrien ser, perquè pateixen el buit provocat pel fet de ser "forasters". Perquè, deuen pensar, el batle de Santa Eulària, del Partit Popular, constitucionalista i espanyol, no té cap foraster a la llista? Per què la classe dirigent eivissenca és del tot

impermeable a aquesta gent amb qui teòricament comparteixen ideari i plantejaments polítics? Tot això els ha de fer patir. És obvi i palès, el patiment dels autors de "Cartes al director" dels grupuscles esmenats.

El millor antídoto contra el patiment és el coneixement. L'ús de la qüestió de la llengua per part de Matas i Matutes, malgrat que sigui perillós resulta extraordinàriament superficial. Per exemple, Matas acusa el govern del Pacte de Progrés de "talibán", a causa de l'ús que es fa de la llengua catalana a l'ensenyament. Però si el Decret de mínims d'ensenyament en llengua catalana és obra de Joan Flaquer, quan era conseller d'Educació, a les files del Partit Popular, amb el propi Jaume Matas com a president del Govern! Que potser té amnèsia, Matas? Que potser se li ha espanyat el cervell, després de fer de ministre de Medi Ambient? Ell era president del govern, quan es va dictaminar que almenys la meitat de les classes havien de ser en llengua catalana (que ho havien de ser almenys la meitat vol dir que ho poden ser entre la meitat i el cent per cent, o no?). Vist això no ens ha de sorprendre que Matutes afirmi que s'està

"matxacant" els al·lots amb el tema del català, malgrat que totes les disposicions legals vigents sobre el tema són obra de Joan Flaquer i de Jaume Matas, correligionaris seus de partit.

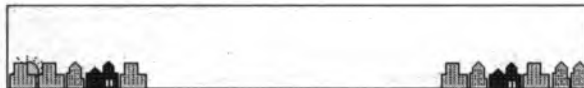
Matas i Matutes, emperò, saben que s'han d'atreure els votants d'ASI, Unió Cívica, PRIB, PREF, Residentes Unidos i no sé si encara me'n deix algun, de partit, si volen acostar-se als vots que traurà el Pacte Progressista. I ho fan a la desesperada, aferrant-se al clau ardent de l'espanyolisme i del secessionisme lingüístic. És una llàstima, perquè amb aquesta actitud mostren una manca d'escrúpols extraordinària: afirmen que la política lingüística del Pacte pot crear una esquerra civil a les nostres illes. Però l'esquerra civil només es produirà si ells -els dirigents del Partit Popular- són capaços d'envalentonar prou aquests pobres forasters que no gaudeixen del plaer de la integració sociolingüística i cultural a Eivissa i Formentera com per fer-los tornar agressius i violents. Francament, els suposava més talla política. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

CAMÍ A DÉU (III^a part)

TROBAR DÉU, SALVACIÓ, REGENERACIÓ, NÀIXER DE NOU ESPIRITUALMENT

ANTHONY DE MELLO.

GEORGE FOX.

“Avui fugiré,
avui m'abandonarà
tot allò dolent que fa niu en mi,
i tornaré a ser com en un principi.
La fresca brisa
acaronarà el meu cos,
i el meu cos es tornarà lleuger”.
(Poema dels indis Navajo).

“No sols sou enemics de la vostra salvació, ans àdhuc impediéu que tants milers de pobles creguin i se salvin; i no solament els qui ja cremen en els focs eterns a causa de la vostra crueltat, de les espases i de les altres maneres de llevar la vida amb les quals heu posat fi a una tan immensa multitud d'hommes, sinó també els qui han evitat la vostra espasa cruel, donat que, a causa de les vostres maldats, amb prou feines, o mai, creuran de veritat ... Per això sofríreu suplicis gravíssims, no sols per la vostra perdició, sinó també per aquells als quals sostraguèreu el període de conversió i penitència en ocasionar-los una mort intempestiva i els trametéreu directament als turments dels inferns, i també per aquells qui, a causa dels vostres pèssims exemples, miraren amb odi la fe i, així mateix, per l'ultratge a tota l'Església Universal i, igualment per la blasfèmia contra Déu.» (Fra Bartolomé de las Casas/Bartomeu Casaus, bisbe de Chiapas, denuncia i retreu –segons conceptes encara medievals i poc bíblics, però amb coratge ardit- les abominacions dels cruels genocides espanyols: aplicable a tots els *beats* que col·laboren amb la injustícia i el genocidi contra les nacions sota ocupació estrangera).

“Tocava l'amic a la porta de son Amat amb colp d'amor, esperança. Oïa l'Amat el colp del seu Amic amb humilitat, pietat, paciència, caritat. Obriren les portes deïtat e humanitat, i entrava l'amic a veure el seu Amat” (“Llibre d'Amic e Amat”, 1283, Montpeller, Ramon Llull, 1232-1316, *català de Mallorca*, gran místic i savi català i el català més universal).

“Mes de bé pots fer ab Déu en un dia, que ab tu mateix en mil anys” (“Llibre dels 1000 Proverbis”, de Ramon Llull).

“Ha plagut Déu que les veritats divines no entrassin dins el cor per l'enteniment, sinó que les copsàssim a través del cor” (Blasi Pascal, 1623-1662, científic, savi i escriptor catòlic oblidat, nat a Estève de La Boetia, L'Alvernia).

“...Un jorn, mentre prenién el bany al riu, el Mestre capbussà el deixeble sota l'aigua, agafant-lo del cap, i l'hi mantingué una bona estona mentre el pobre home maldava desesperadament per deslliurar-se'n.

Al sentdemà fou el Mestre qui obrí conversa: -¿Per què ahir lluitares tant quan jo et tenia subjecte sota l'aigua?

-Idò, volia respirar, jo!

-El dia que abastaràs la gràcia d'adele-rar Déu com ahir l'aire, aqueixa diada l'hauràs ja trobat”.

(“Qui pot fer resplendir l'alba?”, 1985, d'Anthony de Mello, S.J., 1931-1987, jesuïta de l'Índia).

“Jo, recolzat contra un pilar, plorava de joia. Dins la font del meu cor brillava ara aquella claror de la qual havia desesperat, pas a pas, en el camí” (Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi, a “Pelegrinatge a les fonts”).

“Així com en el principi “Déu digué: Que es faci la llum, i es féu la llum”, igualment, en el moment designat per al nostre nou naixement, digué: “Que es faci la vida” i es féu la vida” (J.A. Motyer, exegeta protestant).

“Ningú no pot dir que Jesús és Senyor, a no ser que Tu els treguis el vel, i respiri la paraula viva. Llavors i sols llavors, sentim el nostre interès en la Seva sang” (John Wesley, 1703-1791, famosíssim predicador *revivalista* anglès, al seu himne “Baixa, Esperit de Fe”/“Spirit of Faith, Come Down”).

“El Crist fou qui em donà esperança, la qual és en ell mateix (i) es mostrà ell mateix en mi, i em donà el seu esperit i em donà la seva gràcia, la qual trobí suficient. Fou ell qui m'ho donà quan jo estava callat i no tenia ni esperança ni fe” (“The Journal of George Fox”, fundador anglès de la Societat d'Amics –quàquers- nat a Drayton-in-the-clay, ara Fenny Drayton, Leicestershire, 7-1624, mort a Londres, 13-1-1691).

“Com fon inspirada la gloriosa santa.(...) A les orelles de la pomposa senyora pervenc la veritat d'aquesta admirable fama, e ordenà la divina clemència -que per diversos camins als miserables pecadors convidà que, oint la senyora Magdalena com aquest sant profeta així altament la vida esdevenidora pricant mostrava e, ab les seues obres i doctrina, menyspreant d'aquest món miserable les vanes pompes, denunciava del trist infern les eternes insoportables penes que als impenitents pecadors justament esperen. Aquesta sobrellorada fama tocà les orelles de les portes del cor de la senyora Magdalena e, inspirant de l'Esperit Sant ab dolça suavitat lo vivificant aire, apartà les cendres que estaven sobre la centilla de la sua natural consciència, i les entràmenes del seu cor se començaren a encendre e los ulls de l'entenebrat enteniment aprengueren mirar e veure, en los retrets de l'encesa consciència, les pompes miserables e pecats dels quals la sua anima estava desonestament moblada. Recordant que, entre les altres excel·lències que del gran profeta Jesús ab veritat parlaven, era la profunda mansuetud e benignitat afable, ab la qual los penitents pecadors benignament rebia, e reconeixent de la sua nafrada consciència les sangonoses nafres, considerant la infinida ciència, omnipotent poder, misericorde liberalitat del clementíssim metge, delliberà als peus de la sua majestat, demanant misericòrdia, confessar de la sua contrita ànima les mortals ferides (...)

-Dos deutors devien a un home la u cinc-cents florins, l'altre cinquanta, e no tenint d'on tornar los poguessen, feu-los abduis quitis. Qual d'aquests estimau és obligat a més amar el senyor qui els ha deixat lo deute?

-Jo estime -respòs lo fariseu-, que aquell, qui de major preu és estat absolt.

-Rectament heveu jutjat -respòs lo rei de glòria-, e per ço, ateneu: perquè jo he molt deixat a Magdalena, la condició de la qual no us pensau jo ignore, essent-me grata del gran benefici que de mi ateny, molt m'ama e mostra-ho en los seus actes; que jo só entrat en la casa vostra, e no m'haveu donat aigua per lla-

var-me los peus, i aquesta, ab les seues abundants llàgrimes, regant-los m'ha llavats, e ab los seus cabells torcant eixugats; vós no haveu donat pau d'alegre acolliment, aquesta no ha cessat, des que és entrada, besar-me los peus; vós, damunt lo meu cap no haveu llançat licor alguna; aquesta, ab aromàtiques licors en gran abundància ha untat los meus peus. Per les quals obres clarament se mostra que ella molt m'ama, perquè jo li he molt deixat.

E tornant los misericordes ulls a la humil Magdalena diu-li, ab gest e afabilitat benigne:

-Los teus pecats te són remesos.

E digueren entre si los qui seien en lo convit: “¿Qui és aquest ab tan gran poder que los pecats pot remetre?” I, ab cara de pietat inefable, dix a la penitent aconsolada Maria:

-La ferma fe que en mi has tengut t'ha procurat salvació; ves-te'n ab la mia pau (...)

(De la “Història de Santa Magdalena”, d'en Joan Roís de Corella, València ca.1433/1443-1497).

“Som impotents per a cooperar en la nostra regeneració igual que ho som per a cooperar en l'obra del Calvari” (Iain Murray, escriptor evangèlic).

“Veritablement, rau en foscor qui troba la llum, talment quan som a l'ombra, llavors aquesta claror és a prop de tots nosaltres” (Meister Eckhart, ca.1260-ca.1328, místic alemany nat a Hochheim, devers Gotha, contemporani d'en Llull).

“Que els homes en diguin follia o deliri o qualsevol altra cosa. Nosaltres no ens interressem per cap coneixement ni saviesa del món sinó per aquest: que l'home ha pecat i Déu ha sofert, que Déu ha estat fet el pecat de l'home i l'home és convertit en la rectitud de Déu” (Richard Hooker, 1554-1600, teòleg, profeta de l'anglicanisme).

RICHARD HOOKER.

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

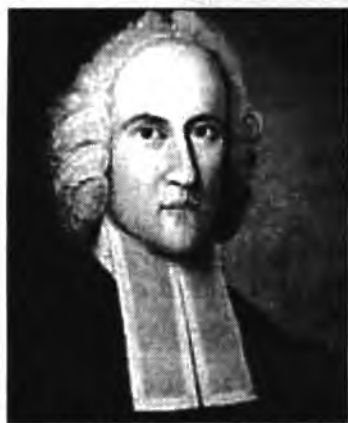
M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears,
és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix
escoles catalanes al teu poble o barriada

“Oh banc segur en qui lo preu se paga
Del crim d'Adam i del món pecador,
i pont del pal on lo gran Salvador,
Penant lo cos, la deïtat amaga!
Armes reals e divinal bandera,
Esforç dels trists e devot estendard,
Feu mos desigs segur aquella part
Que fins a Déu demostra la carrera.
Host d'amargor i forn en se va coure
La carn del Just per amor immortal,
Estret congreny on la part animal
Del Rei dels reis morint se va recloure.
Oh, mirall clar on l'ànima devota
Lo bell semblant remira netament,
Hort de dolç fruit, on lo ver penident,
Sec per pecats, dins poc espai rebrota!
Llit dolorós i cambra tribulada,
I dels perduts molt piadós retret,
Amagatall on pot estar secret
Lo qui per crims té l'arma condemna-
da...”

(“Obra devota de la Creu, feta a requesta de la senyora de mossèn Blanes”, Pero Martines, aragonès constitucionalista damnat a mort per la mare de Ferran el Catòlic, Mallorca, 1463).

“No és la tempesta ni el terratrèmol ni el foc, sinó la veu encara petita de l'Esperit la que continua el treball gloriós de salvar ànimes” (Robert Murray McChyne, 1815-1843, predicador escocès).

“El primer efecte del poder de Déu dins el cor en regeneració és donar al cor un sabor o sentit Divins; esdevingut per a tenir un gust de la bellesa i de la dolçor del excel·lència suprema de la natura Divina”(Jonathan Edwards, 1703-1758, pastor, teòleg i missioner calis indis nordamericans).

JONATHAN EDWARDS.

“Qui salva una vida salva el món sencer”. “El Sant U. ..demana el cor” (El Talmud, s. IV-V).

“Ens ha salvat no per les bones obres que podíem haver fet, sinó pel seu amor, mitjançant el bany regenerador i el poder renovador de l'Esperit Sant” (Lletra a Titus 3:5, apòstol Pau).

“...Jesús li respongué:
-T'ho ben assegure: ningú no pot veure el Regne de Déu si no neix de dalt.

Li diu Nicodem:

-Com pot néixer un home que ja és vell? És que pot entrar altra vegada a les entranyes de la mare i tornar a néixer?

Jesús respongué:

-T'ho ben assegure: ningú no pot entrar al Regne de Déu si no neix de l'aigua i de l'Esperit. De la carn en neix carn, de l'Esperit en neix Esperit. No t'estranyis que t'hagi dit: “Cal que nasqueu de dalt.” El vent bufa allà on vol; en sents la remor, però no saps d'on ve ni on va. Així mateix passa amb el qui neix de l'Esperit.

Nicodem li replicà:

-Com pot ser tot això?

Jesús li respongué:

-I tu, que ets mestre d'Israel, no ho comprens? Et ben assegure que parlem d'allò que sabem i donem testimoni d'allò que hem vist, però vosaltres no admeteu el nostre testimoni. Si no em creieu quan us parl de les coses terrenals, com podreu creure'm quan us parli de les celestials? Ningú no ha pujat mai al cel, fora d'aquell qui n'ha baixat, el Fill de l'home. I així com Moisés va enlairar la serp en el desert, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen tinguin en ell vida eterna. Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell. Els qui creuen en ell no són condemnats, però els qui no creuen ja han estat condemnats, perquè no han cregut en el nom del Fill únic de Déu. La condemna ha arribat per això: quan la llum ha vingut al món, els homes s'han estimat més la foscor que no la llum, ja que les seves obres eren dolentes. Tots els qui obren el mal tenen malícia de la llum, i no s'acosten a la llum perquè

quedarien al descobert les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat s'acosten a la llum perquè es vegin les seves obres, ja que les fan segons Déu” (Evangeli de Joan 3:3-21).

“Deixeu-los pretendre allò que els vingui en gana, la veritable raó per la qual menyspreen el nou naixement és perquè rebutgen una vida nova. Qui no pot aguantar viure per a Déu igualment poc aguantarà d'oir res sobre ser nascut de Déu” (Dr. John Owen, c.1616-1683, teòleg protestant anglès).

DR. JOHN OWEN.

“Tu no pots pas viure amb eixa seguretat concebuda per tu mateix i trobada dins de tu mateix, sinó sols amb la misericòrdia de Déu que tu vas demanar i vas esperar” (Escrit del 1516 de Martí Luter, teòleg agutí alemany, posteriorment iniciador de la Reforma protestant).

“Perquè, en el judici, no hi haurà misericòrdia per a aquells qui no hauran tingut misericòrdia; però els misericordiosos poden riure's del judici!” (Lletra de Jaume 2:13, cap al 40-50 d.C.).

“Hi ha qui vol veure Déu... Però escolta la dita: “Feliços els misericordiosos, car ells veuran Déu”. Mira, doncs, de fer-te amb allò que t'habilitarà per a la Visió”.

“Tu no pots albirar Déu. Però tin amor i l'hi albiraràs”.

“Molts esperen de Déu riqueses, o bé

glòries fugisseres i pansides, de tot excepte Ell. Però tu demana Déu mateix. O, millor dit, despulla't de tot i vés a Ell. Oblida-ho tot per tal de recordar-Lo. Deixa-ho tot córrer, i estén-te cap a Ell”.

“Oh Déu, Tu ens has creat per a tu mateix, i els nostres cors són neguitosos fins que troben repòs en Tu”.

(Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, gran Pare de l'Església, filòsof i teòleg, nascut a Numídia).

“Et transformes segons el que mires” (Autor desconegut).

“La regeneració és un sol acte, complet en si mateix, i mai no repetit; la conversió, com el principi de la vida santa, és el començ d'una sèrie, constant, interminable i progressiva” (A. A. Hodge, 1823-1886).

“Sóc Seu per compra i sóc Seu per conquesta; sóc d'Ell per donació i sóc d'Ell per elecció; sóc Seu per acord i sóc Seu per matrimoni; sóc totalment d'Ell; sóc perculiament d'Ell; sóc universalment d'Ell; sóc eternament d'Ell. Una volta vaig ser un esclau però ara sóc un fill; una vegada vaig ser fill de la ira, un hereu de l'infern, però ara sóc un hereu del cel; una volta vaig ser un servent encadenat per Satanàs però ara sóc home lliure de Déu; una vegada em trobava sota l'espirit d'esclavatge però ara estic sota l'espirit d'adopció que em precinta en la remissió dels meus pecats, en la justificació de la meua persona i en la salvació de la meua ànima” (Thomas Brooks).

JOHN BUNYAN.

“És més fàcil eixir del camí quan hi som, que no pas entrar-hi quan no hi som” (John Bunyan, 1628-1688, escriptor anabaptista anglès “Pilgrim's Progress, Bypath Meadow”). Ω

Homenatge als turistes més fidels de s'Arenal

L'associació d'hotelers de la Platja de Palma-can Pastilla-s'Arenal i els empresaris de la zona reteren ahir un merescut homenatge als turistes més fidels de s'Arenal amb un acte celebrat al Saló dels Pins de

Al·l'acte hi assistiren, entre d'altres, els representants de les principals cadenes hoteleres de la zona, on molts dels homenajats segueixen passant les seves vacances: La Cambra de Comerç, Federació Hotelera, Caeb, Associació de Comerciants de s'Arenal i empreses privades, també el Batle de Lluçmajor, Lluç Tomàs.

Una nombrosa representació dels 2.350 residents estrangers que viuen a s'Arenal i al Municipi de Lluçmajor també hi foren presents.

El president de l'Associació d'Hotelers va obrir l'acte. Representant als hotelers de la zona, Jordi Cabrer manifestà el seu especial

agraïment als guardonats per la confiança demostrada amb s'Arenal des de fatants d'anys i als posa com exemple de turistes modèlics per a la zona.

Posteriorment, els turistes guardonats pujaren per ordre a l'escenari on rebieren el seus premis. La primera fou na Úrsula Umlauf, d'Alemanya, fidel a Mallorca des de la seva primera visita a l'illa a l'any 1954. La seva relació amb l'illa té també un caire sentimental, per que el seu marit morí a l'hotel durant una de les seves estades a l'illa i les restes mortals reposen al Cementiri de Palma.

Tot seguit pujaren els matrimonis Fiedler (Alemanya), Heinrich Farrenkopf (Ale-

Aquacity. Un total de 35 persones foren guardonades amb reconeixement a la seva fidelitat i confiança demostrada triant s'Arenal per les seves vacances durant molts d'anys.

manya), Dose (Alemanya) i Albert Zweifel (Suïssa), que també forma part del personal de l'hotel com encarregat del taller de bicicletes, el matrimoni Pagel (Alemanya) Duck Petty (Gran Bretanya), també aficionat al ciclisme, la parella Inga Kirchoff i Heinz Hansmann (Alemanya), els matrimonis Polanyl (Austria) i Bresser (Holanda), també les parelles Remie Plompen i Lucie Naegels (Bèlgica), i Enrich Schneitler i Vera Splisteser (Alemanya). També rebieren un premi la família lakacz (Alemanya) i els deu membres del Thursday Cycle Club (Gran Bretanya), que any rera any escullen Mallorca per practicar el seu esport preferit.

Amb tots els premis damunt l'escenari, una emocionada Úrsula Umlauf fou l'encarregada de parlar als presents en nom dels seus companys i expressar la seva gratitud per aquest càlid homenatge i per l'hospitalitat amb la que Mallorca les ha acollit durant tots aquests anys.

Per tancar l'acte, el batle de Lluçmajor digué unes paraules als assistents comentant que la millor promoció turística era la relació que existeix entre el destí turístic i els seus visitants.

A continuació els assistents gaudiren d'un coctel i l'actuació d'un grup de balls mallorquins amb els que se dona per finalitzat l'acte. (Redacció), Ω

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 2 anys que en Pere Soler de sa Pobla regenta la Pastisseria La Mallorquina a l'Avinguda de Joan March de Ciutat. Té sucursal al Mercat del Tennis, a l'Aeroport de Ciutat i a l'Avinguda Argentina. A la foto amb les dependents Francisca i Imma. Tel. 971 296 705

Fa 15 que en Carles Paieres de Maria de la Salut va obrir la Botiga de Persianes i Tendals (toldos) al carrer del Cardenal Rossell des Coll d'en Rabassa. Ara fa 4 mesos que ha obert sucursal a Portals Nous i al carrer del Rei Sanç de Ciutat. Tel. 971 750 646

Fa 13 anys que na Maria Amengual de son Ferriol va obrir la Peleteria Amengual a son Ferriol. Ara fa mig any que s'ha traslladat al carrer del Rei Sanç de Ciutat. Fabrica peces de peleteria fina. Tel. 971 496 228

Fa 2 anys que n'Ernest Altés de Sòller a qui veiem amb la recepcionista Mari-bel, va obrir la Clínica Dental Altés al carrer del Rei Sanç de Ciutat. Tel. 971 753 800

Fa un any que n'Auxiliadora Romero amb tres socies més ha obert l'empresa de neteges MRI al carrer de Julià Gayarre, 7 de so n'Oliva. Netegen oficines, comunitats obra nova, vidres, ordinadors, etc. Tel. 971 760 453

Fa 2 mesos que na Silvia Tajés de A Corunha regenta al Bar Cielo Azul (Cel Blau) a s'Indiateria. Despatxa menús a 6€. Cuina gallega i mallorquina. Tel. 971 755 160

Pere Felip i Buades, candidat a la presidència del Govern de les Illes Balears per la Coalició Treballadors per la Democràcia

"Pretenem ser vigies i guardians del moviment nacionalista de les Illes"

Entrevistam a Pere Felip i Buades, candidat a la presidència del Govern de les Illes Balears per la Coalició Treballadors per la Democràcia. Felip és un destacat líder dins del moviment ciutadà. Entre altres càrrecs, és president d'honor i portaveu de l'Associació de Veïns de Santa Catalina, portaveu de l'Associació d'Amics de la tercera Edat Bona Gent, portaveu del Centre Cultural de Santa Catalina etc.

-Perquè vos presentau a les eleccions autonòmiques del 25 de maig?

-Per tal de reafirmar la lluita democràtica per l'autogovern i la lliure determinació com a eina que pot ser útil per evolucionar cap a una situació política, social i econòmica més justa i equilibrada que la que ens "concedeix" el poder centralista del Govern espanyol.

-Propugnau l'independentisme?

-En determinats aspectes, no existeix altra solució. En altres, es podria negociar. Per a nosaltres és innegociable l'independentisme cultural i lingüístic, així com tampoc ho és la regulació del territori, el comerç, les lleis, l'ordre públic, els impostos... Crec en la legitimitat humana i democràtica d'aspirar a governar-nos a nosaltres mateixos en llibertat. Sense imposicions injustes i vexatòries propiciades pels poders centralistes que, al llarg dels anys, ens han empobrit econòmicament, culturalment, socialment en qualitat de vida, en patrimoni, etc.

-Quins són els vostres eixos de treball?

-La Coalició de Treballadors per la Democràcia fa feina per aconseguir l'autodeterminació i la plena normalització de la llengua catalana en l'ús social, polític, judicial, comercial, religiós, sindical, etc., mitjançant la continuïtat reivindicació del fet diferencial i de les ànsies de justícia del nostre poble. Volem que la Declaració Universal dels drets Humans no sia sols un paper imprès de bones intencions, sinó que es converteixi en una realitat tangible en la vida social, cultural i política de la nostra societat, mitjançant la vigilància i la denúncia de tots els actes atentatoris protagonitzats per aquells que els realitzin exercint responsabilitats públiques.

-Partit Renovador, ASI, Clau, Treballadors per la Democràcia, etc., perquè o quin paper juguen els petits partits com el vostre en les eleccions?

-Bono, dels demés partits que se presenten a les eleccions no put opinar ja que ignor els seus objectius i pretensions. Del partit que som candidat a president de la Comunitat, sí que puc dir allò que pretén i el seu objectiu. Apart que amb la nostra presència contribuïm a l'existència de la democràcia parlamentària i a la llibertat d'expressió que aprofitam sempre per tal de denunciar els caciquismes, la intolerància i l'abús de poders injustos, prepotents i grollers. A més d'això, pretenem amb la nostra ideologia clarament social, culturalment i políticament independentista, ser vigies i guardians d'un moviment nacionalista que existeix a les Illes, molt més profund i ambiciós del que reflexa l'existència parlamentària d'un PSM o UM, partits que moltes vegades resulten ambigus en les seves definicions nacionalistes i que pens que si no fos per partits extraparlamentaris o per corrents d'opinió més ambiciosos que les que aquesta partits representen, encara ho serien menys. Se "dormirien" és en els seus llorsers". D'aquesta manera, al presentar-nos a les eleccions, entre altres objectius, perseguim ajudar a mantenir dins d'una vertadera ortodòxia nacionalista als partits que se presenten a les eleccions

Pere Felip Buades.

amb aquesta pretensió i que tenen moltíssims més mitjans que nosaltres, que tenim zero euró de pressupost.

-Ecotassa, Si o no?

-La coalició Treballadors per la democràcia se posiciona clarament en la necessitat d'aplicar una ecotassa o dos o més, als hostes dels hotels i també als que exploren el nostre territori i el nostre habitat, contaminant, embrutant, empobrint a la Comunitat per tal de poder treure, uns pocs, quantiosos beneficis econòmics. La Coalició Treballadors per la Democràcia qüestiona el que, avui en dia, la indústria turística sia vertaderament rentable per a la nostra societat i en especial per el nostre poble. Nosaltres propugnam una profunda i necessària reconversió de la indústria turística de la nostra Comunitat.

-Que opinau de l'aznarisme?

-N'Aznar és un nostàlgic d'una idea d'Espanya que mai va existir en la realitat: la de l'imperi, la de "una gran i lliure", la de "prietas las filas", la de "escuadras victoriosas", etc., que fou fruit de la propaganda d'un temps que ell no va viure precisament. La incidència que la seva nostàlgia te en la vida autonòmica és obvia. Pretén esclafar qualsevol vestigi de cultures i llengües que, al seu entendre, no sia homologable amb la seva idea "espanyolitzant". Pretén convertir en "getto" cultural a les nacions que conviuen a l'Estat espanyol: bascos, gallecs i catalans, amb el pretext que puguin "entorbir" les seves malaltisses idees de "grandesa", basades en el militarisme impossible d'un Estat espanyol que primer hauria d'estar cohesionat per ser un Estat. Amb la seva política equivocada, allò que està aconseguint és iniciar el camí del desmembrament, precisament. Lo primer que hauria d'haver fet el senyor Aznar era implantar un règim de justícia entre comunitats i nacions, si lo que volia era aconseguir un Estat fort. Ara, després del seu pas per la política, fent el contrari del que hauria d'haver fet, pens que l'únic camí possible que deixa als seus successors és el de caminar cap a la construcció d'un Estat federat que reuneixi en règim d'igualtat i de justícia a les diferents nacions que formen això que anomenem Espanya.

-Més autopistes? Segon cinturó de Palma?

-Estam immersos que en un desenvolupament clarament insostenible; més autopistes, més ciment, més turistes, més gent per construir-les, més gent per ser-

¿Vols deixar de beure?
PODEM

AJUDAR-TE

Tel: 616 08 88 83

Alcohòlics Anònims

vir al turisme... Turisme barat..., baratíssim. Pens que les illes són illes, i sembla que d'aquesta obvietat la gent se'n oblidia. No en sobra territori. Cada vegada més, estam perdent qualitat medi ambiental. Siguem seriosos. No, no estam a favor ni d'autopistes ni del segon cinturó, ni del tercer, ni del quart. Tampoc estam a favor que a deu milions de turistes els succeeixin quinze, vint, trenta. Per a què? Perquè siguem líders en producció de deixalles. Per a seguir important mà d'obra barata: immigrants. Per a poder servir a un turisme barat, que ens està abaratint a tots, a la gent i al territori, si ho miram amb perspectiva de futur. Hem de plantejar-nos si la urgència i la necessitat no és la de construir més autopistes de cintura. Potser és més necessari obrir noves vies d'entrada i sortida de Palma. Potser és més necessari construir passos elevats i subte-

rranis que facilitin la circulació i la agilitzin en l'interior de la ciutat i en les connexions amb els enllaces que les comuniquen: carreteres, autovies, etc. Potser seria necessari implantar un nou pensament menys "fàrnic" de construcció de grans obres i que sia més pràctic, més proper, més nostre, més del poble. Pensament que hauria de ser vàlid també par a replantejar-nos la productivitat turística.

-Alguna cosa més?

-Si, pens que els electors haurien d'exigir més coherència i serietat als qui voten. Tenc la sensació que la gent lliura el seu vot sense exigir res a canvi. Especialment els catalano-parlants, pens que al manco haurien d'exigir més respecte a la llengua i la cultura, quan son requerits pels candidats a fi que els votin. Ω

Trenta anys de poesia a Mallorca

Antologia (1972-2002)

Just ara, en una col·lecció de poesia que dirigeix Pere Rosselló Bover, s'ha editat Antologia (1972-2002) 1. La història que fa referència a l'edició d'aquest llibre comença fa un cert temps. Fa uns anys (devia ser pel 2000), l'escriptor Pere Rosselló Bover que dirigeix una de les millors col·leccions de poesia dels Països Catalans (la col·lecció "El Turó"), m'animava a enllestir una petita antologia de la meua poesia. De bon principi el treball em semblava prou complicat i no em seduïa gaire, però, a poc a poc vaig mudar d'idea pensant que era una bona oportunitat per anar revisant els poemaris que havia escrit i publicat en aquests darrers trenta anys. De bon començament hi havia una limitació: l'antologia no podia anar més enllà d'uns cent poemes. Per tant, el llibre no podia incloure tots els matisos que m'hauria agradat incloure-hi. Cal dir que cap a finals de l'any 2000 em vaig engrescar de tot cor en aquesta aventura que a poc a poc em semblà emocionant. Talment fer un llarg viatge a la recerca d'una civilització perduda! Trobar novament els poemes, els sentiments que et bategaren fa trenta anys o més! Tot plegat, pura arqueologia sentimental, però també una possibilitat de concretar alguns dels aspectes que m'han impulsat a escriure poesia, a viure la literatura en el sentit més estimat dels modernistes, en la línia marcada per Maragall quan demanava una escriptura de la "paraula viva" lluny de la falsa retòrica dels exquisits.

En aquesta recerca del que hi pogués haver de "paraula viva" en els meus poemaris, els he repasat tots. Vaig començar pels publicats: Foc i fum (Oikos Tau, Barcelona, 1983); Tatuatges (Ajuntament de Vila Real, Castelló, 1987); Les Plèiades (Premi "Grandalla" del Principat d'Andorra, Andorra, 1991); El cicle dels insectes (Editorial Moll, col·lecció Balenguer número 58, Ciutat de Mallorca, 1992); Els poemes de l'horabaixa (Principat d'Andorra, 1994); Punt

Presentació de les novetats editats per la Fundació "Sa Nostra" (28-IV-03). D'esquerra a dreta: Miquel López Crespí, Andreu Peris, Pere Rosselló Bover, Miquel Alenyà i Rosa Maria Colom.

final (Editorial Moll, col·lecció Balenguer número 72, Ciutat de Mallorca, 1995); Planisferi de mars i distàncies (Premi Homenatge Joan Salvat Papasseit, Columna Edicions, 1996); L'obscura ànsia del cor (Premi de poesia de les Festes Nacionals de Cultura Pompeu Fabra, Ciutat de Perpinyà 1988, Universitat de les Illes Balears, col·lecció "Poesia de Paper", 1996); Llibre de Pregàries (Premi "Grandalla" de poesia del Principat d'Andorra 1999, Andorra, 2000); Revol'ta (Editorial Moll, col·lecció Balenguer número 88, Ciutat de Mallorca 2000); Record de Praga (Capitallard, Ciutat de Mallorca, 2000); Un violí en el crepuscle (Viena Edicions, Barcelona, 2000); Rituals (Res Publica Edicions, Eivissa, 2001); Perifèries (Editorial Agua Clara, Alacant, 2001); Temps Moderns (homenatge al cinema) (Premi de Poesia "Miquel Martí i Pol 2001" de la Universitat Autònoma de Barcelona, Servei de Publicacions de la Universitat Autònoma de Barcelona, Barcelona, 2003); Cercle clos (Premi de Literatura de l'Ateneu de Maó, Institut Menorquí d'Estudis, col·lecció Xibau de poesia, 2003).

També he emprat alguns poemes de llibres encara inèdits: Els

nafragis lents (Premi de poesia "Salvador Estrem i Fa", Tarragona 1997); Calendaris de sal (Finalista del Premi de Literatura de l'Ateneu de Maó 2001); Les banderes de l'ocàs; Gavines en el blau i Les bicicletes pintades de blau...

Una vegada feta aquesta primera triadella (que, amb poques variants, va ser la definitiva), vaig copsar de seguida que, en aquests trenta-tants d'anys de conreu de la poesia sempre he navegat dins una línia de clara tendència antinoucentista, molt allunyada de l'herència de l'Escola Mallorquina i seguint sempre el mestratge (entre els poetes catalans) de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Joan Salvat Papasseit, Gabriel Alomar, Pere Quart i aquell descobriment que significà El dolor de cada dia, el famós llibre de Jaume Vidal Alcover. Naturalment, aquest és tan sols un llistat mínim, escadusser i provisional, escrit només per a suggerir el sentit de les influències culturals dels qui érem joves a finals dels anys seixanta i principis del setanta. (Miquel López Crespí). Ω

1 Antologia (1973-2003) de Miquel López Crespí. Col·lecció El Turó, Fundació "Sa Nostra", Ciutat de Mallorca, 2003.

CIUTAT DE MALLORCA

Fa un any que en Toni Torres amb en Marc Maiol ha obert el Club de Biliard Somnis, al carrer de Pablo Iglésias de Ciutat. Tenen 5 equips de biliard que participen en la lliga. A la foto amb els jugadors Rebeca Cortés i Xisco Raió. Tel. 871 951 666

Fa un any que na Margalida Oliver de Sóller ha obert la Croissanteria Venezzi a la Plaça de son Costa. Tel. 871 941 806

Fa 7 anys que na Pilar Mora és la directora de l'Acadèmia Mayo al carrer de la Reina Maria Cristina de Ciutat. És una escola del grup Trablisa i ensenya als guàrdies de seguretat, hostesses d'avió etc. Són cursos de dos o tres mesos, alguns d'ells gratuïts, pagats pels Govern Balear. Tel. 971 206 995

Fa 7 anys que en Joan Marí a qui veiem amb son fill Sebastià regenta la Cafeteria Tuncan a la Plaça de son Costa. Fa entrepans i plats combinats. Tel. 971 205 658

Fa mig any que en Lluís Martí ha obert la botiga de Moda Fusió al carrer Eusebi Estada de Ciutat. És una botiga especialitzada en vestits de festa. Tel. 971 914 108

Fa mig any que na Carme Martínez de la barriada de Russafa a València ha obert la botiga de roba íntima Dilluns Blau al carrer de Jafuda Cresques de Ciutat. Tel. 971 294 025

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. IX LLIBRE (Les lluites del segle XXI)

Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart (Edicions Cort) (II)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

El domini cultural i polític dels neocentistes s'aferma amb la transició (la restauració de la monarquia borbònica i els pactes de la suposada oposició amb el franquisme i la burgesia). La fi del socialisme degenerat a l'URSS i altres estats dits "socialistes" (aquells on regnava el brutal poder de la "burgesia" roja) servia per a bastir una campanya contrarevolucionària mundial a la qual s'aferaven amb ungles i dents els elitistes. Ens apropiàvem als temps actuals, a l'època de la mundialització més bestial i absoluta del capital i de l'imperialisme (alguns li diuen, en expressió errada, la "globalització"). Les preocupacions socials i col·lectives que podien expressar alguns intel·lectuals del tipus Joan Fuster, Manuel de Pedrolo, Carles Castellanos o Josep Guia, eren sovint ridiculitzades. Els grups i partits que encara resistien la gegantina onada d'oportunisme que tot ho envaïa (barroeres lluites pel poder, per la poltrona, per la nòmina institucional deixant de banda dècades d'història de lluita esquerrana) eren presentats sovint com a utòpics o, més d'una vegada, com a actius "agents de la dreta", il·luminats que no tocaven amb els peus a terra. Qui signa aquest article ha patit sovint aquesta intencionada criminalització per part dels defensors (de totes les tendències!) del sistema! El control de moltes editorials per part dels neocentistes blocava la possibilitat de publicar amb certa normalitat. Només l'existència d'alguns premis "no controlats" per aquesta ferotge fauna antipopular permetia a l'autor independent donar-se a conèixer. Però malgrat aquesta possibilitat, el ferreny control d'aquests sectors culturals dogmàtics i sectaris damunt els suplements de cultura o espais radiofònics i televisius, barrava novament el pas a l'autor que, de forma miraculosa, havia pogut rompre el cercle dels "exquisits".

Nosaltres també ens hem vist, juntament amb molts d'altres companys de lluita política i cultural, immersos dins totes aquestes campanyes per menystenir la nostra obra, per provar d'esborrar-nos del mapa cultural totalment i absolutament. En podríem fer un llibre, de totes les campanyes d'"extermini", i fins i tot existencial, amb atacs ben dirigits contra la nostra línia de supervivència econòmica, per part dels sectors reaccionaris i neocentistes. I no és un cas aïllat, que afecti una o dues persones. Els afectats són, com hem anat explicant en altres articles, alguns dels millors intel·lectuals catalans contemporanis. Per això aquesta petita aproximació a la batalla que és Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart... i les altres aportacions que, amb sort, aniran sortint a poc a poc.

Però la història del silenci i les marginacions a les quals han estat sotmesos els nostres escriptors més compromesos ja ve de lluny i, en el seu moment, ha estat trac-

tat per alguns investigadors de la nostra història literària i política. Record ara mateix alguns llibres imprescindibles dins d'aquesta línia. Per exemple, Quatre escriptors marginats: Jaume Brossa, Diego Ruiz, Ernest Vendrell i Cristòfor de Domènech, d'Enric Jardí, que edità Curial l'any 1985. L'any 1967, Ariel havia editat un autèntic clàssic en l'aproximació a la problemàtica que comentam. Em refereixo a Dues Catalunyes: jocfloralescos i xarons, d'Àngel Carmona. Més recentment, Edicions 62, en la col·lecció "llibres a l'Abast" editava La presència ignorada: la cultura comunista a Catalunya (1840-1931), de Ricard Vinyes.

El llistat es podria ampliar encara amb els estudis de Patrícia Gabancho Cultura rima amb confitura: bases per a un debat sobre la literatura catalana (Barcelona, Edicions 62, 1980) i Arts i lletres: la dimissió creativa dels joves, Catalunya 1973-1983 (en el volum monogràfic publicat L'Avenc el 1984, pàgs. 213-217); amb el pròleg de Ramon Salvo a Llibre del fred de Jordi Pope (Barcelona, Ramon Salvo, 1996); amb Una generació sense novel·la?: La novel·la catalana entre 1900 i 1925, d'Alan Yates (Barcelona, Edicions 62, 1975); i amb Fragments de memòria de Joaquim Molas (Lleida, Pagès Editors, 1997). Tots aquests utilíssims materials han estat emprats a fons en el pròleg de Ferran Lupescu a Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart.

La marginació va venir motivada perquè exposaren una ideologia avançada i progressista, la qual, en termes generals, podia considerar-se d'esquerra catalanista

Enric Jardí, en Quatre escriptors marginats assenyalava l'origen de tota aquesta problemàtica quan analitza alguns dels autors marginats del món oficial entre les acaballes del segle XIX i els dos primers decennis de l'actual. La marginació va venir motivada perquè exposaren una ideologia avançada i progressista, la qual, en termes generals, podia considerar-se d'esquerra catalanista. La neutralització política i cultural a la qual foren sotmesos s'esdevingué a conseqüència d'haver manifestat idees de defensa de la democràcia, el republicanisme militant o l'indefinitisme religiós. Com diu Enric Jardí, en aquesta batalla cultural entre els intel·lectuals del catalanisme de dreta i l'esquerra "triomfaren", per entendre'ns "o almenys són més coneguts, els de la línia conservadora o 'dretana'". I matisa, molt encertadament: "Aquest desconcert, aquella impressió d'incomoditat que produïa l'obra dels autors que vull considerar, l'actuació, en certs aspectes incorrecta socialment, en alguns d'ells, va traduir-se en l'aïllament -voluntari o imposat- de llurs existències pel que fa al tracte humà, i en una infra-

Pie de foto: 1978: Primera manifestació legal a ciutat de Mallorca. Antoni Mir porta la pancarta de l'OEC. Els militants d'esquerra han estat demonitzats per la dreta i els feixistes.

valoració de les obres respectives". "Infravaloració", "marginació" de les obres i autors "conflictius" a parer dels intel·lectuals orgànics de la dreta. Pensau en el cas de Joan Puig i Ferrer, en els anys vint i en la generació de novel·listes que, procedents de l'esquerra i el modernisme, foren silenciats i atacats de forma forassenyada pels poetes neocentistes entestats, miops, a menystenir la novel·lística catalana d'aquell temps. Només aquell qui sabé resistir la forta investida d'aquests sectors pogué superar l'enverinat atac (com és el cas del mateix Puig i Ferrer). De la guerra entre modernistes i neocentistes, entre l'esquerra popular i els intel·lectuals orgànics de la dreta política catalana, en parla Ferran Lupescu en el pròleg a Literatura mallorquina i compromís polític. Diu el poeta i brillant investigador de l'Hospitalet de Llobregat: "Com ja apunta Salvo, aquest pseudoneocentisme imitava l'original no tan sols en la forma externa, sinó també en els mètodes monopolístics que Alan Yates ens descriu magistralment en referència a la 'jubilació' anticipada (i forçosa) de què feren objecte els modernistes, i, més en particular, els seus novel·listes (1906-1925)". En citació d'Alan Yates adduïda per Lupescu: "La mentalitat neocentista no reconeix discrepàncies ni neutralitats: només hi ha amics i enemics declarats, i a la guerra com a la guerra. Al nivell teòric aquesta perspectiva militant redueix cada qüestió a una antinòmia -la Ciutat contra el caos, el Nou-cents contra el vuit-cents, la Poesia contra la novel·la, 'la jovesa escollida' contra 'els nostres besavis'. [Per bé que, com subratlla Yates, la darrera promoció modernista pertanyia exactament a la mateixa generació que els fundadors del neocentisme] La teoria havia de tenir una aplicació social, sobretot vista les dimensions microcosmiques del món literari i cultural de Barcelona. Esdevé una pugna entre els elegits i els despistats, els intel·lectuals vencedors (que es qualifiquen de joves) i els intel·lec-

tuals vençuts (que són qualificats de vells). La iniciativa surt constantment dels neocentistes: la tàctica és d'ells. Així llur rebuig de la novel·la pren sovint la forma d'una hostilitat directa i personal contra els novel·listes que volen isolar. Llur exclusivisme literari no solament estronca un corrent d'activitat, sinó que també fereix les personalitats que s'hi associen. L'agressivitat es manifesta de dues maneres. Hi ha a vegades el xoc directe, l'insult públic, la morrada. Més sovint, però, s'expressa a través del menyspreu o l'omissió, i en el favoritisme exercit des d'una situació de monopoli dels òrgans culturals. Dirigida contra l'escriptor, aquesta és la forma d'antagonisme més insidiosa i destructiva, ja que, sense permetre-li replicar ni polemitzar, li nega reconeixement tant de la seva obra com del seu valor individual".

De la lluita dels sectors dretans contra l'esquerra cultural i nacional-polular catalanes ja en parlava Joaquim Molas en Un segle de Catalunya

De la lluita dels sectors dretans contra l'esquerra cultural i nacional-polular catalanes ja en parlava Joaquim Molas en Un segle de Catalunya quan afirmava: "Així, doncs, hi ha dos grups: els escriptors més o menys acadèmics o erudits -professors universitaris, arxivers, etc.-, tots ells petits burgesos o propietaris rurals, que duen una vida lineal i pacífica, conservadora i projectada sobre el passat; i els que viuen pròpiament de la literatura i de la política, en general d'extracció humil, la vida dels quals és accidentada, no sols econòmicament, sinó també políticament. Els primers són reaccionaris, religiosos, amesurats i pacifistes -Milà, Rubió, Bofarull, Aguiló, etc.-; els segons són revolucionaris i més o menys escèptics, oscil·len entre el càrrec polític i la presó o l'exili -Robreño, Terrades, Clavé, Robert, etc.-. Els primers escriuen per a la minoria, defensen un llen-

guatge més o menys arcaic i compleixen els ideals de la petita burgesia -altar i corona-; els segons escriuen per al poble, defensen el català viu i vulgar, busquen una transformació total de les estructures del país".

Posteriorment, bona part de l'herència elitista, antipopular i antiesquerrana s'encarnà en el feixisme i la dictadura brutal de burgesia que sorgeix després de la derrota de la República i de les posicions revolucionàries que hi hagué en temps de la guerra. El feixisme, enemic acarnissat del nostre redreçament nacional i de l'esquerra, a part d'afusellar i exiliar centenars d'intel·lectuals orgànics del poble (mestres republicans, sindicalistes, escriptors, militars d'esquerra, quadres revolucionaris...) ens barrà el pas al coneixement dels creadors més importants de la cultura catalana. Durant quatre dècades provà -ben cert que inútilment- d'esborrar les senyes d'identitat dels Països Catalans. Els ideòlegs i policies al servei de la dictadura volien anihilar completament el record de qual-sevol signe progressista, nacionalista, d'esquerreres que hi hagués dins del nostre àmbit nacional. No en parlem, com ja hem dit una mica més amunt, de la liquidació física de bona part de les avantguardes populars (anarquistes, socialistes, comunistes de totes les tendències) que foren brutalment exterminades pels epígons del nazifeixisme. Estaven prohibits Lorca i Rafael Alberti, Gabriel Alomar i Andreu Nin, Neruda, i Blas de Otero, Antonio Machado i Miguel Hernández, Pompeu Fabra i Mercè Rodoreda, Salvador Espriu i Gonçal Castelló. Era impossible conèixer bona part dels nostres literats! Talment com ara, quan el comisariat neonoucentista barra el pas a les informacions sobre les obres de determinats escriptors o, dominats pel cinisme i la mala bava, ordeixen campanyes d'"extermini" cultural tal eficaces com el tret en la nuca dels feixistes.

Reflexionem en el que ha significat i significa encara, per a la creació d'una cultura nacional progressista, el silenci decretat sobre la vida i l'obra dels escriptors d'esquerra.

No és cap exageració. Reflexionem una mica en el que ha significat i significa encara, per a la creació d'una cultura nacional progressista, el silenci decretat sobre la vida i l'obra dels escriptors d'esquerra. Els problemes patits durant prop de seixanta anys per Gonçal Castelló, per posar un exemple paradigmàtic, n'és una prova evident i irrefutable. Però també podríem parlar d'Enric Valor, Pere Calders, Puig i Ferrater... La reacció i els neonoucentistes proven de barrar el pas a tots els que no combreguen amb el seu ideari estètic i/o polític. Es controlen els premis que es consideren "importants", es menysté aquells que no són controlats per aquests comissaris o, cas encara pitjor, es blasma contínuament contra l'"excessiva proliferació de guardons literaris" (sempre en la línia de controlar els "nous valors" que puguin anar sorgint). La manipulació sectària damunt la nostra literatura no s'exerceix solament mitjançant el control dels premis considerats "importants" pel comisariat: aquells que es consideren que "consagren" l'autor són donats, o almanco són aparaulats, anys abans de la seva concessió oficial. El control també es fa extensiu als suplementes de cultura del diaris de màxima circulació, on, com tots sabem, cada camarilla, cada grupet reaccionari o màfia editorial i/o institucional s'encarrega d'enlairar els seus silenciant o atacant aquells que no són de la seva corda. Ω

Ressenya del llibre:
Mari Zapater Labrador. *Encara rai...! Les vint-i-una falòria*.
Institut d'Estudis del Baix Cinca. Lleida, 2002. 95 pàg.

EL CATALÀ VIU DE LA FRANJA

PER DAVID CASELLAS

Sens dubte, una de les riqueses més grans de Catalunya és la parla popular i espontània dels qui hi viuen, testimoni de la vitalitat de la gent d'un poble que, malgrat tots els mals fets i les imposicions patides, continua fent servir una parla mil·lenària. Ni les fronteres artificials (fora i dins de l'estat), ni les dificultats de relació, ni les diferències lingüístiques existents en la manera de parlar d'un indret respecte d'un altre, no han pogut evitar que encara mantinguem la consciència que som un sol poble, amb una sola llengua.

Per això aquest és un llibre molt interessant per a tots els catalans, però sobretot per als estudiosos i aimadors de la llengua catalana; perquè ens permet de veure com un territori dels Països Catalans — molt poc tingut en compte des del Principat, pel fet de pertànyer a una autonomia diferent, on encara no se'ls reconeixen els seus drets com a

catalanoparlants — continua existint i mostrant la seva catalanitat a través de la seva llengua, amb un tret peculiar propi que contribueixen a enriquir el conjunt de la llengua catalana.

Així, aquest llibre ha estat escrit intencionadament en un català dialectal, per tal de poder descriure amb vivor l'ànima i la manera de ser de la gent de Fraga. És un recull d'antigues vivències de l'autora del llibre, Mari Zapater, que ens retornen a uns temps pretèrits, a través de les tradicions i les descripcions dels habitants de Fraga. Són un conjunt de vint-i-una falòries ofalòrnies: petites contalles que parteixen de la realitat, però exagerada i sobredimensionada, a vegades fins al punt d'arribar a ser una mentida innocent. Sens dubte aquest llibre ens ajudarà a mantenir la memòria d'un passat, d'una manera de viure i d'expressar-se que forma part del nostre patrimoni. Als professors els serà de gran utilitat, com a estudi dialectal de la parla de Fraga i com a mostra de lite-

Encara rai...!

Les vint i una falòria

ratura popular, però estem convençuts que la resta de lectors també hi trobaran la satisfacció de la possibilitat de retrobar records perduts i de passar una bona estona. Ω

Poesia i cultura en els Països Catalans

La Universitat Autònoma de Barcelona publica Temps Moderns: (homenatge al cinema) de Miquel López Crespí

"Temps Moderns (homenatge al cinema) és un llibre ben travat, amb desplegaments concrets que s'estenen d'un poema a l'altre i que donen una cohesió unitària al conjunt poètic, travessat tot ell per una mateixa alenada creativa" (David Jou)

En el pròleg a Temps Moderns 1, David Jou parla de la interacció entre el cinema i la poesia i diu que aquesta interacció "no ha tingut, encara, la intensitat que caldria esperar. Els tractats sobre cinema i literatura es refereixen, només, a teatre i a novel·la com a fonts de guions cinematogràfics, però no acostumen a fer ni la més mínima referència a la poesia. És veritat, m'apresso a reconèixer-ho, que molts poetes han quedat fascinats pel cinema des dels mateixos orígens d'aquest art, i que podem trobar esments a pel·lícules i a artistes cinematogràfics en un cert nombre de poemes recents. Més encara, també és cert que els ritmes, les perspectives, les profunditats, els moviments i les imbricacions de les imatges cinematogràfiques han influït, de manera més o menys evident, el rerefons imaginatiu de la poesia actual. Però tenim la impressió que seria possible anar molt més enllà d'aquests contactes esporàdics o el·líptics. Una manera seria, és clar, que el cinema es convertís, explícitament, en el tema central d'alguns llibres de poemes. Aquest llibre apunta plenament en aquesta direcció.

Quan pensem en aquesta possibilitat poètica, semblen obrir-se moltíssimes perspectives. Un llibre, recordem-ho, va més enllà que un sol poema: ramificacions, resonàncies, laberints, avingudes, intensificacions, són algunes de les possibilitats d'amplificació i aprofundiment que es donen en el llibre, enllà del poema aïllat o del recull dispers. L'obra que el lector té a les mans [Temps Moderns] és una valuosa mostra en

aquest sentit: és un llibre ben travat, amb desplegaments concrets que s'estenen d'un poema a l'altre i que donen una cohesió unitària al conjunt poètic, travessat tot ell per una mateixa alenada creativa".

David Jou encertava a les totes en la introducció del seu poemari En els ulls del falcó maltès quan parlava de la importància de la imatge cinematogràfica en la formació de la sensibilitat del poeta contemporani. Estic completament d'acord amb l'amic Jou quan escriu: "Tota cultura té uns clàssics a què referir l'expressió de les seves experiències i emocions. Per als humanistes del Renaixement i del Barroc, aquests clàssics foren, indubtablement, els autors grecs i llatins i la Bíblia. Per a un autor d'avui, l'acumulació temporal d'obres i l'intercanvi entre llengües i cultures fa que la tria sigui més àmplia i més dispersa. En particular, a partir del segle XX, cal afegir a la referència verbal de la literatura la referència visual de la imatge cinematogràfica, que ha afaïçonat tan poderosament la nostra sensibilitat. Els grans cineastes formen part dels nostres clàssics. És natural, doncs, que la poesia d'avui intenti explorar tant els recursos visuals com les referències imaginatives i sentimentals que ha obert el cinema".

Malgrat les diferències essencials existents entre Els ulls del falcó maltès de David Jou i el meu poemari cinematogràfic, cal dir que compartesc aquests assenyades opinions de l'amic Jou.

Puc dir que en el meu subconscient existia, des de fa molt temps, aquesta necessi-

Miquel López Crespí

Jaume Ferrater
COL·LECCIÓ
GABRIEL FERRATER

Temps moderns
(homenatge al cinema)

Premi de Poesia Miquel Martí i Pol de 2002

tat de deixar constància poètica de la importància del cinema en la nostra formació cultural i del que va significar en la generació que participa activament en la lluita per la llibertat del nostre poble a partir del Maig del 68.

Que David Jou fos un dels membres destacats del jurat que m'atorgà el premi Miquel Martí i Pol m'indicava que malgrat certs temors, sortosament no m'havia errat gaire quan començava, ja uns anys, la tasca d'actualització de molts dels poemes que conformen Temps Moderns (homenatge al cinema). (Miquel López Crespí). Ω

1 Temps moderns (homenatge al cinema) de Miquel López Crespí. Servei de Publicacions de la Universitat Autònoma de Barcelona Col·lecció "Gabriel Ferrater" núm. 26.

EL BATLE DE MADRID A LA INAUGURACIÓ DE LA "FERIA DE ABRIL" DE SON TRIL·LO

¿Què hi pintava el batle de Madrid, Álvarez del Manzano, a la inauguració de la "Feria de Abril" de Son Tril·lo devora el batle de Palma, Joan Fageda?

¿És aquesta la manera que té el PP i el seus candidats Jaume Matas i Catalina Cirer de defensar i promoure les "modalitats insulars" i el "bilingüisme"? Xerrem clar d'una vegada: al PP i a Jaume Matas, Mallorca i els mallorquins els importam un rave. Ni en els pitjors temps del PSOE ni d'UCD s'havia vist l'espectacle provincià en què tota la campanya electoral d'un candidat autonòmic se redueix a passejar per les colònies d'ultramar ministres i batles forasters (Rato, Rajoy, Álvarez del Manzano...). Això mai. Un gat vell de la política i a més del PP, Joan Verger, fa unes setmanes va fer unes declaracions d'una lucidesa aclaparadora: "Me preocupa el distanciament entre les bases i la cúpula del PP. Davant unes eleccions autonòmiques el PP hauria de tenir un tant per cent de regionalisme. En

En Jaume Sastre va regalar al batle Fageda, un sac de garroves (menjar de bestiar) el dia de la inauguració de la Fira de son Tril·lo. La trobada no fou gens cordial, com se pot veure per les cares serioses de la fotografia

canvil·la abandonat". Jo crec que l'amo en Joan de Son Palou encara ha fet curt: el PP d'Aznar i Matas, no només ha canviat el "regionalisme mallorquí" per un forasterisme andalús postís i tro-

nat sinó que també ha tirat per la borda el "centrisme" per agafar la bandera de l'extrema dreta espanyolista dura i pura. Per cert, supòs que si en Ramon Torres -perdó, en Toniet Roig- arriba a ser batle de Palma pel PSOE també pagarà amb fons públics la "Fira del Ramadán" la "Fira de la saltxitxa", la "Fira de la pizza i de l'hamburguesa", etc. I que consti que a Mallorca tenim una mina inesgotable de motius i pretextos per organitzar Fires i Festes. A Sant Joan feim la "Festa des botifarró", a Vilafranca la "Festa des melò" i a Montuïri la "Fira de sa perdiu" però encara queda molta feina per fer fins a tenir la Fira del moradux i del fonoll, la Fira de l'ensaïmada, de la garrova, de la figa de moro, de les herbes dolces, del cocarroi, de la sobrassada i el camaïot, de la tomàtiga de ramellet, de la ximbomba, de les xeremies, etc. Ω

Atentament, Jaume Sastre
(Lobby per la independència)
Tel. 971 74.97.79

COMUNI-CAT SOBRE EUROVISIÓ 2003: els anticolonials, amb Bèlgica!!:

Segona campanya conjunta de la Lliga Anticolonial i Via Anti-Colonial Activa (VA-CA)

Torna el pal patètic i caspós d'Eurovisió. El més sa fora passar totalment. Tanmateix, des que els colonialistes n'han fet bandera i l'han usat conjuntament amb Operación Trumfo, cal reconèixer que som davant d'armes de destrucció massiva. Per ser més precisos, d'infecció colonial massiva: es tracta de convertir el màxim d'indígenes catalans, gallecs o el que sigui, en zombies espanyolitzats.

L'any passat la LLIGA ANTICOLONIAL ja va ser pionera en advertir de l'ús colonialista que se li estava donant al conglomerat OT-Eurovisió i va apostar per donar suport a Malta. El segon lloc de la maltesa IRA LOSCO i el penós paper de la "Rosa de Ecs-paña" i la zombie Nina ("séptimos, hemos quedado séptimos!!") va marcar un gran èxit de la nostra proposta per donar la volta a l'Eurovisió.

Enguany se discutia si donar suport al candidat xipriota o a la candidata eslovena. En dr. Cat insistia en la Lynn Chircop, la cantant maltesa, a qui coneixia d'haver-li tirat els trastos sent hostessa d'Air Malta. Es van rebre pressions de "Bethistes" per a donar una oportunitat a la noia catalana actualment en estat zombic colonitzat pràcticament catalèptic -potser és recuperable, ja ho veurem-. Emmig d'aquest batibull, els nostres germans gallecs de Via Anticolonial VA-CA ens van convidar a donar suport a Bèlgica -llegiu la declaració complerta a www.galizalivre.org/vaca.

Per què Bèlgica?

El grup que la representa -URBAN TRAD- fa música celta. Toquen la gaita gallega i hi canta

VERÓNICA CODESSAL, guapíssima filla d'emigrants gallecs i que també fa música tradicional gallega. En quina llengua cantaran? Doncs en una llengua imaginària... I en efecte, la cançó Sanomi, que podeu escoltar a www.urbantrad.com és en un idioma inexistent, per a gran escàndol de la francofonia i l'imperiet del Nord. Tanmateix, com diuen els nostres companys gallecs: &! nbsp;

- tot i estar contra el Festival d'Eurovisió, la pela i la caspa

- tot i que inventar un idioma televisiu no és la millor manera d'afrontar els problemes lingüístics i nacionals entre flamencs i valons.
- per primer cop Galiza estarà representada a Eurovisió.
- els musclos uneixen Galiza, Bèlgica i els PPCC.

Per tant, el Comitè Homologador Central de la LLIGA ANTICOLONIAL, seguint la proposta del subcomitè H del CHC de VA-CA, proposa:

- que tots els anticolonialistes residents al nostre país i que no tinguin res millor a fer, mirin el festival d'Eurovisió del 2003, a poder ser, de manera col·lectiva (i millor un pel gats) i en espais públics, com bars, terrasses, balcons, cases ocupades, casals d'avis, parròquies, ateneus, aparadors de botigues d'electrodomèstics...
- que es donin sorolloses mostres de suport als candidats anticolonialistes (Xipre, Malta, Bòsnia, Eslovènia...) i que aquest soroll arribi al paroxisme durant l'actuació belga-gallega
- que es faci zapping o desconexió pura i dura durant l'actuació zombica espanyola
- que en cas de victòria gallega, es cridi, es boti, es tirin petards, es llencin a la font més propera penjolls electorals de l'Asnar i altres personatges colonialistes, es canti, es balli, i es cometin tota mena d'excessos barrials i subversius

VISCA GALIZA!! AVANTE COM A BÉLGICA!!
NUNCAMAIS!! MAIMÉS!! NOOITMEER!! JAMAIS PLUS!!

EUROVISOM, MANIPULACIÓ!!
MENOS MAL QUE NOS QUEDA CODESSAL!!
HUMILHANTE DERROTA AO IMPERIO PEQUENO!!
SUBVERSIÓ, DIVERSIÓ I DESCOLONITZACIÓ!!

Jafre de Garraf, Països Catalans, Mediterrània, el Món, abril 2003.

Comitè Homologador Central de la Lliga Anticolonial (CHC LA)

Comitè Homologador Central da Via Anti-Colonial Activa (CHC VA-CA)

www.galizalivre.org/vaca www.estelnet.com/catigat

<http://www.personal.able.es/cm.perez/>
<http://www.fundacioperlapau.org/iraq/>
<http://alarabnews.com/alshaab/alharb/shohadaa.htm>
<http://www.unitat.org/>
<http://www.aznar.net/>
<http://storm.prohosting.com/extraofi/>
<http://www.elmundo.es/documentos/2003/03/espana/documental.html>
<http://www.kalegorria.net/cgi-perl/>
<http://perso.club-internet.fr/jppujol/MIAS.html>
<http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm>
<http://www.smscatala.com/>
<http://www.edu365.com/diariescola/>
<http://www.leebs.com/lbec/index.htm>

"Hi ha una generació els jutges de la qual mereixen ser jutjats!" (Talmud).

"Cabells blancs i armes guanyen batalles" (Refrany català).

"Sigam intransigents amb la meta i flexibles amb el camí" (Pasqual Miquel i Tomàs, valencianista).

Quan el relativisme moral és absolutitzat en nom de la tolerància, els drets bàsics són relativitzats: la porta al totalitarisme és oberta (Ratzinger) Agafem un nin malcriat i progre, que sia còmode i fàcil de dur (conformista en el fons) i, potser, tinguem l'ideal ètic que F. Savater expressa en «Ètica para Amador» (Gustavo Querejeta) La corrupció del millor duu allò pitjor (Gregori el Gran). Tinc malficia als jueus perquè han donat al món aquell home, Jesús (H! itler, en "diari de converses en la taula"). Ω

FUNDACIÓ ACA
SON BIELÍ - BÚGER
SALA DEL PIANO
DIMECRES DIA 21 DE MAIG A LES 21.00 H.

El Departament de Cultura del Consell de Mallorca i la Fundació ACA/Àrea de Creació Acústica (1), es complauen a convidar-vos a la presentació del disc compacte 9 de la col·lecció

Veü de Poeta

Miquel López Crespí

La taula de presentació estarà formada per l'Hble. Sra. Maria Antònia Vadell, Vicepresidenta i Consellera de Cultura del Consell de Mallorca, el Sr. Antoni Caimari (2), President de la Fundació ACA, el Sr. Antoni Gost, Coordinador de l'Aula Poètica de la Fundació ACA i el Sr. Miquel López Crespí (3), poeta.

A continuació, els assistents podran gaudir d'una selecció gastronòmica mallorquina organitzada per Art:arts ("Naturalesa, Artesania i Gastronomia"). Entrada lliure. Aula Poètica de la Fundació ACA.

(1) Fundació ACA/Àrea Creació Acústica. Institució musical promoguda (1985) pel compositor Antoni Caimari Alomar, que

n'és el president, amb l'objectiu de promoure la investigació i el desenvolupament de noves formes musicals. Constituïda per un patronat, està destinada principalment als compositors. Situada la seva seu a Son Biellí (Búger), disposa de sala de concerts, estudi d'enregistrament, biblioteca, especialitzada en música del segle XX, fonoteca de gravacions històriques i arxiu de partitures del s. XX. Hi han treballat els compositors més significatius d'Espanya. (GEM)

(2) Antoni Caimari Alomar (sa Pobla, Mallorca, 1943). Compositor autodidacte des de 1958, fou l'impulsor del

seguell discogràfic UM/Unió Músics i de la Fundació Àrea de Creació Acústica-ACA- (1985). És organitzador dels Encontres de Compositors, que es realitzen des de 1980. És fundador i vicepresident (1988) de l'Associació de Compositors de les Illes Balears - ACIB. Ha enregistrat diverses obres originals i ha realitzat concerts a Viena, València, Madrid, Barcelona i Palma. (Qui és qui a Mallorca).

(3) Miquel López Crespí (sa Pobla, Mallorca 1946) és novel·lista, autor teatral, poeta, historiador i assagista. L'any 1968 l'escriptor començà les seves col·laboracions (especialment literàries) en la

premsa de les Illes: Diario de Mallorca, Última Hora, Cort...

Col·laborador dels suplementos de cultura dels diaris de les Illes, Miquel López Crespí ha publicat centenars d'articles dedicats a la literatura i la història de Mallorca. Actualment té diverses seccions fixes a diaris i revistes. Entre 1996 i 1998 va publicar més de dos-cents articles referents a la història de Mallorca en el Diari de Balears. D'ençà 1999 ha escrit centenars d'articles en català en El Mundo-El Día de Baleares. Durant molts d'anys portà la secció d'entrevistes del suplement de cultura del diari Última Hora i de la revista de l'Obra Cultural Balear El Mirall. (redacció). Ω

Caràcter plebeu dels catalans

T: ...Es que jo sí que l'he llegit (també vaig llegir en el seu moment el de les sectes) i trobo que és polèmic però interessant.

J: Jo també en tinc un vague bon record, crec que denunciava, per ex., el lligam de certes sectes (no religioses, per cert) per a drogaddictes amb el FN de LePen.

T: Sembla ser que li va costar editar-lo degut a pressions del bisbat perquè havia denunciat que el bisbe "tapava" casos de capellans involucrats en pederàstia (o quelcom semblant).

J: No fos d'estranyar. Jo no defenc mai cap institució religiosa perquè, com a institució humana, pot ser tan dolenta com qualsevol institució secular (vet ací una diferència important meva envers allò que se'n diu rosegaltars, per si algú no se n'ha adonat, que no m'estranyaria). Fins i tot pitjor, per allò de l'adagi: allò millor, en degenerar, s'esdevé allò pitjor.

Per a mi l'Església en el sentit bíblic (Cos místic del Crist) no pot ser cap denominació ni institució humana sinó l'anomenada Església invisible (els elegits, en termes diguem-ne calvinistes), que sols Déu coneix. Sovint el clergat pretén ocupar el lloc de Déu i decidir fins i tot qui se salva o no o qui és sant o no (coses que sols pertanyen a Déu). El calvinisme, explicat per a ateus, fos l'altra cara complementària del "jo sóc ateu, gràcies a Déu", per dir-ho breu.

"Res no és evidentment tan profitós per a l'home com considerar-se elegit; tot aquell que creu en si mateix, sia qui fos, és superior a l'insegur" (Hermann Alexander von Keyserling). De vegades, cavil·lant sobre la manera de ser dels catalans, veig que és molt plebeu, fins i tot en la manera de vestir (els bascs o els italians són molt més elegants) és com si anàssim sempre de qualsevol manera, una mica com dient que som d'esquerres (inconscientment és que molts catalans i especialment independentistes són insegurs i a més pensen que biològicament sols som animals).

Certament que aquesta no és la millor manera de tenir fe en les pròpies capacitats ni d'inspirar respecte. És així com el mateix catalanisme deixa la porta oberta a la catalanofòbia, a no ser respectat i a ser menyspreat (si, a més, hi afegim la covardia, ser minoria, la inèrcia del prejudici, etc.). Tanmateix els nordamericans també han estat un poble "plebeu" i sí que es fan respectar. Però l'índex de creença entre els nord-americans és del 95% als EUA, mentre que entre els catalans és d'un 75%: 20 punts en són molts, i més perquè els catalans tenen a més poca implicació en institucions religioses.

El celibat del clergat data del s. XI i no té cap base bíblica. Al clergat oriental i protestant no li és exigit cap celibat. Però una cosa és el continent i una altra el contingut. És com a mínim tan distint com la teoria i pràctica de marxistes individuals honests i el socialisme real dels Estats constituïts.

La fe té enormes recursos: "Credo quod habes, et habes" ("Creu que ho tens i ho tindràs", Erasme de Rotterdam). "Sapiau que qui canvia la fe per la incredulitat, deixa la bellesa enmig del camí" (Mafumet, profeta de l'Islam). Deixa la frescor i la capacitat d'empatia més fluïda amb la gent que creu, que són la majoria. Però, "la fe és com l'amor: impossible d'imposar-la per la força" (Arthur Schopenhauer). "Totes les èpoques de fe han estat grans; totes les d'incredulitat han estat mesquines" (Ralph Waldo Emerson). "La fe és l'antiséptic de l'ànima" (Walt Whitman).

T: Sembla que també és interessant, però encara no l'he llegit, un llibre posterior en el qual explica com la figura de Déu passa en la prehistòria de ser femenina a ser masculina.

J: Hi ha textos bíblics que parlen de Déu amb funcions femenines com tenir cura de la mainada, etc. De vegades Déu en l'antic testament té també sentit femení. De fet Déu no és ni masculí ni femení, per suposat. Dir-ne Pare és sols una manera cultural de parlar-ne. Ω

EN TONI RIERA CARDONA, DE PUEBLA DE CAZALLA

El desarrelament, fruit de les irregularitats de la nostra història, genera situacions molt curioses, que no es podrien explicar si no teníem en compte una pila d'anomalies que han anat a caure, pel pes de la Història, directament sobre nosaltres, sobre la nostra societat.

Sóc a l'institut i m'adreç a un al·lot, perquè faci una certa cosa. No el conec. No la fa. Em respon en espanyol, amb accent andalús. Li deman que com es diu (demanar-li si no sap parlar català ja em sona a humor negre). Em contesta, posem per cas, que Toni Riera Cardona. Ara sí que li trec la qüestió lingüística. No saps parlar català? "Pa qué?", em respon, en andalús col·loquial. Pens que som a l'estadi més avançat d'un procés que descobriem amb sorpresa fa devers dues dècades, i que ha seguit les quatre passes que coment a continuació:

Fase u.-Algú de fora que viu a Eivissa diu que viu, posem per cas, a la Puebla de Cazalla. Realment no hi viu, a l'esmentada població andalusa: treballa i es guanya les sopes entre nosaltres, però potser encara està empadronat al seu poble d'origen, tal vegada fins i tot hi vota, i probablement s'hi va fer matricular el cotxe, quan els vehicles encara duïen l'indicador de la província d'origen a la matrícula. Se sentia més còmode amb un SE que no amb un PM o amb un IB.

Fase dos.-Un jove que ha nascut a l'illa d'Eivissa, fill de pare i mare immigrant, procedents, posem per cas, del sud d'Espanya, diu que és de la Puebla de Cazalla. Ell no és de la Puebla de Cazalla, perquè no hi ha nascut, però en són els seus pares, de manera que ell se sent encara més identificat amb els orígens dels progenitors que

no amb el seu propi lloc de naixement. Probablement, aquest infant guarda algun tipus de relació remota amb el poble d'origen dels seus pares, o fins i tot és possible que no és d'allà quan hi vagi per primera vegada i vegi que no l'acaben de considerar plenament d'allà.

Fase tres.-Un jove nascut a Eivissa fill de pare eivissenc, suposem, i de mare immigrada (o viceversa), afirma que és de la Puebla de Cazalla. Un dels dos progenitors no és d'allà, sinó d'aquí, però la cultura, el manteniment de les tradicions i les fires pròpies d'allà tenen més vitalitat dins el nucli familiar que no la cultura, la llengua i les tradicions eivissenques.

Fase quatre.-Un jove fill de pare i mare d'aquí, amb avis eivissencs i àvies andaluses, parla, pensa i actua com un immigrant andalús. L'al·lot, posem per cas, es diu Toni Riera Cardona. No parla ni un borrall de català. El seu espanyol dialectal denota inequívocament la seua procedència andalusa. Però mai no ha anat a la Puebla de Cazalla, ni a cap altre lloc d'Andalusia -potser ni tan sols no ha trepitjat mai territori de parla espanyola-, i ni tan sols seria capaç de situar dalt un mapa l'esmentada població.

És molt probable que els pares d'aquest pobre al·lot, dits Riera o Cardona, tinguin un atac de ràbia a aquells que no s'autoodien i a aquells que s'integren, i es carreguin gent que usa, difon i defensa el català perquè es diuen Flores o Marín. Tot plegat no són més que desastres de la dependència, i demostren ben clarament, com diu na Blanca Serra, que el nostre país, més que no filòlegs ni sociolingüistes, necessita psicòlegs i psiquiatres. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

AGROALIMENTÀRIA: PRODUCTE BALEAR, LA MARCA I EL GUST DE LES ILLES

Productors, distribuïdors i consumidors han descobert, amb la marca Producte Balear, el gust de les Illes que, després de quatre anys i per primera vegada, ha centrat íntegrament la fira Agroalimentària. Això ha estat possible gràcies a l'esforç de la conselleria d'Economia, Comerç i Indústria del Govern de les Illes Balears que ha conjugat tradició i modernitat amb l'obertura de nous mercats i la incorporació del disseny amb un objectiu molt clar: consolidar l'activitat industrial a Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera.

Per altra banda, la IV edició d'Agroalimentària va acollir la I Trobada de Joves Cuiners de Mallorca i el VII Campionat de Cuiners de Balears, a la vegada que es presentà la nova Denominació d'Origen Oli de Mallorca i les Marques Geogràfiques, Herbes de Mallorca i Peix que Bota.

I és que els productes de les Illes Balears trobaren l'aparador perfecte en el saló de Fires i Congressos de Palma des del dia 5 fins al 9 de febrer. No debades hi havia un total de 60 expositors, que representaven 125 firmes de sectors com aigua i refrescos, infusions, conserves, envinagrats, denominacions d'origen i consells reguladors, maquinària per a l'alimentació, organismes oficials, pastisseria i gelats, productes agrícoles i olis, productes càrnics, embotits, productes lactis i ous, productes ecològics, serveis, vins i caves i licors.

Tots els productes tant agroalimentaris com artesanals o industrials que omplien els 1.300 metres quadrats del saló de Fires i Congressos de Palma s'identificaven amb la marca Producte Balear, això és fets amb matèria primera autòctona de les Illes Balears o bé que hi han tengut la seva darrera transformació o elaboració.

De les múltiples activitats que es varen dur a terme a Agroalimentària, la presentació de la Denominació d'Origen Oli de Mallorca va tenir una importància cabdal. A partir d'ara, amb aquest segell de qualitat oficial, el consumidor reconeixerà els olis d'oliva de la classe extra elaborats a l'illa de Mallorca amb olives de les varietats mallorquina, arbequina o picual.

La de l'Oli de Mallorca és la quarta Denominació d'Origen de les Illes Balears i la número dotze d'olis de l'Estat espanyol. Això no obstant, la Comissió Europa ha ratificat les decisions del Govern de les Illes Balears i del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació espanyol que ja han reconegut la qualitat de l'Oli d'Oliva de Mallorca.

L'objectiu d'aquesta nova Denominació d'Origen és revaloritzar la producció d'oli d'oliva a Mallorca, on durant els darrers anys, ja ha experimentat una important impuls. No deba-

Dins el marc d'Agroalimentària, va tenir lloc la I Trobada de Joves Cuiners de Mallorca i el VII Campionat de Cuiners de Balears, al qual varen prendre part un total de 20 cuiners de distints indrets de les Illes. Trobada i Campionat s'arrodoniren amb conferències i debats sobre el present i el futur del sector.

Tot i amb això la importància de les indústries agroalimentàries radica en el seu valor estratègic de diversificació econòmica i de foment de l'equilibri territorial. En aquest sentit, el vicepresident del Govern de les Illes Bale-

a impulsar la modernització de les indústries transformadores a la vegada que s'ha apostat pel disseny com un valor afegit a l'hora d'atreure el públic a consumir aquests productes. Finalment, comerciants i Govern de les illes Balears han col·laborat per promocionar la marca Producte Balear. Amb aquesta intenció, a més de la publicitat convencional, s'ha obert una pàgina web de Producte Balear que, en tan sols un any, ha estat guardonat en dues ocasions, una d'elles per Yahoo, i ha estat visitat més de 800.000 vegades. Concretament,

des la producció mitjana d'oliva dels darrers anys a Mallorca es troba al voltant d'un 500 tones per any, mentre la qualitat mitjana d'oli d'oliva verge produït a Mallorca és prop de 210 tones. En termes econòmics, això suposa un valor d'uns 290.000 euros anuals.

El segell Denominació d'Origen, el principal certificat de qualitat reconegut a Europa, indica que el producte etiquetat reuneix les característiques que marca l'ordenació oficial de la Unió Europea.

Ara bé, a més de la presentació de la Denominació d'Origen Oli de Mallorca, també es varen promocionar les marques geogràfiques Herbes de Mallorca i Peix que Bota; dues etiquetes que facilitaràn l'elecció al consumidor que cerca qualitat.

ars i conseller d'Economia, Comerç i Indústria, Pere Sampol, destacà que "com més preparades estiguin les indústries transformadores, més podrem ajudar el sector primari, el camp i el sector pesquer". O sigui que "les indústries agroalimentàries donen sortida al producte primari, el transformen i li donen un valor afegit més. Així, es destemoralitzen i es rendabilitzen els productes", explicà.

A més a més "aquestes indústries també juguen un valor estratègic en el sentit que, quan hi ha molta producció, donen sortida a uns productes que, altrament, saturarien el mercat i farien davallar els preus", concloué Sampol.

Per tot això, la conselleria d'Economia, Comerç i Indústria ha dedicat molts d'esforços

Yahoo li concedí el premi com la millor pàgina web econòmica en català per contingut, disseny i, sobretot, per accessibilitat.

Per altra banda, no es pot passar per alt que, segons dades de l'Institut d'Estadística, l'any 2001, el sector de l'alimentació i la beguda va generar un total de 740 milions d'euros, amb la qual cosa es convertí en el grup industrial que va obtenir més ingressos. És més les 613 empreses del sector ocupen aproximadament 6.000 empleats.

Ara bé, a banda de la important contribució a potenciar la creació de llocs de feines, la meta és assegurar la continuïtat dels productes illencs i aprofitar la seva qualitat perquè, tant consumidors com fabricants, se'n sentin orgullosos. Ω

Barcelona és un baròmetre electoral interessant d'analitzar. No sols són importants els resultats sinó les propostes ciutadanes. Quan un col·lectiu de persones decideix presentar-se com llista electoral per optar al govern de la ciutat s'està produint un autèntic exercici democràtic. Algunes llistes saben les seves escasses possibilitats. Només Barcelona té la suficient pluralitat com per acollir prop de 17 opcions diferents. Vegem-les.

En primer lloc, s'ha de recordar que la capital del Principat convoca, ni més ni menys, que quaranta-una places a regidor. Per tant, les llistes electorals que s'hi presenten, comptant amb els suplents, necessiten l'adhesió, amb noms i cognoms, de més de 50 persones diferents. Costa creure que algunes d'aquestes formacions polítiques tinguin tanta base social. De fet, mirant per sobre les llistes, es fa fàcil comprovar molts cognoms repetits i creuats, que evidència ben clarament el recurs als familiars per completar tota la llista.

Entre el PSC i CiU, hi ha moltes altres opcions prou interessants. Descartades candidatures tan sorprenents i anacròniques com FE/LA FALANGE i ESTADO NACIONAL EUROPEO, de Jiménez i García, respectivament, i els ja clàssics, mal els hi pesi, del

PARTIT HUMANISTA o LLUITA INTERNACIONALISTA, per la seva constància en no treure resultats, amb Furdada i Mas, com a caps de llista, respectivament, queda un panorama igualment ric en propostes.

Apartant opcions foranes als interessos barcelonins i catalans, com el PARTIDO POPULAR (sic) o el CENTRO DEMOCRÀTICO Y SOCIAL, amb Fernández i Martín, com líders renovats, la sortida a tot aquest entrellat és resolt entre la continuïtat (amb Clos, del PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA - PROGRÉS MUNICIPAL), o el canvi més viable de Trias, de la FEDERACIÓ CONVERGÈNCIA I UNIÓ, d'una banda, o a escollir entre molts altres candidats del tot suggerents.

La normalitat nacional del Principat, per acabar estenent-se arreu dels Països Catalans, hauria de fer possible la presència d'algun regidor d'ESTAT CATALÀ al Cap i Casal de Catalunya. Aquest partit històric presenta Almeda com a successor de l'esperit del neguit del qui va ésser president de la Generalitat, Francesc Macià. Prenent una mica el seu terreny social, que no polític ni ideològic, també pre-

Una elecció capital

senta candidatura, el nou fenomen de contesta nascut a Osona, PLATAFORMA PER CATALUNYA, amb Farrerons al davant, decidit i convençut.

D'una manera més sòlida, en flagrant confusió, com s'ha demostrat en aquest darrer mandat municipal en el consistori barceloní, hi ha ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA, amb el popular Portabella, i la COALICIÓ ELECTORAL INICIATIVA PER CATALUNYA VERDS - ESQUERRA ALTERNATIVA - ENTESA PEL PROGRÉS MUNICIPAL, que Mayol intenta unir com pot.

I per acabar, tres opcions més dignes de menció. En primer lloc els VERDS, tot i que presentin la petita quantitat de tres llistes diferents: ELS VERDS I MÉS (de Veciana), ELS VERDS - ALTERNATIVA VERDA (de Puig) i ELS VERDS - ECOPACIFISTA DE CATALUNYA (de Freijo). Tot plegat fariure. I sobre els comentaris. És millor ésser soci dels Amics de la Bici, abans d'optar per una opció que va en detriment de les altres dues. Què dur s'ha convertit ésser un ecologista militant!

En segon lloc hi ha UNA ALTRA

DEMOCRÀCIA ÉS POSSIBLE, amb Aubà per Alcalde de Barcelona, plens de bones intencions, motivats, "motivados" o en "espiral", però poca cosa més.

I per acabar, la darrera innovació de la democràcia. Ja no cal votar en blanc per mostrar descontent al sistema. Hi ha l'opció d'ESCONS INSUBMISOS, format per gent que no es presenta per fer res concret. Lladó personifica la voluntat dels sense voluntat. El fet és que tal com estan les coses, més d'un els hi donarà veu sabent que no poden fer res més que parlar, si és que finalment no es contradueixen.

Conclusió: tot plegat, per més imaginació que s'hi posi, continua igual. Els grans partits, de Trias, Clos i Portabella, marcaran la pauta, des d'una visió centrada. Sense obrir les llistes electorals per poder triar els candidats a regidor i no els partits o coalicions, ni baixar el número mínim de vots per entrar en el repartiment de regidors (cosa que fa "perdre" molts vots a partits minoritaris), el que ara es proposa és un sistema quasi tancat. No obstant això, val la pena prendre'l seriosament. No hi ha res més, ara per ara. Ω

@ Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

El català perilla. Sense unir-nos, el perdrem!

Any 3050. Primer mil·lenni de la instauració mundial de WorldMarket

Tema: Idiomes d'Europa en desús / El Català

Temps era temps, a la part més oriental de la península Ibèrica, i a les Illes Balears, hi habitava un poble-nació mil·lenari, que parlava, com idioma autòcton, l'idioma català. Fou un poble que estimava i cultivava la seva parla, tant, que, tot i les vicissituds sofertes i els impediments de tota mena que li foren interposats, a la llengua catalana, al llarg de la seva existència, en català es crearen grans obres literàries, que avui com a testimoni d'aquella important i antiga cultura, es conserven a les millors biblioteques del món.

La decadència de l'idioma català, i, com conseqüència, la pèrdua de consciència de nació dels catalans, va començar a manifestar-se a finals del segle XXI. El poble català, que, ja a principi del segle XVIII, utilitzant el poder i la força li foren imposades, per decret, parla, lleis i costums forans, va sofrir la més forta repressió contra el seu idioma i cultura, mentre va haver de viure sota dictadura militar des de 1939 fins 1978, després d'una guerra civil que durà tres anys. 1936 - 1939.

Tenint prohibit expressar lliurement les seves preferències polítiques durant els gairebé quaranta anys que durà aquella dictadura, els catalans abocaren tot el seu sentiment i consciència de nació catalana, tots el seus anhels patriòtics, en un club de futbol: el C.F. Barcelona. La fidelitat dels catalans, aquest club, que familiarment l'anomenaven: "Barça", era una forma, gairebé l'única i possible, de fer pinya per a manifestar, indirectament, el rebuig a un govern que els oprimia.

Segons la documentació de tota mena, que encara avui es conserva, de tots els partits de futbol que "el Barça" jugava, els que amb més ganes esperaven els catalans, eren els que havia de jugar contra un equip de futbol de Madrid, perquè, pels catalans, una victòria contra aquell equip, significava una victòria contra l'opressor vingut de fora.

Passà el temps i al poble català li van inculcar que "el Barça és més que un club", i pel que sembla així va ésser i durant molt de temps ho va creure. Tant, que els símbols i colors del "Barça" lluïen arreu dels països Catalans. Es venien mitjons, calçotets, elàstics, gorres, samarretes, rellotges, escuts de tota mena, etc. etc. amb el símbol del "Barça", però al mateix temps, cal tenir-ho en compte, de diaris escrits totalment en català, només se'n venien uns 30.000 exemplars de mitjana dià-

ria, mentre que s'anunciava i es repetia per tot arreu: "som sis milions".

Els investigadors actuals, especialitzats en idiomes ja no utilitzats, no troben cap explicació lògica a la falta de seny i de previsió de determinats sectors influents i poderosos de la societat dels països catalans, de no unir-se políticament i fer entendre al poble, que un diari pot ser: "més que un diari" i que també, una emissora de televisió, podia i havia de ser: "més que una emissora". Entendre, que havien de ser uns mitjans amb els quals tota la gent de parla catalana s'hi sentís identificada i unida per a contrarestar el perill que representava, per a la seva llengua i cultura, els profunds canvis en la societat, que aleshores, -finals del segle XX- s'estaven produint a tot Europa. Però les emissores de ràdio i televisió, que s'auto-consideraven catalanes, es doblegaven a les lleis de mercat, on el futbol i la propaganda omplien d'una manera exagerada les seves hores de programació. Els diaris més venuts a Catalunya, a les acaballes del segle XX, eren els dedicats exclusivament a l'esport. Fins avui, no s'ha arribat a esbrinar d'una manera clara, perquè els mitjans de comunicació de Catalunya consideraven tant important els debats sobre el tema futbol, dedicant-li programes plens de banalitats, en lloc de fer-ne, també, per alertar i conscienciar el poble que l'extinció de la pròpia llengua implicaria la pèrdua de la identitat com catalans.

Historiadors i investigadors han arribat a la conclusió que un fet important és que, per interessos purament econòmics, determinats grups, tan de Catalunya com de fora, fomentessin l'antagonisme, -quan ja, políticament, no tenia tanta justificació fer-ho entre els seguidors dels equips de futbol que representaven Barcelona, Madrid, València i Mallorca.

La rivalitat, cosa sana en el deport, fou substituïda per l'antagonisme, amb el vist i plau del poder central, -a qui no interessava que sorgís una Federació de Països Catalans, formada per València, les Illes i Catalunya- que practicà, amb èxit, l'antiga tàctica de: "Divide y vencerás". Fins i tot se sap que en biblioteques de Madrid se separaven els llibres que, aquell poder, considerava escrits en "Valencià", "Mallorquí" i "Català". Un fet que produí la riota dels lingüistes d'arreu d'Europa.

Actualment se'ns fa difícil imaginar, que aleshores, mentre jugava el C.F. Barcelona contra el Real Madrid, els carrers de la ciutat de Barcelona quedessin gairebé buits de gent. Això succeïa quan encara els catalans eren considerats "gent de seny".

S'arribà als extrems, on guanyar els partits de futbol, jugats contra l'equip de Madrid, per a una majoria de catalans, era tant o més important que guanyar més autogovern i reconeixement com nació. Els experts també coincideixen en que el futbol, aleshores, s'utilitzava com una mena d'alienació gairebé col·lectiva per desviar la gent d'altres necessitats que aquella societat tenia. A la Catalunya del segle XX el tema "Barça" i el futbol ocupava una gran part de l'actualitat quotidiana dels catalans. El futbol, aleshores, havia esdevingut un factor econòmic tant important, que consultant cròniques audio-visuals i diaris de l'època, es pot afirmar que existia una gran oferta de competicions de futbol. Tantes, que van ser la causa que poc a poc decaigués l'interès pel futbol -"l'abundància matà la gana"- i també l'afecció al "Barça", perquè el C.F. Barcelona era ja constituït amb una gran part d'esportistes mercenaris vinguts d'arreu del món i ja gairebé era el mateix veure jugar el "Barça" que qualsevol altre equip d'arreu d'Europa, perquè els clubs intercanviaven, temporada rera temporada, els jugadors.

Dins l'esperit dels milers i milers de seguidors del "Barça", el desencís es va anar infiltrant i el lema: "El Barça és més que un club" ja no entabanava ni motivava la gent, com per molt de temps ho pogué fer. En decaure l'afecció al "Barça", el poble català es trobà que no tenia res d'altre que fos "més que..." que l'aglutinés, que unís totes les classes socials de Catalunya com ho aconseguí fer el "Barça". No tenia on fer pinya i abocar els seu vertader sentit patriota, que d'altre part ja no era tant consistent com havia estat, perquè els seus avis i besavis l'havien exhaurit, gairebé tot, només cridant dins l'estadi del C.F. Barcelona.

Quan els estats europeus van haver de desaparèixer, en benefici d'una Europa compacte i unida, seguien generacions que ja se sentien autèntics europeus, perquè la Unió Europea s'havia consolidat transformada en una: European Countrys Federation, que com a model, però actualitzat a les necessitats del moment, havia adoptat el de la que fou la

Confederació Helvètica. Les noves generacions d'Europeus, adoptaren un idioma que, a tot Europa, ja s'havia anat introduint, junt amb els mitjans informàtics, a finals del segle XX, i que de mica en mica es convertí en l'OVE: "Oral and Vernacular English" que, com arreu, s'adaptà ràpidament a l'actual: ICE "International Colloquial English".

Les conclusions de tots els investigadors actuals, sobre la pèrdua de l'esperit de nació d'aquell poble i el desús de l'idioma català, són: l'individualisme dels seus individus, que ja n'era una característica, estar políticament fraccionats i, com conseqüència, el poc interès en fer pinya, tots units, entorn d'un sol ideal. Era una nació que havia estat ja massa temps políticament desunida. Fins i tot deixaren de fer pinya quan feien "castells", que també era el nom per designar unes torres fetes d'hommes, que tant d'admiració produïen als forasters.

Els símbols del Barça van esdevenir un anacronisme i els encants n'eren plens. Aquella nació que només havia sabut unir-se entorn del "Barça", políticament, no ho va saber fer a temps, conjuntament amb la gent de les Illes i València, per a perdurar. Fraccionat i no tenint on abocar el seu patriotisme, es va diluir barrejat amb gent que vingueren de lluny, com aquells tres reis d'orient, que segons diu la llegenda, eren homes de diferent color de pell

Pericot / Març, 2003
Comentaris

Collons, i que n'està, de ben kurrat!

Està molt bé i -a més- sembla que encerta força el que ens passa com a nació, oi? Les coses, fins i tot quan pinten negres, s'han de dir amb la seva paraula, i aquí el mot decadència és el que se li escapa

Un altre mot que també trobo adient per definir el que patim com a poble és el següent: ALIE-NATS!!!

Sembla que la Síndrome d'Estocolm s'ha apoderat de la nostra societat.

Felicitats pel text, tot i que haver-lo llegit no fa sinó depressió més encara més, no pas perquè no tingui esperit lluitador, sinó perquè encara veig més que el dia a dia és més dur.

Salut i Independència!!! Ω

Els vertaders tirans

Els vertaders TIRANS, els vertaders OPRESORS, els vertaders INVASORS, els vertaders TERRORISTES (el mes gran de tots el famós Fraga, però, el que val en una DEMOCRÀCIA son els vots, tot lo demés a suportar-ho, però ara resulta que no, que els vots no serveixen de res, ni tampoc les lleis, perquè ja em direu si comparem la maldat feta a l'IRAQ, aquesta és bona, l'altra NO és dolenta escolteu que fa molts d'anys que estic desmamant, al final haurem de dir que la DEMOCRÀCIA es igual al poder contraposat).

Podem dir això mateix de la justícia, els culpables son els OPRIMITS, els ESCLAUS, els AGREDITES. No entenc res de res. El cas és que tots fan pinya a favor del CASTELLÀ Asnar, per cert, contra l'IRAQ no era la guerra, sinó espoliar el petroli... així que contra ETA tampoc, sinó acabar amb el BASC, després ja vindran contra els Països Catalans... i... SIRIA. després... HITLER, HITLER, HITLER, i... els SOCIO-LISTOS engreixant, engreixant, i... els SOCIOLISTOS catalans.. fent de BOTIFLERS que aquest és un altre cas, son els BONS, els lleials som els roïns. Ω

Josep Casalta de Vila-Real

Votau

En terra catalana, i per què NO!! en terra basca, ja sabeu a qui heu de VOTAR si sou partidaris de les INVASIONS, de les IMPOSSICIONS, de la grossa, grossa TIRANIA TERRORISTA, de la destrucció de vides humanes, de pobles, d'altres cultures. No us enganyeu i vulgueu enganyar-nos amb això de la DRETA i ESQUERRA, que avui per avui NO EXISTEIX. aquesta dicotomia.

No patiu, podeu votar amb plena tranquil·litat, ningú us dirà el que us estic dient, i per tant no us llevaran la son, SI amb el vostre VOT us podeu afermar amb LA VOSTRA MERDA, ningú, ningú us dirà ni Múúú. no poden (ell SÍ) Franco, que va fer la faena ben feta, rentant els cervells.

I... no oblideu dels beneficis que traureu reparant el MAL... Ω

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGEU DE L'ESPANYA
NEGRA: ANYS 1563-1564

PER RICARD COLOM

E com els espanyols reescriuen la Història.

A les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "picaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enranciat oficial són "exageraciones de los enemigos de España" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denuncien a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluits pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

4-2-1563: Setge a la vila d'Orléans pel duc de Guise.

8-2-1563: Escorcoll de cases morisques en compliment de les ordres reials d'interdir als moriscos la possessió d'armes.

18-2-1563: Poltrot de Méré mata el violent i intransigent duc de Guise.

19-3-1563: Caterina de Médicis i Louis de Condé acorden la pau d'Amboise, la qual permet als protestants de practicar llur culte sols allà on són majoritaris, la qual cosa significa una involució en la llibertat religiosa (per a la minoria de torn, en aquest cas els hugonots o calvinistes). A muntó protestants hi queden menyscontents, com ara Gaspard de Coligny. Aquest tractat marca la fi de la primera guerra de religió al reialme francès.

G. DE COLIGNY.

La sort dels vençuts indígenes.

Ca.1563: El progenocida Ginés de Sepúlveda escriu en la seva obra "De las justas causas de la guerra contra los indios": "...siendo por naturaleza siervos, bárbaros, incultos y inhumanos, rechazan el imperio de los más prudentes, poderosos y perfectos, el cual deben admitir para gran beneficio suyo (...): desterrar el crimen portentoso de devorar carne humana (...) con ese rito monstruoso de inmolar víctimas humanas (...)"

1563: Gaspar de Centelles, baró de Pedralba, cortesà erasmista valencià, mor cremat per la Inquisició a València, acusat de luteranisme. Son germà Miquel, Jeroni Conques -canonge erasmista de València- i el teòleg sard Segomon Arquer havien estat arrestats.

Expedició contra la plaça forta de Mers-El-Kebir (Masalquivir).

Assalt turcoberber contra Salou.

El rei encarrega el bastiment del tèntric convent d'El Escorial a Juan Bautista de Toledo i a Juan de Herrera.

El nord de Flandes (és a dir, l'actual Holanda) es decanta també cap al calvinisme.

"Catecisme de Heidelberg", professió de fe oficialitzada per ciutats i organismes paraestats calvinistes.

Inici de la Contrareforma a Baviera, rovell del catolicisme a l'Imperi alemany, en un moment en què Baviera es troba quasi envoltada per protestants.

"39 articles": Nova confessió calvinista reformada, fonament de l'Església anglicana.

Comença la guerra entre Dinamarca i Suècia pel control comercial de l'estret del Sund.

CHARLES IX.

17-8-1563: Charles IX, proclamat major d'edat als 13 anys, però deixa sa mare governar.

4-12-1563: Darrera sessió del Concili de Trento, amb conclusions absolutistes: hi és proclamada la superioritat del Papa per damunt de l'assemblea de tot el Concili. Conclusions de Trento: les bases de la fe catòlica són la Bíblia (interpretada exclusivament per la jerarquia catòlica) i la tradició, presència real del Crist a l'Eucaristia, creació de seminaris.

1563-1564: Corts de la Confederació catalanoaragonesa, a Montsó, com de costum: Les Corts valencianes divideixen l'Audiència en sales, civil i criminal, i les catalanes creen el Consell Criminal. Les Corts valencianes demanen la formació d'una junta de contrafurs. Mallorca vol tenir Corts pròpies.

d. 1563: Després de l'adhesió del Palatinat a Frederic III, el dret de reforma (matisat pel *reservatum ecclesiasticum*) atorgat de primer als luterans és ampliat als calvinistes.

MIQUEL-ÀNGEL.

B. CASAUS/DE LAS CASAS.

18-2-1564: Mor el gran artista italià Michelangelo Buonarroti (1475-1564).

17-3-1564: Testament del Pare B. Casaus: llega sos llibres sobre Ameríndia al Col·legi de S. Gregori, a fi de protegir-los de la sistemàtica censura, manipulació i *reescriptura* d'autoritats civils i eclesials. Hi dona detalls tècnics per a protegir-los i editar-los "cuando Dios ofreciere el tiempo".

23-4-1564: Neix William Shakespeare a Stratford-upon-Avon.

30-4-1564: Cèdula reial que ordena que "echen de las Indias a los Portugueses" i "otros cualesquiera extranjeros que han ido, fuera de estos Reynos de Castilla y Aragón".

27-5-1564: El gran dirigent protestant alemany -encara que escrivia en francès- Johan Calvin (Calví) mor a Ginebra als 54 anys.

JOAN CALVÍ.

1564: Francesc de Montcada i de Cardona, noble català pro-imperial i abjecte pilota incondicional del lloctinent general (anticatalà) Garcia Alvarez de Toledo y Osorio (cosí del gran Duc d'Alba i lloctinent del Principat), aglutina l'animadversió del braç militar català contra el virrei foraster, encapçalat per l'Almirall de Nàpols, Ferran de Cardona-Anglesola, segon duc de Somma, humanista i admirador d'Ausiàs Marc. (Garcia Alvarez de Toledo volia) "mal a Catalunya i cavallers catalans, que prenia plaer se'ls trencassen tots los privilegis que tenien", "lo comte d'Aitona...mal mirat de tots los catalans fins de tractar-lo de traïdor...I per lo contrari, l'Almirant de Nàpols...prenia per molt pròpies les coses convenen al bé de la terra...Casi tots los cavallers seguien a l'Almirant i crec que si ell hagués volgut emprendre qualsevol cosa en Catalunya en aquella hora l'hagueren seguit"

(Antoni de Vilanova en les seves inèdites "Memòries per a sempre").

Nou virrei al Principat, també foraster: Diego de Hurtado de Mendoza, familiar de l'antic brutal repressor de les Germanies valencianes.

Atac turcoberber contra Badalona.

Martí de Viciana (1502, Borriana -1582), tradueix al castellà la seva "Crònica de València", redactada en català entre ell i Pere Antoni Beuter. Hi fa observar que "Si en la frase castellana me conocieres **extranjero**...mi pretensión no ha sido ser imitado, sino solamente entendido de muchos en lengua universal, que lo es la castellana", diu en referir-se al castellà com a llengua internacional del moment (com ara ho és l'anglès i als s. XIII-XIV el català a la Mediterrània). Es tracta, com la pràctica totalitat dels llibres de l'època, d'un text *esmenat* per la censura imperial, també hi parla d'en Cristòfol Colom.

Plànol del Castelló de la Plana medieval, per Viciana.

Antoni Agustí, humanista, es trasllada de Roma a Lleida, on serà bisbe i darrer dels grans humanistes catalans de talla internacional.

Comença el Concili de Tarragona, que promulga els decrets de Trento. La diòcesi d'Elna queda vinculada a la Tarraconense. Creació de la diòcesi d'Oriola, segregada de la de Cartagena (llavors Oriola és encara catalanoparlant, mentre que a Cartagena el català ja és desaparegut o terminal).

Jurament del clergat al Concili de Trento ja enllestit. Institució de l'*Index librorum prohibitorum* (Índex de Llibres Interdits, a càrrec de la Inquisició).

Intent hugonot d'instal·lar-se a Florida, tot fugint de la repressió a França, però **tots són exterminats per ordre del genocida castellà Menéndez de Avilés**.

Gran tala de boscos per a bastir galeres, bàsicament devers La Manxa: desastre ecològic i futura erosió.

Mor Ferran I d'Habsburg, rei d'Àustria (i Bohèmia).

La Inquisició espanyola, niu de degenerats, sàdics i torturadors psicòpates.

18-8-1564: Aplicació dels decrets de Trento com a lleis d'Estat: auge complet d'una Inquisició que, després del rei, és la institució amb més poder. Creixent tensió a Flandes per aquests decrets.

1564-1565: Primeres revoltes calvinistes a Flandes contra les punions per heretgia establertes arran Trento: **Comença la 1ª Revolució triomfant plenament moderna**, la llarguíssima guerra dels calvinistes neerlandesos per independitzar-se del bestial i mastodòntic Imperi castellà.

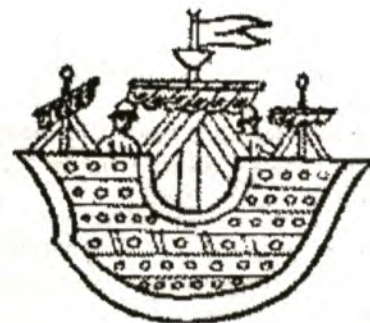
1564-1566: Els decrets tridentins són promulgats als Països Catalans pels concilis provincials de Tarragona.

1564-1576: Regnat de Maximilià II d'Àustria, successor de Ferran I. Prohibeix la publicació dels decrets de Trento i es declara neutral a causa de l'extensió del luteranisme pertot Àustria.

1564-1638: Vida de Jan Cornelis Sylvius, destacat predicador de l'Església Reformada Holandesa, que coincideix amb el procés independentista holandès.

1564-1642: Vida de Galileu Galilei, enemic de tota afirmació sense comprovació experimental i víctima de la inquisició papal.

d. 1564: Les quantioses càrregues d'argent formen estrictes estols transatlàntics, escortats des d'Ameríndia per vaixells de guerra.

Vaixell castellà.

L'Asguilando

Ai, Déu com no m'ha fet arbre

perquè no sentís dolor,

i lo cor de pedra marbre

perquè no sabés d'amor!

Guanyarà, sent invisible,

lo que perd en sentiment,

perquè sent tan gran turment

que lo viure és impossible;

i així, volguera ser arbre

o altra cosa pitjor,

i lo cor de pedra marbre

perquè no sabés d'amor.

En edat florida i tendra

tant lo foc d'amor me crema,

que té per estall i tema

de fer-me tornar en cendra;

molt més valguera ser arbre

per a passar tal ardor,

i lo cor de pedra marbre

perquè no sabés d'amor.

Jo me sent desamada,

sens jamás fer-ne mudança;

servixc fora d'esperança;

de poder ser remediada;

convértixca'm, doncs, en arbre

sec sens profit ni verdor,

i lo cor de pedra marbre

perquè no sabés d'amor. Ω

(Joan Timoneda - Popular valenciana)

PER

RICARD-JOAN COLOM

LA POLÈMICA ENTRE GUERRA I PAU

MILITARISME, ANTIMILITARISME.

“Qui ha tingut cap ocupació en aquest món mai no ha estat guerrer” (Emile Chartier Alain, 1385-1433, escriptor i diplomàtic francès.)

“Des que l'exèrcit descobrí que la imaginació és un factor important per produir covardia, ha ensinistrat en les virtuts antiimaginatives. Una mena d'amnèsia gairebé turca. El menyspreu a la mort trastocat en un menyspreu a la vida...Sols un cervell congelat capacita per seguir una rutina d'excepcional ensopiment...” (“Quartet d'Alexandria” 1957-60, Lawrence Durrell, 27.2.1912 a Jullundur-7.11.1990, novel·lista britànic).

“El seu uniforme era massa gran per a ell. Els seus cabells rapats suprimien tota la personalitat del seu rostre. Ja es trobava amanit per a la mort. Era igual als altres, indistint, adés anònim, adés desaparegut” (François Mauriac, 1885-1970, novel·lista francès).

“Un espectacle militar ben compost ha de satisfer la fórmula d'Aristòtil: horroritzar, primer; després, fer llàstima” (Alfred Jarry, 1873-1907, escriptor i assagista francès).

“El punt màxim del contrast que Pericles (dirigent de la democràcia d'Atenes) en la seva pregària fúnebre, entre Atenes i el seu enemic és que l'atenenc és un home, fet a la imatge de Déu, mentre que l'espartà és un robot guerrer” (“Estudi de la Història”, Arnold Joseph Toynbee, 1889-1975, gran historiador i reformador anglès).

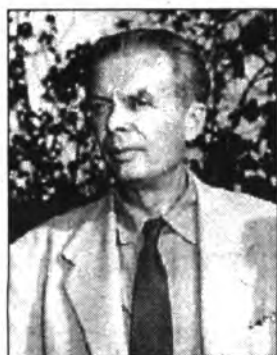
“Els espartans no demanaven quants enemics hi havia sinó on eren” (Agi II, 424-398 a. de C., rei d'Esparta).

“Aquell qui desfila alegrement amb pas acompasat ja ha guanyat el meu menyspreu. Sols per error li ha estat donat un cervell gran, perquè amb la medulla espinal ja en tindria de sobra.

Sens esperar més, serà menester d'eliminar aquesta vergonya de la civilització. L'heroisme per encàrrec, la brutalitat estúpida, aquesta lamentable actitud de patriotisme, ¡quant odi desperta en mi tot plegat! Què n'és, de miserable i menyspreable, la guerra! Jo preferiria de ser esguerrat en bocins abans de participar en una cosa tan indigna. Estic convençut que matar amb el pretext de la guerra no va més enllà d'un assassinat pur i simple”

“Esper sincerament que arribi el moment en què la negativa a realitzar el servei militar sia de nou un mètode eficaç de seguir la causa del progrés humà” (Albert Einstein, el major científic del s. XX, 20.7.1933).

“Existeixen tres menes d'intel·ligència: la intel·ligència humana, la intel·ligència animal i la intel·ligència militar” (Aldous Huxley, 1894-1963, novel·lista i assagista anglès).

ALDOUS HUXLEY.

PSICOLOGIA, ÈTICA I GUERRA-I'PART

“El moment més grandios de la vida és el de guanyar una batalla” (Oliver Wendell Holmes, 1809-94, metge i escriptor estatunidenc).

“Alguna diada declararan una guerra i ningú no hi anirà” (Carl Sandburg, 1878-1967, poeta estatunidenc, d'ascendència sueca).

“La guerra no és pas més natural que la tuberculosi o la mortaldat infantil” (Fraus E. Sillanpaa, 1888-1962, escriptor finès).

“Per a fer les paus en calen dos pel cap baix; però per a fer la guerra amb un n'hi ha prou” (Neville Chamberlain, 1869-1940, polític britànic).

RESISTÈNCIA, NOVIOLÈNCIA.

“La Noviolència és la força més formidable que té la humanitat al seu abast. És encara més poderosa que no pas la més potent arma de destrucció ideada per l'enginy humà” (Mohandas Karamchand Mahatma Gandhi, 1869-1948, advocat de pobres, activista no violent de l'Índia i el major independentista de la història).

“Un hom qui no reacciona quan li aventen una bufetada sense motiu, té alguna cosa de campió de boxa” (Hypolyte Jean Giraudoux, 1882-1944, escriptor francès).

“Mantint-te ferm. No obris foc si no et tiren trets, però si volen tenir guerra, deixa que hi comenci” (Capità John Parker, 1775).

“Si algú t'insulta en veu alta, abans de contestar fes-li repetir la frase” (Alexandre Pierre Georges Sacha Guitry, 1885-1957, dramaturg i actor rus, nacionalitzat francès).

“Qualsevol cosa que facis, necessites coratge. Qualsevol cosa que decidis, sempre algú dirà que aneu errat. Sempre hi ha entrebancs que sorgeixen i que us tempten a creure que els vostres crítics tenen raó. Planificar una decisió per actuar i seguir-la fins al final requereix un bocí del mateix coratge que un soldat ha de menester. La pau té les pròpies victòries, però pren d'entre els homes i dones valentes per guanyar-les” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estatunidenc).

“La violència és por de las idees dels altres i poca fe en les pròpies” (Antonio Fraguas de Pablo Forges, nat 1942 a Madrid, dibuixant humorístic progressista).

FORGES.

“Benvolguda mare, De les persones que conec tu seràs la que més ho sentiràs i per això et dedic els meus últims pensaments. No acuis ningú de la meua mort, car vaig ser jo qui elegí el meu destí.

No sé què dir-te, perquè encara que tinc les idees clares, no trobo les paraules justes. Ocupí el meu lloc a l'exèrcit d'alliberament i muic quan comença a brillar la llum de la victòria [...] Seré afusellat dins de molt poc amb d'altres vint-i-tres companys.

Quan acabarà la guerra has de reclamar el dret a una pensió. Et permetran conservar tot allò que tenia dins la presó. Sols m'he quedat amb la camiseta de papa perquè no vull que el fred em faci tremolar [...]

Una volta més, adéu. Valor!

Ton fill, Spartaco”.

(Spartaco Fontanot, treballador del metall, de 22 anys d'edat, membre del grup de resistència antinazi “Misak

Manouchian”, 1944. Esmentat a Eric Hobsbawm, *Historia del siglo XX. 1914-1991*. Crítica, Grijalbo Mondadori: Barcelona, 1995).

DESAGRADIVOLA GUERRA, IMPERIALISME.

“La conquesta de la terra, que la major part de les voltes vol dir arrabassar un territori de vegades de distinta color o de nas més esclafat que el nostre, no és cosa gens agradívola quan la mires de prop” (Joseph Conrad, 1857-1924, escriptor anglès).

“Un poble que vol ser feliç no ha menester de conquestes” (Plutarc de Queronea, 46-120, historiador grec, autor de les cèlebres biografies comparades grecollatines “Vides Paral·leles”).

“L'home sols és fort per la unió i feliç per la pau” (Honoré Gabriel Riqueti, comte de Mirabeau, 1749-1791, polític francès).

COMTE DE MIRABEAU

“L'únic polític amb entitat pròpia que sorgí de la cacera de bruixes [anticomunista] fou Richard Nixon, el més desagradable dels presidents nordamericans de la postguerra” (Nota al peu en Eric Hobsbawm, *Historia del siglo XX. 1914-1991*. Crítica, Grijalbo Mondadori: Barcelona, 1995).

“Cada guerra és una destrucció de l'esperit humà” (Henry Miller, 1891-1980, escriptor estatunidenc).

“Jo, el Senyor, he posat en peu de guerra els caldeus, poble impetuós i sense entranyes, que recorre el món d'un cap a l'altre per ocupar territoris que no són seus”. (Habacuc 1:6. Profeta de Judà, ca. 605-597 a. C.).

“De conqueridor n'hi ha, qui somia amb murs assolats, reis destronats, soldats batallers i camps tenyits en sang” (“El Satiricó”, cap a mitjans del s. I, atribuït al cònsol gal Petroni, *arbiter elegantiarum* a la Cort de Neró).

“Y tocándose el dominio absoluto de los reinos de Aragón y Valencia se añade ahora el de justo derecho de conquista que dellos han hecho últimamente mis armas” (Felip V, tirà descendent de tirans i de renegats i fundador de la dinastia borbònica espanyola, en el Decret de Nova Planta del Consejo de Castilla, 29-6-1707).

“Els forasters de Madrid et prenen la taula i et prenen el llit” (Vell refrany popular).

“Els ens ensenyaren la por, per ells pansiren les nostres flors. A fi que la flor d'ells cresquera, danyaren i devoraren la nostra...” (“Popul Vuh”, 1532, cròniques índigenes sobre la conquesta d'Amèrica pels castellans).

“Som els ases de Sòria, que van carregats d'or i mengen palla” (Refrany arrellegat a “Tirant lo Blanc”, 1460-1468, Joanot Martorell).

“És menester conservar la llengua i no oblidar-la mai perquè quan un poble perd la llibertat, si conserva la llengua, és com si conservàs la clau de la presó” (“La der-

nière leçon de français", d'Alphonse Daudet, 1840-1897, novel·lista francès).

✎ "Ets mon germà: per què et baralles contra mi? Per què envaeixes el meu país i mires de subjugar-me a fi de donar gust als qui aspiren a la glòria i al poder? Per què deixes ta muller i tos fills i vas darrere la Mort en llunyana terra sols per satisfer els que compren la fama al preu de la teva sang i les honors barata les llàgrimes de ta mare?".

Per ventura és una honor per a un home de matar son germà? Si ho jutges com a honor, fes-ne un acte d'adoració i basteix un temple a Caïn, l'assassiní de son germà Abel"

✎ "Entre el poble hi ha assassins que no han pas arribat mai al crim, lladres que no furtaren mai i mentiders que sols contaren la veritat"

✎ "Malaurada la nació que rep els que la conquereixen amb toc de tabal, que odia l'opressió en somnis i l'accepta desperta. Que sols aixeca la veu quan hi ha morts. Que no es revolta fins que no té el coll sota el llampec de l'espasa enemiga" (Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

HISTÒRIA I POLÍTICA

RAÇA I CULTURA.

✎ "Les diferències de raça són una de les causes per les quals és de témer que hi hagin sempre les guerres; perquè la raça implica diferència, la diferència implica superioritat, i la superioritat condueix al predomini" (Benjamin Isaac Disraeli, Comte de Beaconsfield, 1804-1881, estadista i escriptor anglès).

BENJAMÍ DISRAELI.

✎ "Les guerres seguiran mentre la color de la pell continuï essent més important que la dels ulls" (Bob Marley, 1945-1981, cantant i compositor jamaicà de reggae).

✎ "Ningú a qui un estudiant nord-americà intel·ligent li hagi preguntat si la expressió *segona guerra mundial* significa que hi hagué una primera guerra mundial no ignora que no podem pas donar per segur el coneixement dels més bàsics fets de la centúria" (Eric Hobsbawm, *Historia del siglo XX. 1914-1991*. Crítica, Grijalbo Mondadori: Barcelona, 1995).

✎ "Si no esteu preparats per a usar la força per defensar la civilització, aleshores siau preparats per acceptar la barbàrie" (Thomas Sowell, escriptor afroamericà "antiprogre").

HISTÒRIA.. CERCLE HISTÒRIC VICIÓS.

✎ "La guerra és justa per a aquells qui n'han de menester, i són sagrades per a aquells als quals no queda cap altra esperança" (Titus Livi, 59 a. de C.- 17 d. de C., historiador llatí, autor d'una monumental Història de Roma).

✎ "Quan el camí es fa aspre la gent aspra avança en el camí" (No en consta l'autor).

✎ "Els astuts vencen sempre en el primer moment i solen ser vençuts abans de la fi" (Giovanni Papini, 1881-1956, escriptor catòlic italià).

GIOVANNI PAPINI.

✎ "La pau fa riquesa; la riquesa, supèrbia; la supèrbia duu la guerra; la guerra la misèria; la misèria, la humilitat; i la humilitat fa de bell nou la pau" (Coeller ó Geller von Keyzersberg).

✎ "Ix de la guerra, pau; de la pau, abundor; de la abundor, lleure; del lleure, vici; del vici, guerra." (Francisco de Quevedo, 1580-1645, escriptor antisemita castellà).

✎ "La prosperitat és un gran mestre; l'adversitat n'és un de major. La possessió mima la ment; la privació entrena i l'enforteix" (William Hazlitt, 1773-1830, assagista i crític anglès).

✎ "Si arriba a haver-hi qualque altra guerra en Europa, vindrà d'alguna maleïda favada als Balcans" (Otto Eduard Leopold von Bismarck-Schönhausen, Schönhausen 1815 - Friedrichruh 1898, el *Canceller de Ferro* de la unitat i la independència alemanyes, tot profetitzant la 1ª Guerra Mundial).

✎ "La tradició de totes les generacions mortes opremeix com un malson el cervell dels vius. I quan aquests es disposen precisament a revolucionar-se i a revolucionar les coses, a crear alguna cosa mai no vista, en aquestes èpoques de crisi revolucionària és quan conjuren temerosament en auxili d'aquelles els esperits del passat, quan prenen manllevats els noms, les consignes de guerra, les robes, per a representar amb aquesta disfressa de vellesa venerable, i aqueix llenguatge manllevat, la nova escena de la història universal" (Karl Heinrich Marx, 1818-1883, economista, filòsof i pensador socialista alemany en "El 18 brumari").

POLÍTICA.

✎ "Els grans semblen grans perquè estem agenollats" (Camille Desmoulins, Guiza 1760-París 5-4-1794, jacobí rabiüt, secretari de Danton, morí executat).

✎ "M'arrisc a dir que cap guerra pot allargar-se gaire contra la voluntat del poble" (Edmund Burke, 1729-1797, escriptor, polític i orador irlandès).

EDMUND BURKE.

✎ "Quina sort per als governants que els homes no pensin" (Adolf Hitler, Brannau-am-Inn, Austria, 1889-Berlín, 1945, dictador i genocida nazi).

✎ "La nova estratègia militar passarà per regular, controlar i manipular els mitjans de comunicació" (Alvin Tofler, nat 1928, assagista científic nord-americà de Prospec-tiva, autor d'"El xoc del futur").

✎ "La guerra és una manera de fer fum o enfonsar al mar materials que en la pau constant podrien ser usats per tal que les masses gaudissin d'excessiva comoditat i, així doncs, es fessin a la llarga massa intel·ligents. Encara que les armes no fossin fetes malbé, fabricar-les no deixa de ser un mètode adient de despendre treball sense produir res que pugui ser consumit...Constitueix una tàctica deliberada de mantenir fins i tot els grups afavorits vorejant l'escassetat, car un estat general de fretura augmenta la importància dels petits privilegis i resalta la distinció entre un grup i l'altre. ... serveix per a consumir el sobrant dels béns i ajuda a servir l'atmosfera mental imprescindible per a una societat jerarquitzada...En els nostres dies no es combaten els uns als altres, sinó cada grup dirigent contra els propis sub-

dots, i la fita de la guerra no és pas de conquerir ni defensar territoris, sinó mantenir intacta l'estructura social" ("1984", novel·la escrita el 1948, Georges Orwell, pseudònim d'Eric Arthur Blair, 1903-1950, escriptor antitotalitari anglès i lluitador antifeixista a Catalunya).

✎ "Les mateixes raons que ens duen a barallar-nos amb un veí originen la guerra entre dos prínceps" (Michel Eyquem de Montaigne, 1533-1592, filòsof francès).

✎ "Té a muntó mèrit vèncer al camp de batalla; però és menester més saviesa i més traça per a fer ús de la victòria" (Polibi, ca. 210-128 a. C., historiador i polític grec).

LES FORMES DE LA GUERRA

TÀCTICA, MILITARS.

✎ "Per a un bon general, la mort no té importància" (Titus Livi, 59 a. de C.-17 d. de C., historiador llatí, autor d'una monumental Història de Roma).

✎ "Coneix l'enemic i coneix-te tu mateix i en cent batalles no correràs mai el més mínim perill. Quan no conegues l'enemic, però et conegues a tu mateix, les probabilitats de victòria o de derrota són iguals. Si ignores alhora tot de l'enemic i de tu mateix, és segur que estàs en perill en cada batalla" (Sun Tzu, general xinès, ca. 500 a. C., a "L'art de la guerra").

✎ "Surten les cohorts de Cèsar i no...fereixen pas de prop els enemics en cuixes ni cames, ans llancen colps a la cara i els hi ofenen, ensinistrats per Cèsar..., qui espera que uns homes no fets a guerres ni ferides, joves altrament i pagats de llur bellesa i florida edat, recelarien sobretot d'aquesta mena de ferides..., com de fet s'esdevingué, car no van poder sofrir els dards adreçats al rostre, ni tingueren valor per a veure el ferro davant els ulls, ans se'n tornaren o amagaren la cara per posar-la fora de perill. Finalment, esglaiats per aquest sistema, se'n fugiren..." ("Cèsar", de Plutarc de Queronea, 46-120, historiador grec, autor de les cèlebres biografies comparades grecolatines "Vides Paral·leles").

✎ "Combatem amb gran desavantatge quan lluitem contra els qui no tenen res a perdre" (Francesco Guicciardini, 1483-1540, historiador italià).

✎ "L'entusiasta sempre venç l'apàtic. No és pas la força del braç, ni les armes, sinó la força de l'ànima que ateny la victòria" (Johann Gottlieb Fichte, 1765-1814, filòsof alemany, precursor del nacionalisme romàntic).

JOHANN G. FICHTE.

✎ "El déu de la guerra detesta els que li són vacil·lants" (Eurípides de Salamina, 484-406 a. de C., dramaturg grec).

✎ "Les tropes regulars perden el coratge quan es troben davant perills majors dels esperats i superades pel nombre i les armes de l'enemic. Són els primers a girar cua. En canvi, els homes de la milícia moren al lloc assignat" (Aristòtil, 384-322, filòsof grec).

✎ "Quan els soldats fugen, mai no es culpen a si mateixos: culpen un general o llurs companys" (Demòstenes, 384-322 a. C., orador i polític grec).

✎ "Per a vèncer els altres en la conversa, s'ho amania d'acord als principis clàssics de la guerra napoleònica: sorprendre l'enemic, batre'l per parts, ser el més fort en un punt escollit" (A.E. H. Maurois, 1885-1967, escriptor francès).

✎ “Els comandaments i combatents de l'Exèrcit Popular d'Alliberament de cap manera deuen relaxar gens ni mica llur voluntat de combat; tota idea que tendesca a relaxar la voluntat de combat o a subestimar l'enemic, es errònia” (*Informe davant la II Sessió Plenària del Comitè Central elegit en el VII Congrés Nacional del Partit Comunista de Xina, 5-1-1949, Obres Escollides, t. IV. Mao*).

🕒 APLICABLE A LA GUERRA PSICOLÒGICA QUOTIDIANA.

✎ “Una de les conseqüències de la guerra és que priva l'home del seu propi combat individual” (François Truffaut, 1932-1984, cineasta francès).

✎ “No és cap imatge; hom pot patir d'”un altre”, i a aquest altre el pateixes com a un càncer o una malaltia infecciosa. És el mal més agudament físic. Però sols el coneixen els que l'han patit” (François Mauriac, 1885-1970, novel·lista gascó).

✎ “Els grans esperits han trobat sovint l'oposició violenta de les ments dèbils” (Albert Einstein, 1879-1955, físic i matemàtic juevoalemany, el major científic del s. XX).

✎ “Les testes més dures, més d'hora es trenquen” (“Antígona”, de Sòfocles de Kolonos, poeta, 495-406 a. C.).

✎ “Si ets humil amb el superb, hi tindràs pau, però et farà sempre la guerra” (Ramon Llull, 1235-1315, místic, creador de la prosa literària en català).

✎ “El més sant no pot mantenir-se en pau quan no li plau al veí malvat” (Johann Christoph Friedrich von Schiller, 1759-1805, historiador alemany).

J.C.F. SCHILLER.

✎ “Dedicava tota la seva atenció a guanyar-se la simpatia dels qui se li resistien i encara que no ho ateny pas sempre, desarma així els seus adversaris amb la seva inalterable amabilitat” (Gina Kaus, 1894-1984, escriptora austríaca).

✎ “Les bones maneres són el camí feliç per a fer les coses” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estatunidenc).

✎ “Els records comuns són a voltes els més pacíficadors” (Marcel Proust, 1871-1922, novel·lista francès malalt i homosexual).

✎ “Quan alguna cosa ens desagradava és molt més fàcil criticar i retreure que no pas tractar de comprendre el punt de mira d'altri. Sovint és més fàcil de trobar defectes que pronunciar elogis. És més fàcil de parlar sobre el que vols que del que volen els altres. I tot va per l'estil” (Dale Carnegie, 1888-1955, assagista estatunidenc).

✎ “La veritat és sovint una arma terrible d'agressió. És possible quedar, i fins i tot assassinar, amb la veritat” (Alfred Adler, 1870-1937, psicòleg austríac).

✎ “La malícia de debò és el desinterès, i l'assassinat perfecte és l'oblit” (Georges Bernanos, 1888-1948, escriptor francès).

GEORGES BERNANOS.

✎ “La darrera mesura d'un home no és on és dempeus en moments de conhort, sinó on rau dret en moments de repte i controvèrsia” (Dr. Martin Luther King, Jr., 1929-1968, pastor baptista afroamericà, cap del moviment pels drets civils de les minories nacionals als Estats Units i contra la Guerra del Vietnam, assassinat per la màfia del complex militar-armamentista).

✎ “Per a vèncer els altres en la conversa, s'ho amania d'acord als principis clàssics de la guerra napoleònica: sorprendre l'enemic, batre'l per parts, ser el més fort en un punt escollit” (A.E. H. Maurois, 1885-1967, escriptor francès).

✎ “Jo no dic pas que tots nosaltres ens hem de portar malament, però sí que cal que sembli com si puguessim” (George Orson Welles, 1915-1985, cineasta estatunidenc).

ORSON WELLES.

✎ “És fatal d'entrar en qualsevol guerra sense la voluntat de guanyar-la” (General Douglas MacArthur, 1880-1964, alt militar nordamericà de la guerra al Pacífic i a Corea).

✎ “La guerra no consisteix sols en la batalla sinó en la voluntat de barallar-se” (Thomas Hobbes, 1588-1679, filòsof i tractadista polític anglès).

✎ “No demanis pas si us plau allò que puguis obtenir per la força”/“No pidas por favor lo que puedas obtener por la fuerza” (Miguel de Cervantes Saavedra, 1547-1616, escriptor castellà, cim del Segle d'Or foraster).

✎ “El suprem art de la guerra és doblegar l'enemic sense lluitar” (Sun Tzu, general xinès, ca. 500 a. C.).

✎ “De calamitats n'hi ha de dues menes: la nostra pròpia dissort i la bona sort dels altres” (Ambrose Bierce, 1842 estatunidenc, 1842-1914?, escriptor i periodista californià de tarannà cínic).

AMBROSE BIERCE.

🕒 LA PARELLA, LES DONES

✎ “El matrimoni és l'única guerra on dorms amb l'enemic” (Gary Busey, nat 29-6-1944, actor texà).

✎ “Un casament bo fos entre una esposa cega i un marit sord” (Michel Eyquem de Montaigne, 1533-1592, filòsof gascó occitanòfon).

✎ “Al que Déu l'ajuda, la dona se li torna muda”.

✎ “Déu te guardi de les males dones i tu guarda't de les bones”. “A casa de dona rica, ella mana i ella crida”. (Refrans catalans).

✎ “Les batalles contra les dones són les úniques que es guanyen fugint” (Napoleone Buonaparte, 1769-1821, General cors esdevingut emperador francès).

✎ “Ma muller és la que m'ha ensenyat la noviolència quan he maldat per plegar-la a la meua voluntat. La resistència caparruda que m'oposava, i la seva tranquil·la submissió al patiment que li infligia la meua estupidesa, em feren avergonyir, tot garantint-me de l'absurda creença que jo havia nascut amb dret a dominar-la. I acabà per esdevenir el meu professor de noviolència” (Mohandas Karamchand Mahatma Gandhi, 1869-1948, advocat de pobres, activista no violent de l'Índia i el major independentista de la història).

✎ “Tot amant és un soldat en guerra” (Publi Ovidi Nasó, 43 a. de C.-17, poeta llatí).

✎ “Un marit és allò que deixen de l'amant després d'haver-li extret el nervi” (Helen Rowland).

✎ “Una esposa d'un home té més poder sobre ell del que l'Estat té” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estatunidenc).

✎ “Se'n va anar i hi seguí la bella paciència de l'amant

però les llàgrimes declaren allò que el seu pit calla.

Enfebrit estava el seu cos; son cor cremava;

quan la separació vingué, quin patiment.

No pot parar a casa ni sojornar,

no arriba mai a escalfar el llit.

Sembla fet d'aqueixos núvols que el furacà no cessa d'empemtar cap a uns altres cels.

És com el monoteisme a les ànimes dels infidels

que no poden pas copsar-lo i el refusen tal com els ve, o com l'estel fugaç que travessa l'horitzó

i que, al llarg del seu vol, de vegades és amagat o deixat veure...” (Ibn Hazm al-Andalusí “de Còrdova”, conspirador de la fi del Khalifat, al seu malencònic “El Collar de la Coloma sobre l'amor i els amants”, cim de la poesia andalusí, a Xàtiva *al-Jamila*, any 1022).

✎ “Casa't, és clar. Si tens una bona muller seràs feliç, i si en tens una de roïna arribaràs a filòsof” (Sòcrates d'Atenes, 470 ó 469-399 a. de C., filòsof grec, creador de l'ètica, tingut per feixistoide pels atenencs “progres”-però corruptes).

✎ “La gran qüestió que no s'ha contestat mai i que jo encara no he pogut pas contestar, malgrat els trenta anys de recerca dins l'ànima femenina, és «Què vol una dona?» (Lletra a M. Bonaparte, Sigmund Freud, 1856-1939, psiquiatre austrojueu, fundador de la Psicoanàlisi).

✎ “Un home d'èxit és qui guanya més diners dels que la muller pot despendre. Una dona d'èxit és la que pot trobar un home així” (Lana Turner, 1920-1995, actriu californiana).

✎ “Un psiquiatre demana un munt de preguntes cares que la teua dona pregunta de franc”. “El matrimoni és fer concessions mútues: millor si li ho doneu o ella s'ho agafarà de totes maneres” (Joey Lauren Adams, actriu nascuda el 1971 a Little Rock, Arkansas).

JOEY ADAMS.

✎ “Doneu-vos el pa l’un a l’altre, però no mengeu de la mateixa llesca. Canteu i danseu junts i siau feliços, però deixeu que cada un de vosaltres pugui restar sol, Com soles estan les cordes d’un llaüt per bé que la mateixa música les faci vibrar. Lliureu els vostres cors, però no en custòdia l’un de l’altre, Car sols la mà de la Vida pot estotjar els vostres cors. I romaneu junts, però no massa a la vora l’un de l’altre: Ja que les columnes del temple estan separades, I ni el roure ni el xiprer creixen l’un a l’ombra de l’altre” (Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units)

✎ “És una desgràcia essencial per a la dona d’ enamorar-se d’un home que no vol ser estimat ni dona a l’amor, en el sentit si voleu bestial del terme, la menor importància. El cas contrari és una dissort per a ell” (Marcel Prevost, 1862-1941, novel·lista parisenc).

✎ “La dona és una esclava que esclavitzava” (Joaquim Torres, escriptor català de viatges alternatius).

✎ “No oblidaré mai la diada de les meves noces. En lloc d’arròs em llançaven pastilles de vitamines” (Julius Henry Marx *Groucho*, 1890 o 1895-1977, actor, humorista i escriptor estatunidenc).

✎ “El matrimoni és el triomf de la imaginació per damunt la intel·ligència. El segon matrimoni és el triomf

de l’esperança sobre l’experiència”.

✎ “Les dones han estat fetes per a ser amades, no pas per a ser compreses”.

✎ “Qualsevol home pot arribar a ser feliç amb una dona, sols que no hi sia enamorat”.

✎ “Els homes casats són horriblement ensopits quan són bons marits, i abominablement presumits quan no ho són”.

✎ “No hi ha res com l’amor d’una dona casada. És cosa de la qual cap marit no en té la menor idea”.

(Oscar Wilde [Fingal O’Flahertie Wills], 1854-1900, escriptor dublinès).

OSCAR WILDE.

✎ “El compromís: un acord amical entre l’espòs i la muller, pel qual acorden permetre que ella té el seu propi caràcter” (Anònim).

✎ “Totes les mares esperen generalment que la seva filla llançarà el rall a un home millor que el que ella pogué trobar... però està certa que el seu noi no trobarà mai una esposa tan estupenda com el pare del seu fill aconseguit” (Anònim).

✎ “La gent es casa per falta de seny, es divorcia per falta de paciència, i es torna a casar per manca de memòria” (No en consta l’autor).

✎ “E si alguna molt parlara

se detenia
per allargar sa cortesia
i sa raó,
puix acabava son sermó,
tantost se seia.
I puix que fon plena l’esgleia,
lo sermonar
sentí entre elles molt cuitar
ans de l’oferta;
puix sabeu quant és cosa certa,
elles ab elles
(i més si són totes femelles)
tantost hi són,
volent parlar de tot lo món,
en tot se meten;
i si callau vos acometen
per traure noves;
i tostemps fan contres i proves
sobre tothom:
-“I, vós, què feu?. I l’altre, com
se troba hui?”

I dir los mals de son veí,
de sa veïna.
I ara, parlat de medicina,
donen remeis;
i, al·legant los furs i lleis,
en tot se posen;
i en tota res dien i glosen
lo parer seu.
Parlar del cel les oïreu,
i de la terra;
ara de pau, adés de guerra,
i de l’infern,
 (“Lo somni de Joan Joan”, Jaume Gassull, ca.1450-1515, València).

✎ “La dona cridanera i xerraire
és com una trompeta de guerra que fa fugir l’enemic.
L’home que ha de viure d’aquesta manera
és com si passàs la vida entre el fragor del combat” (Sira-
cida o Eclesiàstic 26: 27, ca. 250-150 a. C.) Ω.

(1) La visita del Papa UNA ESPANYA ‘SUI GENERIS’

COL·LECTIU J.B. BOIX

Tenia raó Fraga quan deia “Spain is different”. Ho han demostrat les autoritats espanyoles en aplaudir l’enderrocament d’estàtues del tirànic sàtrapa Saddam Hussein com a prova irrefutable de la voluntat d’implantar un règim democràtic. La peculiaritat és que, després, el govern Aznar no s’aplica la mateixa norma i no tira a terra les figures equiestres del sanguinari dictador Franco que segueixen dempeus com a ofensa permanent a les víctimes de la repressió. Queda, doncs, clar que la destrucció dels símbols totalitaris és digna de l’elogi, però només si no fa referència a les nostres pròpies vergonyes. Caldrà, per tant, esperar que les Rates del Desert o el 7è de cavalleria passin un dia per aquí a fi de resoldre l’assignatura pendent d’eliminar els monuments al colpista criminal de guerra i autor de genocidis. Perquè, si hem de refiar-nos que, després de tants anys de pretesa democràcia, la condemna la faci el Parlament espanyol, anem servits.

La visita del Papa també demostra que Espanya és un cas especial. El mateix Summe Pontífex que ha demanat perdó per la Inquisició, la persecució de Galileu o l’antisemitisme, no ha presentat mai disculpes per la benedicció del cop d’Estat militar del 36 ni per la col·laboració amb la dictadura. Encara més, la Conferència Episcopal diu que és ella la que tanca aquest tràgic capítol de la nostra història, naturalment, sense excusar-se de res.

De passada, organitza la visita del Sant Pare en plena campanya electoral i en clara ingerència en els afers interiors del país, cosa que no tenia precedent. Se salta, a més, l’ordenament constitucional que consagra l’Estat de les

autonomies i nega al lehendakari basc i al president de Catalunya una audiència. Canonitza com sempre víctimes d’un sol bàndol de la Guerra Civil, i no els capellans bascos afusellats per Franco, i puja als altars una beata contrària al Concili Vaticà II. No és, doncs, estrany que 530 capellans bascos recordin al Papa el que va dir el 1999: que la discriminació més dramàtica és negar a les minories nacionals el dret a existir. O el que va dir Pau VI el 1974: que no hi podrà haver pau mentre els pobles no tinguin reconegut el dret d’autodeterminació. En canvi, perden el temps els meritoris grups Església Plural i Cristians pel S. XXI quan demanen que el Papa parli català o nomeni bisbes que coneguin la realitat catalana. Que l’Opus ja ha demostrat que no està per orgues i que a Navarro Valls se li ha escapat anomenar el Papa com el Padre (per Josemaría) i també una frase eloqüent del discurs que fa referència a la “rica diversitat dels pobles... i ciutats d’Espanya”. Entesos? Potser tot això plegat explica que d’ençà que governa el PP hi hagi 2 milions de ciutadans menys que van a missa.

(2) “...chino o catalán...”

CARTA DEL PP

ISABEL-CLARA SIMÓ

Per pura lleialtat democràtica, m’agradaria avisar el Partit Popular que per la xarxa corre una carta que no els afavoreix gens. Tinc l’horrible impressió, però, que els afiliats a aquest partit ara totpoderós no llegeixen la meua columna, però això no obsta perquè compleixi el meu deure. La carta va signada per Antonio Morales Milanés, que diu ser el president del PP a Nova York, i per Neir Taboada de Nogueiras, presidenta del comitè electoral. És ben possible que aquestes dues persones existeixin,

però això no hi fa res, perquè algú els pot haver usurpat el nom. També és possible que algun mitjà de comunicació ja s’hagi fet ressò d’aquesta carta, però tot i així m’agradaria reblar el clau. És molt lleig que el nom d’un partit adalit en la consecució de llocs de treball i en la privatització de perverses empreses públiques, sigui objecte d’aquesta maquinació. Perquè la carta no pot ser autèntica; parla als espanyols residents a Estats Units en el to, que jo trobo insultant, amb què en aquell país es refereixen als hispanos -contemplant el canal de televisió que hi tenen a Nova York fa envermellar les galtes-, i els diu coses com que el PP “ha sacado a España de Alí Babá y los cuarenta ladrones, de sofistas y filibusteros, de charlatanes de poca monta, de rojerío pasado de vuelta anclado en el s. XIX, y que ahora, en el año 3000 [sic], y en un país desarrollado como España que hasta los moros tienen trabajo...”. La carta diu que Espanya ara està amb la Gran Bretanya i els EUA, “en el puesto indicado”, afirma, i que als francesos i alemanys no els volem per a res perquè no ens van ajudar en l’afer Perejil. El meu fragment favorit és aquell en què diu que “hasta los chinos en China están aprendiendo español, porque es evidente que si quieren poner un negocio en Colombia, en Argentina, en Venezuela, y por el resto [sic] de toda Hispanoamérica, Centro América y el Caribe, les funcionará mejor si hablan español que si hablan chino o catalán”. A mi m’ha emocionat imaginar-me que en un país que té 1.200 milions d’habitants parlen “chino o catalán”; mira, m’ha pujat la moral que estava tan castigada pels darrers indicis lingüístics, que tant ens afeixuguen.

Aquesta carta, del tot impresentable, hauria de ser desmentida com més aviat millor pel partit més democràtic del món, el PP. Jo, denunciant la impostura telemàtica, ja he complert. Ω

ANNA

(Agència de Notícies Alternativa del País Valencià)

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Cèntric. Tel. 661 427 008.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Es lloga pis al carrer del Corall, 13. Zona tranquil·la a s'Arenal. Moblat, 3 dormitoris, cuina menjador, bany, dutxa, gran sala amb foganya, 2 terrasses, jardí, garatge opcional, a 80 metres del bus i 200 de la platja. Tel. 696 751 319.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 <http://paisos-catalans.org//tres>.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallassos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Mallorquina de 52 anys responsable i no fumadora s'ofereix per fer companyia a senyora, també a hospitals per hores. Tel. 666 212 404

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molta bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala

fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloves. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180 Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrrega tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al·lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet: ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenyansa a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 - 14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluïta>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2-01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments

socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les feu servir ens les podeu fer arribar a: ADPAp. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobiclette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i vistes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Venc moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Venc vidre per a taula 180x90. Cantons rodons totalment ulselat. 120 €. Tel. 971 445 183.

Venc entradeta: moble llarg, dues cadires i raconera. Tot nou. 115 €. Tel. 661 427 008.

Es ven en el terme municipal de Lloseta, casa senyorial d'uns 300 m2. amb varies habitacions, salons, cuina, soterrani amb celler, amples jardins amb arbres fruiters i palmeres. Solar de 1.200 m2 dels quals afectes de cadastre són 5 solars. Abstenir-se immobiliàries. Tel. 649 656 159.

Es ven amarrament 8x3 a Port Portals. Siutació escollera. Fàcil aparcament. Tel. 971 232 260 - 667 604 104.

Es ven nínxol nou al Bon Assossec. 1'88 m². 3.000 €. Escripura i impostos a càrrec del comprador. Tel. 971 735 439.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i envieu-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

DITES RELACIONADES
AMB LA LLUNA

Quart minvant, porta infant; lluna plena, porta nena.
Qui mira massa la lluna no farà gaire fortuna.
Rotllo a la lluna estrellat, abans de tres dies mullat.
Rotllo gros a la lluna, senyal de pluja.
Sa lluna es una bruixa que juga amb els níguls i los arruixa.
Si el cèrcol de la lluna va creixent, senyal de bon temps quan la lluna tomba en bé, plou als tres dies o al setè.
Si el primer dijous de la lluna fa resol, pluja vol.
Si el primer dijous de lluna nova el sol es colga en brut, abans de tres dies haurà plogut.
Si et cases per Cap d'Any, lluna de mel fins a Sant Miquel.
Si fa dos sols el primer dijous de la lluna, senyal de pluja.
Si la lluna mira a llevant, quart minvant; si la lluna mira a ponent quart creixent.
Si la lluna surt tapada forta ventada.
Si la lluna toca el menjar, ja el pots llençar.
Si la lluna va en creixent, el part és diferent.
Si no vols l'arbre corcat, en lluna vella l'has de tallar.
Si plou de lluna nova i vella d'agost, no falta aigua en tot l'any.
Si plou per lluna nova d'agost, plourà nou llunes seguides.
Si sa lluna jeu, mariner en peu.
Si sa lluna té un barberol demà no veuràs es sol.
Si sembles trumfes en lluna cornuda, trumfes cornudes arrencaràs.
Si vols cebes de diner sembra-les pel creixent de la lluna del gener.
Si vols veure la lluna bé, mira-la pel gener.
Talla el teu bosc a la lluna plena d'agost i serà sec com un os.
Temps, vent, dones i fortuna, donen voltes com la lluna.
Tota dona ben casada per la lluna de mel fa l'escudella salada.
Vent de fora i sense lluna, fuig de la costa tot d'una.
La lluna rodoneta està al costat d'un planeta; la lluna plena és com una balena; la lluna lluneta és bufoneta; la lluna plena té cara de nena; lluna pleneta, rodoña rodoneta. (Nens i nenes de 1r de primària de l'Escola Vedruna de Tona) Aquests rodolins els han inventat els nens i nenes de 1r de l'escola Vedruna de Tona en el treball que han fet sobre l'Univers.
L'amor com la lluna quan no augmenta disminueix. (Anna Carol i Bruguera). És una dita molt i molt gràfica i sol eixir de llavis femenins. ♀

LA NOSTRA CUINA

Coca d'albercocs

Ingredients:

Per a la pasta: 500 gr. de farina de força, 200 gr. de sucre, 100 gr. de llard, 33 gr. llevat, 3 ous, un got petit d'aigua tèbia, 400 gr. de puré de patata. Per al guarniment: uns quants albercocs, ben dolços; un pols de sucre granat i sucre llustre.

Preparació:

En un cossi, es dilueix el llevat en aigua tèbia, s'hi afegeix el llard i el puré de patata. Es treballa fins que resulti una pasta homogènia i s'hi afegeixen els 200 gr. de sucre i els ous.

Quan la pasta ha lligat, s'hi afegeix la farina. Es treballa una mica amb l'espàtula i es deixa pujar.

Quan ha pujat bastant, es torna a treballar bé, amb les mans oliades. S'olia lleugerament un motlle gros i s'hi posa la pasta. N'hi ha de quedar un gruix d'un dit. Es deixa que torni a pujar. Llavors, es guarneix amb mitjos albercocs en almívar o naturals, si són ben dolços i un pols de sucre granat. S'enforna. Quan la coca és cuïta, s'enfarina amb sucre llustre.

Coca de llardons

El costum és barrejar els llardons molts amb la pasta; a mi m'agrada més com diré. Està inspirada en una coca de llardons amb pasta de full que fan a Arbúcies (La Selva).

Ingredients:

500 gr. de pasta de pa, adobada amb 75 gr. de llard; 200 gr. de llardons, un ou, sucre, un bon grapat de pinyons, farina i oli.

Preparació:

Es tira un pols de farina sobre la taula. Si s'ha comprat la pasta sense adobar, s'hi barreja el llard i es treballa fins que se'l begui. S'estén fins a formar un rectangle, deixant-la tan prima com es pugui. Es talla pel mig, que quedin dues peces iguals: el baix i la tapa.

Es trinxen una mica els llardons. S'escampen unes gotes d'oli sobre la llauna i s'hi posa una de les peces de pasta. S'hi escampen els llardons al damunt i es cobreixen amb l'altra peça de pasta. Es clou bé, pessigant. Es bat l'ou i s'escampa damunt la coca. Després s'hi tira un bon pols de sucre i els pinyons. Quan el forn agafi els 150°C, s'enforna la coca i es deixa pujar. Quan hagi pujat, es posa el termòstat a 200°C. Es desenforna quan tingui bon color.

Orelletes

Ingredients:

500 gr. de farina, 150 gr. de sucre, tres ous, mitja tasseta d'oli, una cope-ta d'anís, mitja copeta de moscatell, essència de vainilla, una mica de pell de llimona ratllada, sal i oli.

Preparació:

Es posa la farina dins un gibrell, es fa un clot al mig i s'hi posa el sucre, els ous, l'oli, l'anís, el moscatell, unes gotes de vainilla, les ratlladures de pell i un pessic de sal. Es pasta fins que s'hagin integrat tots els ingredients i formin una massa suau. Es divideix la pasta en peces d'uns 20 gr. i se'ls dona forma de bola. Es deixen reposar en un lloc calent, tapades amb un drap, durant una mitja hora curta. S'escalfa l'oli de la fregidora. Llavors, s'escampa una mica d'oli sobre el marbre i s'apla-nen les boletes amb el corró, fins que quedin ben primes.

Es poden acabar d'aprimar, posant el disc de pasta sobre un puny clos i anant estirant per tot el volt, amb l'altra mà. Es posa el disc de pasta a la fregidora i s'empeny pel centre amb un bastó, a fi de que es submergeixi en l'oli. Així que s'hagi embutllolat, se li dona la volta; en un moment quedarà daurada i ja es pot treure. Es van fregint totes les ore-lletes, de la mateixa forma. Un cop fregides, s'hi tira sucre pel damunt.

DITES RELACIONADES AMB EL VI

Per tirar aigua al vi sempre és prou de matí.

Per un cigaló de vi no esperis el camí, per dos no el perdràs si vas amb gos, i

tres vici ja és.

Pera, préssec i meló, volen el vi falló.

Peres i meló volen vi felló.

Planta vinya... quan el vi estiga barat.

Pluja de gener, blat al graner i vi al celler.

Pluja de Sant Joan, lleva vi i dona pa.

Pluja de Sant Joan, mal per l'oli, pel vi i pel blat.

Pluja de Sant Urbà lleva vi i no dona pa.

Pluja pel gener, blat a la sitja, i vi al celler.

Pluja per Sant Albí, ni palla ni vi, ni herba ni lli.

Pluja per Sant Cebrià, pren most i fa el vi clar.

Pluja per Sant Joan, lleva vi i no dona pa.

Poc vi, pa de casa, no gaire carn, peix i verdura i llegum, abundant.

Ponent, l'aigua fresca i el vi calent.

Porc amb vi del vell en fa nin.

Porc fresc i vi novell, al cementiri amb ell.

Porta desgràcia no poder beure vi i beure aigua.

Posar aigua al vi fa mesquí.

Predica més un petricó de vi que cent frares agustins.

Quan arriba Sant Andreu el vi ja es pot dir vell.

Quan canta el mussol abans de brotar el cep, any de molt vi.

Quan del vi sento l'olor, Maria, ja no sóc jo.

Quan el pagès està amoïnàt, o li sobra vi o li manca blat.

Quan el vi bull, dona-li aire pur.

Quan el vi entra, el secret surt.

Quan el vi és bo i l'aigua clara, millor és el vi que l'aigua.

Quan el vi estigui barat, planta vinya.

Quan es floreix el vi madura el raïm.

Quan hi ha pa i vi, el rei pot venir.

Quan hi ha poc vi beu primer.

Quan l'Encarnació és aquí ofega el vi i vés-te'n a dormir.

Quan la barba es comença a emblanquir, deixa la dona i agafa el vi.

Quan la formiga treballa, raïm i vi a la parra.

Quan Nadal cau en dimarts, pa i vi de totes parts.

Quan per Sant Vicenç és clar es fa més vi que aigua.

Quan sento l'olor del vi ja no estic en mi.

Quan t'ofereixin vi no diguis mai que no; digues sempre que sí.

Quan tenim pa ens falta coca, quan tenim coca ens falta vi.

Quan tenim pa no tenim vi.

Quan vagis de camí no et descuidis la pipa ni et deixis el vi.

Quan vagis de camí no vagis sense pa ni vi. Ω

FIRA DE SANTA MARIA DEL CAMÍ

Fa 6 anys que en Pep Cabra de Pollença regenta el Bar Es Xibiu a Son Sardina. Tel. 971 438 028

N'Antoni Capó de sa Coma de Bunyola és escultor. Fa escultures en Ferro, bronze, pedra i marbre. També pinta al pastel, paisatges i retrats. Té una exposició permanent al Restaurant Zapata de son Ferriol. Na Maria Antònia Mateu, la seva dona és advocada civilista i li fa costat. Tel. 971 615 015

Na Xesca Comes de Lloseta fa fotografia artística, na Carme Llull de Santa Maria pinta naïf i fa gravats i en Juanjo Thomàs d'Inca fa pintura de panxa. Tel. 658 158 144

Fa 20 anys que n'Antònia Joan regenta el Celler Es Cabàs al carrer Llarg de Santa Maria. Tenen 12 quarterades de vinya al Pla de Buc. Fa vi negre i rosat. Tel. 971 621 240

Fa mig any que en Tomeu Garau de Maria de la Salut ha obert el Taller Serigràfic Bellamar a sa Casa Blanca. Tel. 971 426 230

N'Ismael Caballero és l'amo del Magatzem sa Pedrissa a Mancor de la Vall. Ven productes ecològics per a la construcció. Tel. 639 393 587

Son uns quants dels components de la Factoria de So que tenen la seu a les cases velles de Son Llaüt. Tel. 647 832 524

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel.

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**

SIMULACRES

Sents, ve de molt lluny.
Tu i jo no havíem nascut encara.
És com els ulls que s'amaguen en la multitud
i desitgen veure els teus.

Et cobegen l'esguard
intensament
en la distància inabastable;
i si la multitud s'escampa
els delerosos ulls es fonen.

Vivim com l'ase
la incontenible seqüència de la sínia. Ω

Josep Mir
un dia d'abril de 2003 a Benimaclet (L'Horta)